

ကိုပိုင်

တစ္ဆေမကြာက် ပျက်ကန်းမုဆိုး

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒို့တာဝန်အရေး (၃) ဝါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၂ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၃ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၄ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- ၁။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ၂။ အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ၃။ နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၄။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- ၁။ တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး။
- ၂။ အဖို့ဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၃။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၄။ ကစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင်မှားရေး။

ကိုပိုင်

တစ္ဆေမကြောက် မျက်ကန်းမုဆိုး

သုဓမ္မဓာပေတို့က်

အမှတ်(၇)လွှာ၊ဗိုလ်မင်းခေါင်လမ်း၊
ဗိုလ်စိန်မှန်ရပ်ကွက်၊ဗဟန်းမြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့။

ကိုပိုက်

တမ္ဘာ့မကြက် မျက်ကန်းမုဆိုး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၁၆၀၅၁၀
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၈၄၀၅၁၀
ပုံနှိပ်ခြင်း

(နိုဝင်ဘာလ - ၂၀၀၅)

အုပ်ရေး (၅၀၀)
မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်) (၀၂၉၀၉)
အမှတ် (၁၇၃)၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသူ

ဦးဝင်းကျော်မိုး (သုခုမစာပေတိုက်)၊ ယာယီ (၇၅၅)
အမှတ် (၇) ၆-လွှာ၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်လမ်း၊
ဗိုလ်စိန်မှန်ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းပေးလင်

ကိုပြင့်သူ
မျက်နှာပုံပန်းချီ

ကိုဇော်ပေါက်
ကွန်ပျူတာစာမိ

မမင်းမင်းစိုး

တန်ဖိုး - ၈၀၀ ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

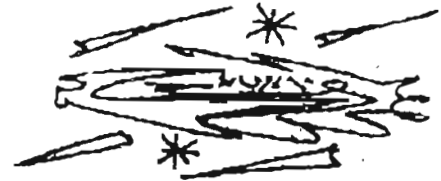
(က)

(ခ)

မွေးမေ

မွေးမေ

ပြီးတော့ ...

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည့်
ဆရာသော်တာဆွေအား ဤစာအုပ်ဖြင့်
ဂါရဝပြုပါသည်။

ကိုပိုက်

(ဓ)

(၄)

သုစုမစာအုပ် (၂၆)

'ကန့်ကျိန်'ချောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ခန်းချနေကြသည်မှာ
သုံးရက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။

ခြေခုံမြတ်ရုံခန့် ရေစီးကြောင်းလေးသည် ချောင်း၏စာလယ်
လောက်ဆီမှ တစ်ခွေခွေစီးဆင်းနေခြင်းဖြစ်၏။ အချို့နေရာလောက်တွင်
ခြေဖျက်မိသာသာရေရှိချေ၏။ ကျောက်စရစ်တို့စောက်ခြေရှိလေခြင်း
ကြောင့် ရေသည်ကြည်လင်နေတော့၏။ သို့ကြောင့်ညအခါ လသာသာ
တွင် ကျွန်တော်သည် ချောင်းရေတွင်း မြေပြင်တွင် ရှပ်တိုက် ကူးခတ်နေ
သော ငါးလေးများ (လက်မခန့်လုံးပတ်ရှိ)ကို ဆောင်မိဖြင့် လိုက်လံရှာ
နေလေ၏။

ကျွန်တော်တို့တပေါ်ရောက်သည်နှင့်အပြိုင်နက် ကောင်းကင်
ယံမှ ဖိုးများသွန်ချလာတော့၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေစာပေါ်တွင် ဖိုးစက်
ဖိုးပေါက်များထိခတ်စိုလာချေတော့၏။ စားလွန်းသော ဖိုးစက်ဖိုးပေါက်
များဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကြက်သီးထမိမတတ် ဖြစ်ရ၏။

မိုးသည်းကြီးမည်းကြီးရွာလေပြီဖြစ်၏။

အချိန်အခါမဟုတ် ရွာသောမိုးဖြစ်သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌပဲ စောစောပင်တော့ မိုးမိပြီ...”

လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလာ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မိုးအတိတ်ကိုစောင့်ရင်း “စောစောပင်”
ကိုမျှော်ရင်း သောက်စားနေကြသည်မှာ ဝိစကီတစ်ပြားနှင့် ငါးကင်များပင်
ကုန်ချေပြီဖြစ်၏။ အချိန်သည်လည်း ညဉ့်နက်ဝိုင်းသို့ရောက်မှန်းမသိ
ရောက်လာတော့၏။

မိုးသည်လည်း တစတစစလေပြီဖြစ်သည်။

မိုးစလေပြီး အတန်ကြာသည်တိုင် “စောစောပင်” ပြန်ရောက်
မလာသေးချေ...။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်းတမျှော်မျှော်“စောစောပင်”
သည်ပေါ်မလာ...။ အာဖြစ်လို့ပါလိမ့်...။

“နေဦးဗျာ... ကိုလင်း...” ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် တဲတောက်
ဆင်း၍ ငါးကင်နှိပ်ခါတ်မီးဖြင့် ဝါးတောအက်လှမ်းထိုးနေလိုက်၏။

မီးရောင်ဖောက်မှ နိပ်ခနဲသဏ္ဌာန်တစ်ခုကိုတွေ့လိုက်၏။ သို့
ကြောင့် ထိုသဏ္ဌာန်မြင်မိရာသို့ မီးကိုအသေအိုးထားလိုက်၏။

“ကိုလင်း... ဟိုမယ်ကြည့်စမ်း ဘာကောင်တုန်းဗျာ...”

ထိုသဏ္ဌာန်သည် ကျွန်တော်အမြင်တွင်မတော့ မျောက်တစ်
ကောင် စောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည်ဟုထင်လိုက်၏။

“ဘာကောင်မှမဟုတ်ဘူး... သစ်ငုတ်ကြီး...”

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့အမြင်ပြောလာ၏။ ကျွန်တော်အသေအချာ
ဩဇာလိုက်ပြန်၏။

“မျောက်မှမျောက်ပါဗျာ...”

သို့ကျွန်တော်က တတ်တတ်ပြောလိုက်သည်။

“သစ်ငုတ်တိုပါဗျာ...”

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း သို့သာအခိုင်အမာပြောလာ၏။

“နို့ဖြင့် ပစ်ကြည့်မယ်ဗျာ...” ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် သေနတ်
ခြင်လှမ်းထိုးချိန်လိုက်သည်တွင်...

“ကိုပိုက်မပစ်နဲ့... မပစ်နဲ့...”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကယျာကသီတားဆီးလာတော့၏။

“ဘာလို့တုန်းဗျာ...”

“ဘာလို့တုန်းရမှလဲ... တော်နေ... စောစောပင်ဝါးတော့ထဲ
အထွက်လာလျှင် ချော်ပြုမှန်နေပါဦးမယ်...”

“ဟုတ်ပေသားပဲ...”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကသေနတ်ကိုပြန်ရှုတ်လိုက်သည်တွင်...

“ခွန်း”

ဘယ်သူ ဘယ်ကပစ်လိုက်မှန်းမသိသော သေနတ်သံတစ်ချက်
ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်အငြင်းပွားနေသော
သို့မည်းမည်းသဏ္ဌာန်သည် မျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့အပြစ် အခြားမုဆိုး သည်အခိုက်မယ် ရှိလိမ့်မယ်”

သို့ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

“ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး. . ကျွန်တော်တို့ချည်းရှိတာပါ. . ”

သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လွှဲသည် အားရဝမ်းသာ အသံလာရာတစ်တောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မုဆိုး“စောစောဝင်”ဖြစ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးရွံ့စိုလို သူ့လွယ်ပုလိင်းအတွင်း လွန်စွာမျှကြီးမားသော ဖွတ်ကြိုးတစ်ကောင်ပါလာချေ၏။

ဖွတ်ကောင်ဦးခေါင်းကြေးနုပုံထောက်လျှင်ဖြင့် “စောစောဝင်” တစ်ယောက်သေနေတတ်ပင်ဖြင့် ထုရိုက်သတ်လာခြင်းဖြစ်ပေမည်။

“နို့ဖြင့်. . ခင်ဗျားငှက်သွားပစ်တာဆိုလျှင်. . ”

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

“ငှက်အိပ်တန်းမတွေ့ဘူးလျှင်. . နို့ကြောင့် ဝါးတောကနေ ပြန်အထွက်မှာ ခိုးသည်းသည်းရွာလာတာနဲ့ ပြေးလွှားပြီးကညင်ပင်ကြီးအောက်ခြေကို ခိုးသွားအခိုမယ် ဖွတ်ကောင်ကလည်း ခိုးသည်းသည်းမယ် ကညင်ပင်ကြီးအောက်ခြေမှာ ငြိမ်ကုတ်နေတာနဲ့ သေနေတတ်ပင်နဲ့ထုသတ်ခဲ့တာပဲလျှင်. . မုတ်ဆိတ်များစွဲတာပဲလို့ ပြောရမလားပဲ. . ”

သို့အယ်ပြောရင်း“စောစောဝင်”သည် သူ့သေနေတတ်နှင့်လွယ်ပလိင်းကို တပေါ်တွင် ချထားလိုက်လေပြီး. . ဖွတ်ကောင်ကိုတော့ဖြင့် အသားဖျက်ရန်မီးပုံ(မီးသေ)နားသို့ ယူသွားချေ၏။

မိုးစိုနေသောထင်းခြောက်ကိုင်များကို ပြန်လည်စုစည်းပုံလိုက်လေပြီး မီးထပ်မွှေးလိုက်သည် အတန်ကြာကြာတွင် မီးခိုးများအူလိုက်

ကျွန်

လာလေပြီး မီးတောက်မီးလျှံများဖြစ်လာချေတော့၏။

သည်တော့မှ စောစောဝင်သည် မီးပုံနားတွင်ထိုင်လျက် ဖွတ်ကောင်ကိုအသားဖျက်နေချေတော့၏။

“စောကဘာကောင်လို့ထင်တုန်း”

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

သေနတ်ပစ်ချက်ကြောင့် မဲမဲသဏ္ဌာန်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကြောင့် သစ်ငှက်တိုမဟုတ်မှန်းသိလိုက်သော လင်းမြင့်လွှဲတစ်ယောက် ငြိမ်ကုတ်နေလေတော့၏။

“ဘာကောင်မှမဟုတ်ဘူး. . မျောက်တစ္ဆေ. . ”

“ဟင်. . ”

“ဘယ်လို. . ”

“မျောက်တစ္ဆေလျှင်. . ကျွန်တော်ငှက်ပစ်သွားတုန်းက ဝါးတောထဲမှာတွေ့ခဲ့တယ်. . ပထမတော့ မျောက်ပဲထင်လိုက်ပြီး ပစ်မယ်ဟန်ပြင်လိုက်တိုင်း ပျောက်ပျောက်သွားတယ်. . ”

“တကယ်ပျောက်စစ်စစ်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား. . ”

သို့ လင်းမြင့်လွှဲက စောစောဝင်ကိုလှမ်းပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး. . မျောက်တစ္ဆေမှ မျောက်တစ္ဆေ. . နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ရတယ်. . ကျွန်တော်က တစ္ဆေမကြောက်တတ်လို့ပေါ့ဗျား. . သူ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က ကြောက်စရာကြီးရယ်. . ကျွန်တော်ခိုးသည်းလာတော့ အဲဒီဝါးတောကထွက်လာလေမှ. . သည်ကောင်ကို မမြင်တွေ့ရတော့ဘူး. . သည်တဲနားရောက်လာမှဆရာလေးတို့ အငြင်းအခန့်ဖြစ်နေတာတိုးသုန်းကြည့်လိုက်တော့ သည်ကောင်မှန်းသိတာနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တာပဲ. . တော့

တယ်လား... ပျောက်သွားတယ်... "

သို့ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လင်းမြင့်လှိုင်က ဝေခွဲမရဖြစ်နေသလို ကျွန်တော်သည် စောစောပင်ပြောသည့် မျောက်တရွက်ကို ဘဝင်မကျ ဖြစ်လို့နေပြန်၏။ သို့ငြား စောစောပင်နှင့်မည်သို့မျှအငြင်းမပွားလိုတော့ပြီ ငယ်လုံရွာသားစောစောပင်သည် မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော် လည်း စိတ်ဆတ်သူဖြစ်၏။ လုပ်ပန်းသင်္ကာနှင့်တော့ လိုက်မက်သူမဟုတ် ချေး၊ ဖြူဖြူနဲ့ဖြစ်၏။ ဝေါသကြီး၏ စဉ်းစားချင့်ချိန်ခြင်းမရှိ... အရင် စလိုဆုံးဖြတ်ချက်ချတတ်သူဖြစ်၏။ ကျည်ကိုမလိုအပ်ဘဲ သုံးဖြုန်းတတ်သူ မဟုတ်... အတတ်နိုင်ဆုံးကျည်မသုံးဘဲနှင့် သူ၏သားကောင်ကို ကြီးသည် ဖြစ်စေ... ငယ်သည်ဖြစ်စေရအောင်လုပ်တတ်သူဖြစ်၏။

ယခု ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် အငြင်းပွားနေသည့် ပစ်မှတ် ကိစ္စကိုတော့ဖြင့် စောစောပင်သည် သားကောင်မရမှန်းသိပေမင် မဟုတ် မှန်းသိလေအောင်... ကျည်တစ်တောင့်ဖြုန်းလိုက်ခြင်းအတွက် သူ့ အကြောင်းသိ သောကျွန်တော်တို့အတွက် အံ့ဖွယ်ပင်ဖြစ်ချေတော့သည်။

နိုင်လုံသောအကြောင်းတော့ဖြင့် ရှိချိန်မည်။

"ကိုလင်း၊ အိပ်ကြစို့ဗျာ... "

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခခန်းတံပေါ်တွင် တက်အိပ်လိုက် ကြတော့၏။

ကန့်ကျိနီချောင်းရေသည်လည်း ရေဒလဟောဆင်းလာချေပြီ ဖြစ်သည်။ မိုးစသွားလေခြင်းကြောင့် တော်သေး၏ဟုပြောရမည်။ ဘယ် တွက်မူ ချောင်းရေသည် နဂိုခြေမျက်စိသာသာမှသည် ရင်စွဲခန့်ရောက်လာ ချေပြီဖြစ်၏။

"ဟာ... ပူဟာပဲဗျာ... "

သို့နယ်စောစောပင်၏ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သံကြောင့် အိပ် မပျော်သေးသော ကျွန်တော်သည် အိပ်လျက်မှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက် ၏။

ချောင်းရေနှင့်အတူ မျောပါလာသည့် သစ်တုံး၊ သစ်ကိုင်းအခက် အမှိုက်သန့်ကြားမှ ဂျီ(ချေ)ပေါက်လေးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်၏။

ကျွန်တော်လှမ်းတွေ့လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် စောစောပင်သည် ကြိုးကွင်းဖြင့် လှမ်းပစ်စွပ်လိုက်ပြီးဖြစ်တော့၏။

စောစောပင်၏လုပ်ရပ်ကို ကျွန်တော်သည် ခေါင်းထောင်၍ အားမရထထိုင်၍ကြည့်နေမိ၏။

"ပိတ်... ပိတ်... ပိတ်... "

ဂျီ(ချေ)ပေါက်လေးသည် စောစောပင်ပွေပိုက်နေသည့်ကြားမှ တော်ဟစ်နေလေ၏။

"အမေ... မိခင်မကြီးနဲ့ ကွဲလာတာဖြစ်မယ်... "

သို့ ကျွန်တော်ကလှမ်းပြောလိုက်၏။

"ဟာ... မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့... "

စောစောပင်က ခါးကြားမှခါးမြှောင်ကို စုပ်ကိုင်၍ အသွားဖြင့် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး၏ လည်တိုင်ကိုလှီးဖြတ်မည်လုပ်နေလေသဖြင့် ကျွန်တော်ကအလန့်တကြားတော်ဟစ်တားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ဟန့်တားသူသည် အချည်းနှီးဖြစ်သွားရချေပြီ။

"မင်းကွာ... ဒုက္ခသည်ကို လုပ်ရက်တယ်... "

သို့သာ ကျွန်တော်ပြောလိုက်၏။

ကျွန်း(ချေ)ကောင်လေးသည် စောစောစောလက်ကွင်းမှာပင် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်ဖြစ်နေရင်းမှ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

မေတ္တာတရားနည်းနည်းလေးမှ မငိုပါကလား။ မုဆိုးက သာ သတ်ကြသည်ဆိုပေမည်လို စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင်ချိန်ချိန်တော့ဖြင့် ရှိရမပေါ့။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြန်လှဲစိပ်လိုက်တော့သည်။ တတန်ကြာတွင် မှေးခနဲဖြစ်သိပ်ပျော်သွားသည်။ စိပ်ပျော်ချိန် မကြာလိုက်ဟု ထင်သည်။ တစ်တစ်ဦးလှုပ်ခါးကြောင်း နီးလာရပြန်၏။

“ဘာလဲ ကိုလင်း။”

လင်းမြင့်လှိုင်မှန်းသိ၍ မေးလိုက်၏။

“စောစောစင်။ ဘယ်သွားလဲ။”

လင်းမြင့်လှိုင်ကမေးလာသဖြင့် ကံ့ဩတကြီး သူ့ကိုပြန်ကြည့် လိုက်ကာ။

“ကယ်သွားရမှာတုန်း တပိုတပါးသွားနေတာဖြစ်မပေါ့။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်နီးနေတာကြာပြီ တစကကျွန်တော် လဲ အဲဒီလိုထင်တာ။ ပြီးတော့ကိုပိုက်က အိပ်ပျော်နေလို့ မကြားတာဖြစ် မယ်။ ဟင်းကောင်အသံလည်း စခန်းနဲ့မဝေးလောက်တဲ့ နေရာကကြား ရသဗျ။”

“ဟင်။ ကိုလင်းဆိုလိုတဲ့သဘောက စောစောစင် တပိုတပါး သွားရင်း။ အန္တရာယ်နှင့်ကြုံပြီထင်တဲ့သဘောပေါ့။”

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလိုတွက်ဆမိတာပဲ။”

“ကျွန်တော်အိပ်ပျော်ခင်လေးက ရေစီးနဲ့မျောလာတဲ့ ကျွန်း(ချေ)

ပေါက်လေးတစ်ကောင်ကို ဆယ်ပြီးသတ်လိုက်တာ တွေ့လို့သူ့ကို တတော် စိတ်ပျက်သွားပြီး ပြန်လှဲစိပ်လိုက်တာပဲ။ . ခု. . ကိုလင်းနီးမှ ပြောမှသိ ရတယ်။ . အဲ. . နေပါဦး။ ကျွန်း(ချေ)ပေါက်လေးလည်း အသားကင်ထား ကာမတွေ့ပါကလား။”

ကျွန်တော်သည် စခန်းရှေ့ထင်းမီးပုံဘက်ကြည့်ကာပြောလိုက် ၏။

“ကျွန်း(ချေ)ပေါက်လေးကိစ္စကတော့ ကိုပိုက်ပြောမှသိရတာ။”

ကျွန်တော်သည်ထထိုင်လိုက်လေပြီး စခန်းပတ်ဝန်းကျင် အရပ် လေးမျက်နှာသို့ ဝေဝေလှည့်လှည့်လိုက်၏။

ညဉ့်နက်အချိန်ပင်ရှိသေးပုံရ၏။

ဝိုးတိုးဝါးတားတော့ဖြင့် မြင်နေရ၏။

“မနက်ထိစောင့်ကြည့်တာပေါ့။”

သို့ပြောလိုက်သည်အချိန်မှာပင်။ . “ဝေါင်း”ရယ်လို့ ဟင်းကောင် ခါးအသံကို ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်ဆီမှ ကြားရလေ၏။

“ကိုပိုက်ဇေ။ . မနက်ထိစောင့်လို့တော့ မဖြစ်လောက်ဘူးထင် တယ်။ . နို့ဖြင့် စောစောစင်ကတွက်ပိုင်းနိမ့်စရာဖြစ်လာတော့မပေါ့။ သည်တော့သည်လိုလုပ်ချင်တယ်ဗျာ။”

“ဆို. .”

“အနားတပိုက်လိုက်ရှာကြည့်ချင်တယ်။”

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေပြီး။ . သေနတ်နှင့် ဓါတ်မီးကိုယူ၍ တပေါ်မှဆင်းလိုက်တော့သည်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဓါတ်မီးတဝင့်ဝင့်

နှင့် စခန်းတိုက်(တတန်းငယ်လှမ်းလှမ်း)သည်တိုင် စောစောပင်ကို လိုက်ရှာကြတော့၏။

"ဦး"

"ဦး"

သို့နယ်အသံပြုအချက်ပေးကြပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့အချက်ပေးအသံပြုသံကြောင့် မြေဝပ်ငှက်နှင့် အိပ်တန်းဝပ်ငှက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ချွန်နယ်ပင်တို့ကြား တိုးဝှေ့အိပ်စက်နေကြသည့် သားကောင်ငယ်လေးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကြောက်လန့်တကြားပြေးထွက်ကြကုန်၏။

"ကို့ . . ကွိစ် . . ကွိစ် . . ကွိစ် . ."

"ဒိန်း"

"ဘုတ်"

သစ်ပင်ထက်မှ မျောက်တစ်ကောင်သည် ကျွန်တော်တို့အသံကြောင့် သစ်ကိုင်းငယ်ကို လှမ်းတွဲ၍ ခုန်ပေါက်ဖောက်ဟစ်နေသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရုတ်ခြည်းပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မနက်စာအလိုမှာ အထွေအထူး အမဲရှာပစ်ရန်မလိုတော့ပြီ။ စောစောပင်ကိုတွေ့သည်ဖြစ်စေ . . မတွေ့သည်ဖြစ်စေ စခန်းပြန်၍ မျောက်ကောင်ကို တံတိုင်းမီးကင်ထားပြီး . . အေးအေးလူလူအိပ်ရင်း စောစောပင်ပြန်အလာကို စောင့်၍ရအေးပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် မျောက်ကောင်သေရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်ကာ . . အရပ်ကြီးမြတ်ဖြစ်နေသော မျောက်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ကြသည်တွင် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်မိတော့၏။

မျောက်ကောင်သေနေသောတွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် အသားစိုက်တို့ တစ်စိန်းစိန်းဖြစ်နေသော ကျီ(ချေ)ကောင်လေးကို တွေ့လိုက်ကြ၍ဖြစ်ပေ၏။

"ဝါ . . စောစောပင်သတ်ထားတဲ့ ကျီ(ချေ)ကောင်လေးပဲဗျ . .

ဘယ်လိုကြောင့် ဒီမှာလာရှိနေရတာလဲ . . ပြီးတော့တစ်စိပါကလား . ."

သို့ ကျွန်တော်က အံ့ဩတကြီးပြောလိုက်၏။

"သားရဲကောင်ဆွဲလာတာဖြစ်မယ် . ."

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောလာသဖြင့် စောစောပင်အတွက်ပို၍ စိုးရိမ်လာပြီးဖြစ်မိတော့၏။

"သည်ပုံကြည့်ရတာ . . သိပ်ဟန်မဲ့ပုံမပေါ်ပေဘူးဗျ . . လာဗျာ ဟိုရှေ့မှားလောက်ထိသွားကြည့်ကြသေးတာပေါ့ . ."

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် မျောက်ကောင်သေကို ထမ်းပိုး၍ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချွန်နယ်ပင်တို့အတွင်း တိုးဝှေ့ဝင်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ချွန်နယ်ပင်တို့တဘက်တွင် ဝါးတောလေးရှိချေ၏။ တပင်တိုင်ကြသောင်းဝါးတောဖြစ်ခြင်းကြောင့် အောက်ပေါင်းရှင်းလေသဖြင့် ဝါးတောအခြေကို ကောင်းကောင်းမြင်နေရ၏။

"ကိုလင်း . . ဟိုမယ် . . ဟိုမယ် . ."

ခပ်လှမ်းလှမ်းလှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် အရာကိုသဲသဲကွဲကွဲသိရန်အလိုမှာ သွားကြည့်လိုက်၏။

"ဟင် . ."

"ဟာ"

ကြည့်သီးများပင်ထဲသွားမိတော့၏။

သွေးစွန်းနေသော အဝတ်အစားအပိုင်းအစများဖြစ်ချေ၏။

သို့ဆိုပါလျှင် စောအောင်အတွက် စိုးရိမ်မှုလွန်ကဲရပေပြီ။

အခြေအနေကောင်းမည့်ပုံလုံးဝမမြင်ချေတော့. . .

“ဒုက္ခပါပဲ. . . ကိုလင်းရာ. . .”

သို့ ကျွန်တော်ကညည်းညည်းပြောပြ၊ ပြောလိုက်မိတော့၏။

စောအောင်ကို ကျွန်တော်တို့သေလမ်း ခေါ်လာမိခြင်းပါ

ကလား။

ကျွန်တော်တို့ပယောဂမကင်းချေတော့ပြီ. . . သူ့အဖေဖြစ်သူ စောဒေးဗစ်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြန်ပြကြရချေတော့မည်နည်း။

“ဒေးဗစ်ရယ် ကျွန်တော်တို့အာမခံပါတယ်. . . သူလဲပဲစိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်တာပေါ့. . .”

“ကိုဝိုက်တို့ဆိုတော့လဲ. . . ခွင့်ပြုရတာပေါ့ဗျာ. . . သည်ကောင့်ကို ကျုပ်စိတ်မချဘူး. . . တစ္ဆေထိုးလုပ်တတ်တယ်. . . သားတစ်ယောက်ရှိပါတယ်. . . ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဘဝပျက်ခံ အဆုံးခံ ချင်ရတယ်လို့ဗျာ. . .”

“ကဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ဗျာ. . . ကန့်ကွက်နီဘက် အမဲပစ်သွားဖို့ရာ သူ့ကိုလမ်းပြခေါ်သွားတာပေါ့. . . တချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်လေဗျာ သူလဲပဲစိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်တာပေါ့. . .”

သို့ဆိုခဲ့သလို. . . စိတ်ပြေလက်ပျောက်တင်မဟုတ် လူပင်ပျောက်သွားချေပြီကော. . .

တကယ်တော့ စောအောင်သည်မုဆိုးဒေးဗစ်၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်၏။ ရုပ်လေးတသန့်သန့်. . . လူပုံသဏ္ဌာန်ကနွဲ့နွဲ့ ဆိုပေမည် မထင်ရလေအောင် စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းရှိခြင်းကြောင့် သူ့အကြောင်းသိ

သော ကလေးမလေးများက ဝေးဝေးရှောင်ကြ၏။

ထိုသည်ကို စောအောင်ကလည်း ဂရုမစိုက်ချေဆိုပေမည်. . .

ရွာသူကြီးစောအားပိုလို၏သမီး နန်းကြော့ကိုတော့ဖြင့် ဂရုစိုက်ရလေ၏။

သူကချစ်နေသည်ကို. . . နန်းကြော့ကတော့မူ တရွာတည်းသားဖြစ်သော စောအောင်အကြောင်း အုမချေးခါးသိနေသဖြင့် လုံးဝလက်မခံသည်ဖြင့် ရှောင်သွေဖယ်လို့သာနေချေ၏။

သူ့အကြောင်းသူသာအသိဆုံးဖြစ်သော စောအောင်သည် နန်းကြော့နှင့်တွေ့လျှင် အတတ်နိုင်ဆုံး အချို့သာဆုံးစကားကိုဆို၏။ အချို့သာဆုံးအပြုကိုပြု၏။

သူ့အကြောင်းကို အတွင်းမနောစောကြောသိထားသော နန်းကြော့သည် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်လေတော့၏။

ပြောခဲ့သလို စိတ်မရှည်သော စိတ်ဆတ်သော စောအောင်သည်ကြာရှည်မနွဲ့နိုင်၊ မူလခါတ်ခံစိတ်ရင်းကြောင့် နန်းကြော့ကို အဓမ္မသိမ်းပိုက်ရန် ကြလေတော့၏။

တညနေစောင့်၊ ရွာထိပ်စေတီတိုလေးတွင် ပန်းချေချမ်းကပ် ဘုရားဝတ်ပြုနေသောနန်းကြော့ကို ချိမ်းခြောက်ဆွဲခေါ်ပြေးလေ၏။ နန်းကြော့သည် ခေသုမဟုတ်. . . စိတ်ကြမ်းဝင်နေသော စောအောင်ကို အတိုက်အခံမလုပ်. . . အကြောက်အကန်မရုန်း. . . အသာတကြည်နီးနီး လိုက်လျောညီထွေစွာ လိုက်ပါသွားတော့၏။

သည်တွင် စောအောင်၏အမြင်အသိ လျော့လျော့လျှာလျှာပေါ့၊ မိန်းတစ်ယောက်ခိုးရတာ. . . တယ်လွယ်ပါကလားပေါ့. . . နီးနီး. . . သယ်ဟုတ်ပါမလဲ. . .

အမှတ်တမဲ့လိုနှင့် နန်းကြောသည်သူမ၏ခြုံထည်ပုလေးကို ဘုရားပရုန်တွင် တမင်တကာချထားခဲ့လေ၏။

ထိုခြုံထည်ပုလေးကို ပိုင်ရှင်မဲ့မြင်သွားသော 'အဓိက'သည် သူမအန္တရာယ်ကြုံလေပြီလို့ သိသွားနိုင်လောက်၍ သည်တွင်မတော့ သူမကိုလာကယ်ပေးချိန်မည်။

ပိုင်လိုက်လေ... နန်းကြော့ရယ်... ။

ခြုံထည်ပုလေးကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဂုဏ်ရောက်နေပြီသိပေဦး တော့ ဘယ်ကိုလိုက်ရမည်သိနိုင်ပါလေမလား... ဆိုသည်ကိုတော့ သူမ အတွေ့အထူးစဉ်းစားစရာမလို... 'အဓိက'ပေပဲ 'သာမည'မှ မဟုတ်တာ ချည်း... အဓိကပါဆိုမှ ဘုရားပရုန်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မြင်သာ လောက်သည် တောတန်းလေးအတွင်းသို့သာ မဖြစ်မနေလိုက်ရမည်ကို အဓိကမသိဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ... ။

သို့နေရာလေးမှလွဲ၍ ကျန်သုံးဘက်သုံးတန်သည် ရွာအိမ်တန်း တွေလေ... ရှင်းနေတာပဲ... ။

စောစောပင်တစ်ယောက်နန်းကြော့ကိုဆွဲခေါ်သွားပြီး မကြာ လောက်သောအချိန်ကလေးတွင် အဓိကနှင့်သာမညတို့ရောက်လာကြ တော့၏။

"ကိုကြီးအဓိက... နန်းကြော့တော့... အန္တရာယ်နဲ့ကြုံလေပြီ ပေါ့"

ညီဖြစ်သူသာမညက ခြုံထည်ပုလ်ကိုမြင်သည်နှင့် စိုးရိမ်တကြီး ပြောလာချေတော့၏။

"ညီလေး... မင်းနေခဲ့ချေ... ဟိုရှေ့ကတောတန်းလေးထဲမယ်

မြန်နိုင်တယ်... "

သို့ဆိုလျက် အဓိကသည် ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

သာမညသည် ခြုံထည်ပုလ်လေးကိုကောက်ယူ၍ "ညီလေးလဲ လိုက်မယ်... "ဆိုလျက် အဓိကနောက်ပြေးလိုက်သွားပြန်၏။

ဘယ်ဝေးဝေး ပြေးနိုင်ဦးမှာတုန်း... ။

စောစောပင်သည် လက်လွတ်ပြေးလေခြင်းမဟုတ်... နန်းကြော့ တို့တွဲဆွဲ၍ သွားရလေခြင်းကြောင့် ထင်သလောက်ခရီးမပေါက်... ။

"စောစောပင်... နင်ခေါ်ရာနောက် ငါအသာတကြည့်လိုက်ခဲ့ တာပဲဟာ... မောလိုက်တာ နားပါရစေဦး... "

သို့ဆိုလေတော့... ။

"ရှေ့နားက... ပျားအုံစခန်းမယ် နားကြတာပေါ့... "ဆိုလျက် ပြောလေသည့်အတိုင်း နားကြလေ၏။

နားလို့မှအပမ်းရယ်မပြေမီ... အဓိကနှင့်သာမညတို့ရောက် လာချေတော့၏။

မြန်လိုက်တာ... ။

မြန်ပေမပေါ့... အဓိကနဲ့သာမညက လူကောင်ထွားထွားတွေပဲ ခြီးတော့ ခြေလွတ်လက်လွတ်ပြေးလိုက်ခဲ့ကြတာလေ... ။

'အဓိက'နှင့်'သာမည'က လူကောင်ထွားထွား... ရုပ်ဆိုးဆိုး ဆိုပေမင့်စိတ်ထားနူးညံ့သိမ်မွေ့ကြသည်။

သို့ဆိုပေမင့်... မကြမ်းချင်ပဲကြမ်းရချေပြီ... ။

သူတို့ကနှစ်ယောက် လူကောင်ကထွားထွား... စောစောပင်က တစ်ယောက်တည်း စိတ်သာကြမ်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ကနဲ့နှောင်းနှောင်းဆို

တော့ . . . ယားအုံစခန်းတွင် ယားတုတ်ခံရသည်ပဲပြောရတော့မည်။

“မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်းသားရယ် . . .”

စောဒေးဗစ်တစ်ယောက် ရင်ထုမနာဖြစ်ရချေတော့၏။

ထိုသည် အထုအထောင်း အစိုက်အနှက်ခံရလေသည် ဒဏ်ရာက စောဒေးဗစ်အတွက်မပြောပလောက်ဟု ခံယူလိုက်နိုင်ပေမည် . . .

နန်းကြော့အဖေက သူမကို သို့နယ်အဖြစ်မျိုးထပ်မံမကြုံရလေအောင်ဆိုလျက် အဓိကနှင့်ယေးစားလိုက်သည် သိလိုက်ရသော စောဒေးဗစ်တစ်ယောက် အတော်ခဲစားလိုက်ရသောခဲစားချက်သည် မည်သို့နှိုင်းရလေမည်မသိဖြစ်ချေတော့၏။

ထိုသည်နေ့မှစ၍ တနှိုင်းနှိုင်းတတွေတွေ . . . စားမဝင် . . . အိပ်မပျော် . . . လွမ်းနာကျနေခြင်းလည်းမဟုတ် . . . တစ်ယောက်တည်းတငေးငေး . . . တိုင်တိုင် မှုန်ကုပ်ကုပ် တုတ်တုတ်မလှုပ် . . . ။

ရဲခါဆိုသလို ငိုချင်လည်းငိုလိုက်ပြန်၏။

ထိုသည်ကား စောဒေးဗစ်ပြောပြသော သူ့သားတော်မောင်၏ အကြောင်းဖြစ်ချေတော့၏။

“နို့ကြောင့်ပြောတာပေါ့ . . . ကျွန်တော်တို့ ကန့်ကျိနီဘက် ခေါ်သွားချင်တယ် . . . လမ်းပြသဘောလည်းပါတာပေါ့ . . .”

“ခေါ်ကြည့်လေ . . .”

သို့ကြောင့် စောဒေးဗစ်၏သဘောထားကို မေးလိုက်သည်တွင် ခက်ခက်ခဲခဲနားချ ပြောရမည်တွက်ထားခြင်းသည် လုံးဝမှားချေပြီ . . . ။

ပြီးပြီးလေးနှင့်ခေါင်းညိတ်လာတော့၏။

သည်တုန်းကသူ့အပြုံးကို ကျွန်တော့်ကော လင်းမြင့်လှိုင်ပါ

အဓိပ္ပါယ်မမေါ်တတ်ကြပါချေ။

“ဝိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ . . .”

အော် . . . နှုတ်ဆက်အပြီးလေများလား . . . ။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် စောဒေးဗစ်၏သွေးစွန်းနေသော အဝတ်အစားအစုတ်အပြများကို ဝိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကောက်ယူသိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး စခန်းပြန်အိပ်မည် အစီအစဉ်ကိုဖျက်လိုက်ကာ . . . ငြိုးစားရှာကြည့်ကြပြန်၏။ ခြေရာပင်ဖောက်နေပါပကောလား။ သုံးလေးရက်ရှာကြပြန်လည်းမတွေ့ . . . ။

သို့ဆိုတော့ ရှင်းနေပြီပေါ့ . . . ။

သားရဲကောင် အနီးအရင်းပင်မချန်ခဲ့ပါကလား . . . ။

သို့တည်းမဟုတ် . . . မြေလျှိုးဖုံးပျံ့သွားသည်လား။

သို့ပေမည် . . . စခန်းသိမ်းပြန်ကြမည်။ ထမလုံရွာသို့ဝင်ကာ စောဒေးဗစ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြတောင်းပန်ရမည်တွက်လျက် စောဒေးဗစ်ရှာပုံတော်ခရီးကိုဖျက်သိမ်း စခန်းသို့လက်လျှော့ပြန်ခဲ့ကြသည်တွင်စခန်းသွားလမ်း ချဲ့နွယ်ထူထပ် . . . တောင်ကမ်းပါးမတ်မတ် နေရာအရောက် လေတစ်ချက်ဝှေ့အတိုက်တွင် အော်ဂလီဆန်ဖွယ်ကောင်းသည့် ပုပ်အက်အက်အနံ့ရလိုက်သည်ကြောင့် . . .

“ကိုပိုက်ရေ . . . အပုပ်နဲ့ဗျ . . .”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်ဝှေ့ဝှေ့ကြည့်ရင်း နှာခေါင်းကို တနှုတ်နှုတ်လှုပ်နေလေ၏။

“ဟာ . . . ဟုတ်ပြီ . . . သည်တောင်ကမ်းပါးအောက်ကဗျ . . .” ဆိုလျက် မတ်စောက်စောက် တောင်ကြောအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

"ဟာ"

စူးစူးဝါးဝါး ရနံ့ဆိုးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခေါင်းကိုပြန် မတ်လိုက်လေပြီ..

"သည်အောက်မယ်.. အသေကောင်ရှိတာသေချာပြီ"

"မမြင်ရဘူးလား.."

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်ရင်းလင်းမြင့်လှိုင် အနားသွားတာ သူကဲ့သို့တောင်ကြောကမ်းပါးစောက်ငုံကကြည့်လိုက်၏။

အပုပ်နံ့စူးစူးဝါးဝါးသာရလိုက်၏။ အပုပ်ကောင်ကို မမြင်ရ ဆူးချွန်ယိတ်ပေါင်းတို့ တင်းကြမ်းပါကလား။

"သည်အပုပ်နံ့ကြည့်ရတာ မသက်သာဘူးဗျ.."

လင်းမြင့်လှိုင်သည် မျက်နှာကိုရှုံ့တွ ပြောလာချေတော့သဖြင့်..

"ကျွန်တော်လဲကဲလင်းလိုပါပဲဗျာ.. သည်တော့ သေချာအောင် ဆင်းကြည့်ကြစို့ဗျာ.."

ကျွန်တော့်စကားကြောင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သွားတက်လေး ပေါ်ရုံပြုလေပြီ..

"သေချာအောင်ဆိုတော့ စောစောဒင်ဖြစ်နေမလား.. စိတ်ထင် နေလို့ပေါ့ဟုတ်လား.. "လို့မေးလာ၏။

ကျွန်တော့်စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရတော့ ၏။

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား နှာခေါင်းများကို လက်ဖြင့်ကာပိတ်၍ တောင်ကြောကမ်းပါးယံမှ ခက်ခက်ခဲခဲတော့တိုး.. တရွေ့ရွေ့ ဆင်းခဲ့ကြ တော့၏။

"အလိုလေးဗျာ.. "ထင်ထားလေသည်အတိုင်း လူသေအလောင်း တစ်ခုကို မှောတ်ခုန်ကြီးတွေ့လိုက်ရ၏။

အဝတ်ဝလာကျင်း၍ချေ၏။ လုံးချောခန္ဓာကိုယ်တော့ဖြင့် မဟုတ်တော့ချေ။ ကုတ်ခြစ်ဒဏ်ရာများစွာဖြင့် ခြေပြတ်လက်ပြတ်အမြင့် ဦးခေါင်းခွံကွဲအက်လို့ရှိချေ၏။

"စောစောဒင်များလား.. "သိသိရင်းနှင့်ပင် ပက်လက်အနေ အထားသို့ ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

"ဟာ.."

"ဟင်"

ရုတ်တရက်မို့ လန့်ဖျတ်သွားကြ၏။

မမှတ်မိလောက်အောင်ပါပဲလား.. ရုပ်ဖျက်ဆင်းဖျက်ဖြစ်လို့ နေချေ၏။ မျက်လုံးဟောက်ပက်.. ရုပ်ဖျက်.. ဆင်းဖျက်ရှိလို့နေချေ၏။

မုဆိုးကသားကောင်ဘဝဖြစ် သွားရတာပါကလား။

"ဟင်.. သေချာသွားပြီ.. စောစောဒင် ကျားစားခဲလိုက်ရပြီ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ.."

သူ့ကံကုန်ပြီပဲ..

သေဆုံးသူ စောစောဒင်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အပုပ်နံ့ကိုပင် သတိ မပြုအား ခက်ခက်ခဲခဲအောက်ခြေသို့ တွန်းလှိမ့်ချမြှောင်အခြေတွင် ကျကျ နနယာယီမြှုပ်နှံပေးလိုက်ကြ၏။

ထမလုံပြန်သွား.. စောစောဒင်ကိုပြောပြ.. အလောင်းပြန်လာ ကောက်ကြရပေမည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ.. စောစောဒင်ရယ်..

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် ပယောဂမကင်းချေပြီဖြစ်တော့၏။
 သူဟာသူနဲ့. . အကောင်းသား. . အသက်ရှည်ပေးပါမည်။
 ခုတော့ကျွန်တော်တို့ကြောင့် အသေဆုံးဖြင့်သေရချေပြီ။
 နန်းကြော့သိလျှင်ဝမ်းသာလေမလား. . .
 အဓိကနှင့်သာမညကတော့ စိတ်ချမ်းသာကြရတော့လေမလား။
 “ကိုလင်းဇေ. . သူ့သေနတ်ကောဗျ. . .”
 အနားပတ်ဝန်းကျင်တွင်မတွေ့. သေနတ်ကိုတော့ဖြင့် ကျားကောင်
 စားပစ်မည်မဟုတ်။ ယူသွားလိမ့်မည်လည်းမဟုတ်။
 တစ်စုံတစ်ရာဆီးပစ်လိမ့်မည်လည်း မဟုတ်။
 အံ့ဖွယ်တော့အကောင်းသားကလား။
 သူ့သေနတ်ဘယ်မှာလဲ. . .
 တစ်ခုတော့ရှိသည်။ တစ်နေရာတွင်တော့ရှိနေပေလိမ့်မည်။ သူ့
 သေနတ်လွတ်ကျခဲ့သောနေရာမှ သူ့ကိုကျားကောင်က ဤနေရာသို့
 ဆွဲခေါ်လာခြင်းဖြစ်မည်။
 သို့ဖြစ်နိုင်သည်ကြောင့်. . သူ့သေနတ်ကို တယောက်ယောက်
 က တွေ့ရှိကောက်ယူသွားခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်၏။
 “ကဲ. . ကိုလင်းသွားကြစို့ဗျာ. . .”
 သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် စိတ်မကောင်းကြီး
 စွာဖြင့်. . ထမလုံသို့ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။
 “ဘယ်တုန်းကလဲ. . တိုက်ဆိုင်တယ်ပဲပြောရမလား
 ဘဲ. . သူ့ရဲ့အသည်းနှလုံးကို ဆုပ်ချေသွားတဲ့. . ကောင်လဲသေပြီလေ”
 “ဗျာ. . .”

“ဘယ်လို”

“စောဒေးပစ်ပြောချင်တာက နန်းကြော့ရဲ့ယောက်ျား အဓိက
 သေသွားပြီဆိုတာလား. . ရှင်းအောင်ပြောခမ်းပါဗျာ. . .”

သို့ကျွန်တော်က အလောတကြီးမေးလိုက်သည်တွင် စောဒေး
 ခပ်သည် အဝေးသို့ဝေးတွေတွေကြီးကြည့်နေပြီးလေမှ. .

“ဖိုးခွားသေသွားပြီဆိုတော့လဲ ပြဿနာအေးသွားပြီပေါ့”ရယ်လို့
 ပြောလာသည့်စကားကြောင့်ပို၍ တုံ့ပြန်သေးတော့၏။

“ဘာတွေလဲဗျာ. . ဘယ်လိုတွေတုန်း. . ရှင်းအောင်ပြောခမ်း
 ပါဗျာ. . .”

“အင်း. . သည်လိုဗျာ. . လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က တောစပ်မှာ
 အဓိကလူသတ်ခံလိုက်ရတယ်. . အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနေ့က စောအား
 ပိုလိုနဲ့ သာမညလာသွားကြတယ်. . ဖိုးခွားကိုစွပ်စွဲလာကြတယ်. . မဖြစ်
 နိုင်ဘူး. . ကိုပိုက်. . ကိုလင်းတို့နဲ့ အမဲပစ်ထွက်သွားတာကြာပြီ. . ပြန်လာ
 ကြလျှင်. . ကိုပိုက်တို့ကိုမေးကြည့်ချေလို့ပြောထားတယ်. . .”

“ကောင်းပြီလေ. . သူကြီးကို ကျွန်တော်တို့သွားပြောပြတာပေါ့”
 ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရောက်မဆိုက်ဆိုသလိုပင်
 သူကြီးအားပိုလိုတို့အိမ်ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

“လိုက်သွားကြည့်ကြတာပေါ့. . .”ဆိုလျက် သူကြီးအားပိုလိုနှင့်
 သာမညသည် ထိုနေ့လယ်ခင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ စောအောင်
 အလောင်းမြှုပ်နှံထားရာသို့ လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စောဒေးဗစ်၏ဆန္ဒတရ သူ၏သား၊
ရုပ်စာလောင်းကို ရွာပြန်သင်္ဂြိုဟ်လိုခြင်းကို လိုက်လျောလိုကြသည်ဆိုပေ
မည်။

“သေတဲ့သူကသေပြီ.. မထူးပါဘူး.. ဖထိရယ်.. ဒီလောက်
အနံ့အသက်ထွက်နေတာ ရွာပြန်သယ်လို့လဲ မကောင်းတော့ပါဘူး..
သည်မှာပဲ ကျကျနနမြုပ်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ.. သူကြီးလည်းရှိနေတာပဲ
ပြဿနာမရှိကောင်းပါဘူး” လို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်။

“နို့ဖြင့်လည်း ကျုပ်သားနဲ့အတူ သည်တစ်ညအတူတူနေပြီး
သူ့အတွက် ဘုရားရှိခိုးပေးချင်တယ်..”

သို့ဆိုလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူကြီးနှင့်တိုင်ပင်ကာ
ထိုနေရာလေးတွင် တစ်ညတာစခန်းချနေပေးလိုက်ကြရန် သဘောတူ
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“တာပလူးအားကြီးလော်”ကျေးဇူးတင်စကားဆိုလာချေပြီး မုဆိုး
ကြီးစောဒေးဗစ်သည် “ဥစာအတွက် ငါအမဲသွားရှာမယ်..” ဆိုလေခြင်း
ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကယျာကသီပင် ထိုင်ရာမှထလိုက်ကာ.. “ဖထိ
ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မယ်..” ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မျက်ရပ်ပြခဲ့တော့
သဖြင့်.. လင်းမြင့်လှိုင်က..

“ကျွန်တော်သူကြီးတို့နဲ့နေခဲ့မယ်..” ဆိုလာချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူကြီးတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့အမဲပစ်ပြန်
မရောက်မီ တစ်ညတာတည်းခိုအိပ်စက်ဖို့အတွက် ယာယီစခန်းတင်ဆောက်
ထားပြီးဖြစ်မည်ကို သိလိုက်ခြင်းကြောင့် စောဒေးဗစ်နှင့်အတူ နောက်ဆုံး
မငင် အမဲပစ်ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

၃၂

“ကဲ.. ဘယ်လိုလဲ သာမည.. ဝါ.. ဖိုးခွားမဟုတ်လို့ ဘယ်သူ
လဲ”

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်အဆက်
အပေါက်နှင့် ညာဘက်လက်ခုံပေါ်မှ ကျားခေါင်းရုပ် ဆေးမင်ကြောင်
သည် ငြင်းမရလေသော သက်သေဖြစ်လေခြင်းကြောင့် သို့ဆိုသလို
ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူပါလာသော မုဆိုးကြီးစောဒေးဗစ်က ပြောလာ
သည်တွင် စွပ်စွဲသူ သာမညသာလျှင်မဟုတ် သူကြီးအားပိုလိုသည်ပင်
စောဒေးဗစ်ကို မော်မကြည့်ဝံ့အောင် မျက်နှာသေလေးဖြင့်ရှိကြချေတော့
၏။

“ဖိုးခွားက ဂျီ(ချေ)သားကြိုက်တယ်ကွ. . နို့ကြောင် ငါဂျီ(ချေ) ကောင်ကိုပဲရှာပစ်ချင်တယ်. . ”

သို့နှယ်လမ်းတွင် စောဒေးဝစ်ကပြောခဲ့လေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် သည်တောဝက်ကိုတွေ့သော်လည်း မပစ်မိခဲ့ချေ။

သို့ဖြင့် ဂျီ(ချေ)ကောင်တွေ့နိုး. . တွေ့နိုးတောတိုးရှာခဲ့ကြရာမှ အချိန်တွေကုန်ခဲ့ရသလို. . ခရီးလည်းအတော်ပေါက်ခဲ့ကြချေပြီဖြစ်သည် ကြောင့်. .

“မထီ. . ရတဲ့သားကောင်ပစ်ပြီးပဲ ပြန်ကြလျှင်ဖြင့် ကောင်း မယ်ထင်တယ်. . ဟိုမယ်. . စောအောဒင်အတွက် ဝတ်ပြုဆုတောင်းပေး မယ်ဆို”

သို့ ကျွန်တော်ကသတိပေးလိုက်လေမှ. .

“အေး. . ဟုတ်ပကွာ. . နေပါဦး. . ငါတို့ဘယ်ရောက်လာကြ ပြီမသိကွာ” ဆိုလျက် ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို အကဲခတ်လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်လေပြီး. .

“သယ်နီးမြောင်ပေပဲကွ. . လာကွာသည်မြောင်ကိုပြန် စုန်ဆင်း ပြီး မအူတောကိုဖြတ်တက်လိုက်လျှင်ဖြင့် ကန့်ကွက်နီချောင်းရောက်ပြီပေါ့” ရယ်လို့ပြောလာ၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သယ်နီးမြောင် အတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြလေပြီး မအူတောကို ဖြတ်အတက်တွင် ကံအား လျော်စွာပင် မျောက်တစ်ကောင်ကိုပစ်ခတ်ရလိုက်ချေတော့၏။

အတော်ကြီးကြီးမျောက်ညိုကြီးဖြစ်ချေ၏။

ထိုမျောက်ကောင်သေကို စောဒေးဝစ်က ထမ်းပို့လာချေ၏။

ဝါးသုန်းတောတောင်ကြောပေါ် ရောက်လှတင့်. .

“ဟာ. . ဟိုရှေ့အပေါ်မယ်. . လူတစ်ယောက်”

သို့ စောဒေးဝစ်က ပြောရင်းရပ်တံ့ကြည့်နေလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်းသူနှင့်အတူ သူညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက် သည်တွင် လွန်မင်းစွာ အံ့ဖွယ်ကောင်းသည့်အဖြစ်နှင့် ကြိုလိုက်ရချေ၏။

“စောအောဒင်”ရယ်လို့လဲ နှုတ်မှထွက်သွားတော့၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး. . ”

စောဒေးဝစ်က သို့ဆိုလျက်. . တောင်ကြောပေါ်သို့ အပြေး ကလေးတက်သွားလေ၏။ ထိုသူဘယ်သူဘယ်ဝါ သဲသဲကွဲကွဲသိလို၍ အလျဉ်မီလိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ကျွန်တော်သည်လည်း အပြေး လိုက်သွားမိတော့၏။ “မဖြစ်နိုင်ဘူး”ဆိုသည် ကျွန်တော်လည်းသိထားပေ မင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ဆင်ဆင်တူနေခြင်းကြောင့် မျက်နှာကိုတွေ့ မြင်လိုမိပြန်၏။

“ဟေး. . ”

“ဟေး. . ”

သို့နှယ်လည်း ကျွန်တော်ကအသံပေးလိုက်၏။ ရှေ့ခပ်လှမ်း လှမ်းမှ သွားနေသူ နောက်လှည့်ကြည့်လာစေရန်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်အသံကို သူကြားပုံရ၏။ ဘယ်တွက်လှည့်မကြည့်လေ သဲ ခြေရာဖြတ်သွားနေပါလိမ့်. .

“စောအောဒင်. . ”

မဟုတ်နိုင်မှန်းသိလျက် လှမ်းအော်လိုက်ပြန်ဌား. . ထိုသူသည် သူ့နောက်မှ ရန်သူလိုက်လာလေဟန်အလား ပြေးသွားချေတော့၏။

အတန်ကြာတွင် လုံးလုံးလျားလျားကြီး မျက်ခြေပြတ်သွားရတော့၏။

“နားဦးမယ်ကွာ..”

ဆိုလျက် စောဒေးဗစ်သည် ထမ်းပိုးလာသောမျောက်ကောင်သေကို မြေပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်ကာ သူသည်လည်း မြေပြင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း သူ့ရှေ့ရှိ သစ်ပင်လဲကြီးတစ်ခုကိုတိုင်တက်ပေါ်တွင် မှေးထိုင်လိုက်တော့၏။

“သည်ကောင် ဘယ်သူလဲမသိဘူး..”

ဖထီစောဒေးဗစ်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ခါးပိုက်ထောင်အတွင်းမှ ကွမ်းတယာကို ထုတ်ယူဝါးလိုက်တော့၏။

“စောဒေးဗစ်နဲ့တော့ အတော်ကလေးတူသဗျ..”

သို့ဆိုသလို ပြောလိုက်ရင်း.. ကျွန်တော်သည်လည်းဗီဇာတိကပ်အတွင်းမှ ဗီဇာတိစပွဲဝားဗျားကို ထုတ်၍ တစ်လိပ်နှိုက်ယူမီးညှိဖွာလိုက်၏။

သည်သို့ဖြင့် စောဒေးဗစ်သည် ကွမ်းမြို့ဝါး၊ ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ဖွာရင်း စကားမပြောမဆို မှိန်းနေကြစဉ်တွင်..

“ဒိန်း..”

သို့ သေနတ်သံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် သားကောင်ငယ်တစ်ကောင် ခွေလဲကျသွားသည်ကိုတွေ့လိုက်၏။

“စောကလူ ပစ်လိုက်တာဖြစ်မယ်..”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ထိုသားကောင်ကိုလာရောက်ယူငင်မည်သူကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

ဘယ်သူဘယ်ဝါသိရမည်ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါကလား။

အတန်ကြာသည်တိုင် ထိုသားကောင်ငယ်ရှိရာသို့ သေနတ်သမားရောက်လာခြင်းမရှိ၊ ဘယ်လိုပါလိမ့်..

“ဟာ..”

“ဟင်..”

သို့ ကျွန်တော်တို့ မျှော်တလင့်လင့်ရှိနေစဉ် ထိုသားကောင်သေရှိရာသို့ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်းကျလာချေ၏။ ထိုသစ်ကိုင်းခြောက်တွင် စာတစ်စောင်ကပ်ပါလေ၏။

သို့တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တောတိုးပြေးလွှားထွက်သွားသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

“ဖထီရေ.. ထူးခြားတယ်ဗျ.. သေနတ်သမားက ဘယ်သူလဲမသိဘူး.. သူပစ်ထားတဲ့ သားကောင်ကို လာမယူလေဘဲ.. စာတစ်စောင်ပစ်ချပေးသွားလေရဲ့.. လာဖထီ.. ဘာစာလဲမသိသွားကြည့်ရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုကျွန်တော်သည် နေရာမှထကာ ထိုနေရာသို့ ခပ်သွက်သွက်သွားလိုက်၏။ သစ်ကိုင်းခြောက်နှင့်ပူးတွဲရှိနေသော စာကို ကောက်ယူဖတ်လိုက်၏။

“အလို.. ဒီ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးက ဖထီအတွက်ဆိုပါကလား”

ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းမှစာကို ဖထီစောဒေးဗစ်ကိုလှည့်ပေးလိုက်၏။

စောဒေးဗစ်သည် ထမ်းပိုးလာသော မျောက်သေကောင်ကို ပုခုံးထက်ထမ်းလျက် အနေအထားနှင့်ပင် စာကိုဖတ်လိုက်လေပြီ.. ပြေးထွက်သွားသူနောက်သို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်လေ၏။

ဘယ်လိုတွေ့နိုင်တော့မှာတုန်း...။

ဖထီဇီဂျီ(ချေ)ကောင်လိုအပ်နေမှန်း သည်လူဘယ်လိုသိပါလိမ့်
အံ့ဖွယ်ပင်ကောင်းသေးတော့၏။

“တာပလူးအားချီးလော်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဟေ့”ရယ်လို့ စောစေးစစ်က လှမ်းတော်
လိုက်လေပြီး မျောက်သေကောင်ကို ပစ်ချ၍ ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို အစားထိုး
ထမ်းပိုးလိုက်လေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည်အလိုက်တသိနှင့်ပင်
မျောက်ကောင်ကို ကောက်ယူထမ်းပိုး၍ ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့လေတော့
သည်။

စခန်းပြန်ရောက်၍ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော်ကပြောလိုက်
သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် စိတ်ဝင်တစား အမူအယာသာလျှင်ရှိချေ
ပြီး.. သူကြီးစောစေးဖိုလိုနှင့် သာမညတို့သည် အံ့ဩနေကြခြင်းသာမက
စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကြတော့၏။

“စောစေးဖိုနာနာဘာဝဖြစ်ပြီး ကိုယ်ထင်လာပြလေသလား
မသိ”လို့ သာမညကပြောလာချေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်နှစ်
သေးတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ကွာ.. ငါ့သားအတွက် ငါလိုအပ်တဲ့ ဂျီ(ချေ)
ကောင်ရတဲ့အတွက် အများကြီးဝမ်းသာမိတယ်.. ကဲ.. ငါအသားဖျက်
ချေဦးမယ်..” ဆိုလျက် ဂျီ(ချေ)ကောင်သေကို ဆွဲယူအရေခွာ အသား
ဖျက်နေလေတော့သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထင်းခြောက်များကိုလိုက်လံစု
ဆောင်းနေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က မျောက်တောင်ကို အသားဖျက်လေ၏။

သုခုမစာပေတိုက်

စောစေးဖိုလိုနှင့် သာမညသည် ခေါင်းချင်းဆိုင် ဘာတွေတွတ်
ထိုးနေကြလေသည်မသိ..။

မျက်နှာမူအယာတော့ဖြင့် အတော်ကလေးဖျက်နေကြချေ၏။

အတန်ကြာလေမှ.. သူတို့နှစ်ယောက်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်
စောစေးဖိုတို့အသားဖျက်နေကြသည်ကို ဝိုင်းကူလာကြတော့၏။

သည်သို့ဖြင့်.. ညနေစောင်းလှတွင် အသားမီးကင်ဖူး ကျက်
သွားကြလေပြီဖြစ်တော့၏။

ဖထီစောစေးဖိုစစ်က သားတော်မောင်အတွက် ဝတ်ပြုဆုတောင်း
ပေးလေတော့၏။

ပြီးလျှင် မျောက်သားကင်နှင့်ဂျီ(ချေ)သားကင်ကို သားဖြစ်သူ၏
မြေပုံပေါ်တွင် ငှက်ပျောဖက်ဖြင့် ထုပ်ပိုးတင်လိုက်လေပြီး..

“ကဲ.. စားကြတော့ဗျာ.. ကျုပ်သားအတွက် ရည်စူးအလှူ
ပေါ့”ပြောလာသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသေးတော့၏။

“ကဲ.. ကိုပိုက်.. ရော့.. ဗျာ..”

ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်အားဝီစကီပုလင်းပြား
လေးကိုကမ်းပေးလာတော့၏။

စောစေးဖိုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြ၍လားတော့ဖြင့်
မသိ.. မယ်မယ်ရရစားဖြစ်ကြခြင်းမရှိကြချေ။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထင်းမီးပုံနံဘေးတွင် ထိုင်
လျက် ဝီစကီကိုဆက်သောက်နေကြ၏။

စောစေးဖိုသည် သားဖြစ်သူမြေပုံနံဘေးတွင်ထိုင်၍ ကြိတ်ငိုနေ
လေ၏။ တစ်ဦးတည်းသောသားပေကိုး။

သုခုမစာပေတိုက်

ကျွန်တော်တို့၏ပယောဂမကင်းဟု တွက်မိခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် လွန်မင်းစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။

ဝိစကီတစ်ပြားမှသည် နှစ်ပြားကုန်ခဲ့ချေတော့၏။

ရီဝေမူးလို့လည်း နေချေကြပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကိုလင်း... အိပ်ယာဝင်စို့ဗျာ...”

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် စောဒေးဗစ်ရုံနေသည့် မြေပုံနား သို့လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ...”

ကျွန်တော်ရင်ထိတ်သွားမိသည်။ ထိုနေရာလေးတွင် စောဒေးဗစ် မရှိတော့ပါကလား။

ခခန်းတဲပေါ်တက်အိပ်နေလေသလားတွက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက် ပြန်၏။

စောအားပိုလိုနှင့် သာမညနှစ်ယောက်သာရှိချေ၏။

“ဖထိဘယ်ထွက်သွားလဲမသိဘူး...”

သို့ဆိုညည်းလျက် အမှောင်ထုတွင်း ဝေပိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ရေချိန်လွန်နေသည်ဖြစ်၍ ဝိုးတဝါးသာလျှင် မည်သည့်အရာ ကိုမျှသဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရချေ။

“ဟိုနားသည်နား အလေးအခင်းသွားနေတာဖြစ်မပေါ့...”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောရင်းဝယိုးဒယိုင်ဖြင့် ခခန်းတဲဘက် ထွက်သွားချေ၏။

“အား”

သို့ရှိစဉ် ခခန်းတဲပေါ်တွင် အိပ်မောကျဟန်တူနေသည့် အားပို

လိုနှင့်သာမညတို့ထံမှ အလန့်တကြားအော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော် သည် ကယျာကသီလှမ်းဝဲကြည့်လိုက်သလို လင်းမြင့်လှိုင်သည် တဲဘက်သို့ ခြေဦးတည်သွားနေသော ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်တန့်လိုက်တော့၏။

“ဟာ”

အားပိုလိုနှင့်သာမညသည် ကမူးရူးထိုးထကာ တဲပေါ်မှခုန် ဆင်းလာကြ၏။

တဲဝါးကြမ်းခင်းတဘက်အစပ်တွင် လွန်စွာမျှကြီးမားသော မြွေကြီး တစ်ကောင်တစ်ကောင် လူးလွန်နေပါကလား။

ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာတာပါလိမ့်...

ကျွန်တော်သည် ကယျာကသီပင် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ထိုမြွေကြီးကို လှမ်းပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒိန်း”

မူးနေသည်ဖြစ်၍ ပစ်မှတ်အနည်းငယ်လွဲချော်သွား၏။ သို့ဖြစ် ၍ နောက်ထပ်တစ်ချက်ထပ်ပစ်မည်အလုပ်တွင်...

“ဒိန်း”

တမူးပူးနာမှုတ်နေသော မြွေကြီးဦးခေါင်းမှ သွေးများဖြာထွက် ကြွေမွှားတော့၏။

“ဟင်”

သေနတ်သံလာရာသို့ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်လှည့်ကြည့် လိုက်ကြသည်။

“ပထိစောဒေးဗစ်”

သို့ဆိုသလို ပြိုင်တူခေါ်လိုက်ကြ၏။

“ဒါ. . . ဟိုကောင်လက်ချက်. . .”

သို့ စောဒေးဝန်က ပြောပြောဆိုဆိုကျွန်တော်တို့နားရောက်လာသဖြင့် တအံ့တဩကြည့်မိကြတော့၏။

“ဘယ်ကောင်လက်ချက်လဲ. . .”

အားပိုလိုက မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် စောဒေးဝန်ကိုကြည့်ကာ မေးလေတော့၏။

“ကျုပ်. . . ဖိခွားမြေပုံနားမယ် ထိုင်နေတုန်း ကျုပ်ကိုလူတစ်ယောက် နို့မှမဟုတ်. . . သတ္တဝါတစ်ကောင် ချောင်းမြောင်းကြည့်နေတယ်လို့ထင်လိုက်မိတော့ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိတဲ့ ချုံနွယ်တောဘက်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ. . . ခိပ်ခနဲပြေးထွက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်. . .”

“ဟိတ်ကောင်. . . မပြေးနဲ့. . . မင်းဘာလာအောင်တာလဲ. . .” ဆိုပြီး ကျုပ် သေနတ်ဆွဲ ပြေးလိုက်သွားတယ်. . . သူကရှေ့ကပြေး ကျုပ်က နောက်ကလိုက်ပေါ့. . . ချောင်းမကြီးတစ်ခုထဲရောက်သွားတဲ့အခါ အဲဒီလူကိုမတွေ့တော့ဘူး. . . ဒါနဲ့ကျုပ်လည်း အဲဒီနေရာလေးက လှည့်ပြန်မယ် အလုပ်မှာ. . .”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗေ. . .” ဆိုတဲ့အသံကြားတာနဲ့ နောက်ဘက်တောင်ကြောလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်. . . အတော်လျှင်တဲ့ကောင်ပေပဲဗျ. . . ဘယ်လိုလုပ် ကျုပ်နောက်ရောက်နေလဲမသိဘူး. . .”

“လူကောင်ကိုတော့ ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ပါရဲ့. . . နို့ပေမည်လို့ မျက်နှာကိုမမြင်လိုက်ရဘူး. . . သူ့လက်ထဲမလဲ မြွေကြီးတစ်ကောင်ကို ပွေ့ပိုက်ကိုင်ထားတာကို တွေ့လိုက်တယ်. . .”

“မင်းဘယ်သူလဲ. . . ဘာလုပ်မလို့လဲ. . .” မေးလိုက်ရုံနဲ့သေး အဲဒီလူ ပျောက်သွားတယ်. . . ကျုပ်လဲစခန်းပြန်လာတော့ ခုလိုအဖြစ်နဲ့လာကြတော့တာပဲ. . . ဒီမြွေကြီးက ဒီကောင်ပိုက်ပြေးတဲ့မြွေကြီးပဲကွ. . . မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို လာလုပ်ကြတာဖြစ်မယ်. . .”

“ဟင်”

“ဟေ”

အားပိုလိုနှင့် သာမည အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကြတော့၏။

“နို့နေပါဦး. . . အဲဒီလူကိုမြင်လိုက်တယ်ဆိုတော့ မျက်နှာမမြင် ဆိုက်တောင် သူ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်တော့ သိလိုက်မှာပေါ့. . .”

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်တွင်. . .

“ငါတို့တွေ့ခဲ့တဲ့လူပေပဲကွ. . .” ဆိုလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား သင့်သွားမိတော့၏။

“နို့ဖြင့်. . . စောစောဝင်နှင့်တူတဲ့သူပေါ့. . .”

သို့ပြောလိုက်တော့သည်တွင်. . . စောဒေးဝန်တစ်ယောက် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ မျက်နှာညှိုးကျသွားတော့သည်။

သို့ဆိုသလို အားပိုလိုနှင့်သာမညသည် မှတ်တက်သွားကြလေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်ကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းအဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြလာချေတော့သည်။

“ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားကို သိပ်မသင်္ကာချင်တော့ဘူး. . .”

သို့ဆိုသလို သာမညက စောဒေးဝန်ကို ကြည့်ကာပြောလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တအံ့တဩဖြစ်သျက်

သူ့ကိုငေးကြည့်နေမိတော့၏။

“မင်းကဘာလို့ငါ့ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ရတာတုန်း.. ဘာလဲ မြွေကြီး မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြား ပစ်ချလိုက်တဲ့ကိစ္စမယ် ငါပယောဂပဲ တယ်လို့များ ထင်လို့လား.. အဲလိုမှဖြင့် ငါဘယ်လိုမင်းတို့ကို ဟိုကောင် အကြောင်းပြောတော့မှာလဲ.. မသိလိုက်တာသာနေလိုက်တော့မပေါ့.. ငါ့အပူတပြားသားမှ မပါဘူး.. ဟေ့..”

“ဖထိပြောတာဟုတ်တာပဲ.. သာမညရယ်.. ဘာလို့စွတ်စွဲ ချင်ရတာတုန်း”

သို့ ကျွန်တော်ကကြားဝင်ပြောလိုက်သည်တွင် သူကြီးအားပိုလို သည် စောစောပင်ကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေပြီး..

“သူပြောတဲ့ကောင်က.. သူ့သား စောအောင်နှင့်တထေရာတည်း တူတယ်ဆိုတော့စဉ်းစားစရာပေပဲကွာ.. သူ့သားများဖြစ်နေလေမလား.. နို့ကြောင့် ငါတို့ကိုလုပ်ကြတာနေမပေါ့..” ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော် သည် လှောင်ရယ် ခိုမောလိုက်ကာ..

“ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. အတော်ရယ်စရာကောင်း တာပေပဲဗျာ.. စောအောင်အလောင်းက ဟိုမယ်လေ.. သူကြီးတို့လဲအမြင် အသိပေပဲ.. ဘယ်လိုလုပ် စောအောင်ဖြစ်ရမှာတုန်း.. သေတဲ့သူကသေ ပြီပဲဗျာ.. မနိုးစွတ်ချင်ပါနဲ့.. ကျွန်တော်အဖီလူကိုမြင်လိုက်ရတာပဲ.. စောအောင်နဲ့အတော်ကလေး ဆင်တယ်ဆိုတာ.. ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကိုပြောတာ မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရတာမဟုတ်ဘူး..”

သို့ ကျွန်တော်စကားဆုံးသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေပြီး.. ‘သာမည’ ကိုလှမ်းကြည့်ကာ..

“ကဲ.. လာလေကွာ.. စောအောင်အလောင်းကို ပြန်ပော် ကြည့်ကြမယ်.. သေချာအောင်လို့ပေါ့..” လို့ပြောလိုက်သည်တွင် သာမည သည်မျက်နှာအကြီးအကျယ်ပျက်သွားကာ.. ခေါင်းကိုခါယမ်းပြဲ ငြင်းဆန် လေတော့၏။

“ကဲ.. ဘာမှပြောမနေကြတော့နဲ့ဗျာ.. အိပ်ကြစို့.. မနက် စောစောပြန်ကြမယ်..”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နှယ်ပြောပြီး တဲပေါ်သို့ တက်သွားလေ တော့၏။

သာမညနှင့်သူကြီးအားပိုလိုသည်လည်း တဲပေါ်တက်သွားကြ တော့သည်။ ကျွန်တော်သည် မီးပုံနားတွင်ထိုင်နေသည့် ဖထိစောစောပစ် နားသို့သွားလိုက်ကာ..

“သာမညကလည်း သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးသေထားတော့ ကာ စိတ်ဆင်းရဲနေဟန်တူပါရဲ့ဗျာ.. ပြိုင်ဘက်တို့ရဲ့သဘောက သည်လို ပဲပေါ့ဗျာ.. နှိုးနှိုးမိသူက အနိုင်ရသူအပေါ် အမြင်မကြည်တတ်ကြဘူးလေ အဖီတော်လည်းကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်.. ကဲ.. ဖထိ.. လာပါ.. အိပ်ကြ စို့..” လို့ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါ့ဖအိပ်ချင်ဘူး မနက်ဆိုငါ့သားကိုငါ့ခွဲသွားရတာမှာ တစ်ညလုံး ငါ့သူနဲ့စကားတွေ တဝကြီးပြောချင်သေးတယ်.. မှာစရာတွေလည်းရှိ သေးတယ်..”

ဆိုလျက် ဖထိစောစောပစ်သည် မီးပုံနားမှထကာ စောအောင် မြှုပ်နှံထားရာ မြေပုံသို့သွားလိုက်လေတော့သဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း တဲပေါ်သို့ပြန်လျှောက်သွားလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တဲတဘက်တချက် စာစွန်းတွင်လဲလှောင်းအိပ်လိုက်ကြသည်။

စောအားပိုလိုနှင့်သာမညက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အလယ်မှဖြစ်ချေတော့၏။

ပင်ပမ်းနွမ်းနယ်နေသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးအိပ်ပျော်သွားတော့၏။

မည်မျှကြာကြာအိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ. . . “ကျလီ. . ကျလီ. . ကျလီ. . ” ရယ်လို့ ဆူဆူညည်ညည်းကျေးဇူးတိုင်းအသံကြောင့် အိပ်ယာမှနိုးလာရသည်။ မိုးစင်စင်လင်းချေပြီကော. .

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် တဲပေါ်တွင်မရှိလေတော့. . စောအားပိုလိုနှင့်သာမညလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေကြဆဲဖြစ်၏။

ကျွန်တော်အိပ်မပျော်ခင်က သူတို့နှစ်ယောက်အိပ်ပျော်ကြပုံမပေါ် တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်နေကြ၏။

ကျွန်တော့်စိတ်ထင် မိုးလင်းလုမှ သူတို့အိပ်ပျော်သွားကြပုံဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်သည် ဖထိစောဒေးဗစ်ကို သတိရလိုက်သည်ဖြစ်၍ မြေပုံရှိရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်သည်။

စောဒေးဗစ်လည်းမရှိပါကလား. . .

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်တူတူ ထွက်သွားကြလေသည်လား. . . တစ်ယောက် သပ်သပ်စီ သွားကြလေသည်လားမသိချေ. . .

ကျွန်တော်သည် တဲပေါ်မှ ညင်သာစွာ ဆင်းလိုက်လေပြီ. . မီးပုံနားသွားလိုက်၏။ ဆာလောင်နေသည်ဖြစ်၍ အသားကင်ကပ်ခုခယူစားရန်ဖြစ်ချေသည်။

ဟင်. . မည်သည့်အသားကင်မျှ ရှိမနေပါကလား. . .

ညကစားကြသည်မှာ ကုန်သွားကြသည်မှ မဟုတ်လေဘဲ. .

အများကြီးကျန်နေတာပဲ. . ဘယ်ရောက်သွားကြပါလိမ့်. .

ကျွန်တော်သည် အမှတ်တမဲ့စောအေးဒင်မြေပုံရှိရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

စောအေးဒင်မြေပုံပေါ်တွင် အသားကင်တချို့နှင့် ပုလင်းတစ်လုံးပါကလား. . ဘာတွေပါလိမ့်. .

ကျွန်တော်သည် မြေပုံနားသွားကာ ပုလင်းကိုယူကြည့်လိုက်၏။

ပုလင်းအတွင်း အရက်အနည်းငယ်ရှိနေပါပေကလား။

တောချက်အရက်တွေဖြစ်သည်။ ဘယ်ကဘယ်လိုမီရောက်လာပါလိမ့်. . စောဒေးဗစ်တော့ဖြင့်သိလိမ့်မည်။ စောဒေးဗစ်က တညလုံး မြေပုံနားတွင် ရှိနေသည်မဟုတ်ပါကလား။

ဟင်. . စောဒေးဗစ်က အရက်မှ မသောက်တာ. . ဒီအရက်ဘယ်ကနေ ရောက်လာတာပါလိမ့်. . ခုမနက်မှ ရောက်လာတာဖြစ်လေမလား. . တစ်ဦးတစ်ယောက်ယူလာသောက်ပြီး ထားခဲ့တာလေလား. . သို့မှမဟုတ် စောအေးဒင်အတွက်လာထားသွားတာများလေလား. . ဆိုသည့် ကျွန်တော်သိလိုသည်များကို စောဒေးဗစ်သာလျှင် ပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် စောဒေးဗစ်ပြန်အလာကို စောင့်ရဦးမည်။

ကျွန်တော်သည် ပုရွက်ဆိတ်နီများတုံ့ခဲနေသည့် အသားကင်တို့ကိုတော့ဖြင့် မည်မျှဆာလောင်မွတ်သိပ်ပါစေ မစားဝံ့ချေပြီ. . ကျွန်တော်သည် ထင်းမီးပုံနားသို့ပြန်သွားလိုက်ကာ. . စိတ်ပျက်လက်ပျက် မီးပုံနားထိုင်ချလိုက်ကာ. . အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ ပြာဖုံးနေသော မီးခဲတို့ကို လေ

ယပ်လိုက်လေသဖြင့် မကြာမီတွင် ထင်းမီးတောက်များ ပြန်ဖြစ်လာလေ
ချေတော့၏။

မီးတောက်မီးလျှံတိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သည် တောင်စဉ်ရေမရ
တွေးနေမိတော့၏။ သို့ရှိစဉ် . .

“ဒိန်း.. ဒိန်း.. .”

“ဒိန်း.. .”

ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝါးရုံတောနောက်ကွယ်ဆီမှ.. . သေနတ်သံများ
ထွက်လာသည်နှင့်အတူ ဝါးရုံတောအတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်
လာသည်ကိုတွေ့လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး
လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ပြေးထွက်လာသူကို လှမ်းချီလိုက်၏။

ထိုသူသည် ကျွန်တော့်ရှေ့တူရသို့ ပြေးလာမလိုနှင့် တဘက်
တောင်ကြောလေးပေါ်သို့ တိုးဝှေ့တွယ်ကပ်တက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကိုပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်ကာ.. . ဝါးရုံ
တောအတွင်းမှ နောက်ထပ်ထွက်လာမည့် သေနတ်သံများကို မျှော်မိတော့
၏။ ကျွန်တော်ထင်ထားသည်မှာ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စောအေးဝတ်တို့နှစ်
ယောက် သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်တော့ဖြင့် လိုက်ပါထွက်ခဲ့မည်ဟု
ထင်ထားပေငြား မည်သူမျှ ထွက်မလာကြချေ။ ဝါးရုံတောအတွင်း တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ရှိချေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပြေးထွက်လာသူ တွယ်တက်သွား
သည့် တောင်ကြောပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဟင်.. . ထိုသုတောင်ကြောပေါ်မှ လှမ်းကြည့်နေပါကလား.. .
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေခြင်းတော့မဟုတ်.. . စောအေးဝင်မြေပုံရှိရာသို့ ကြည့်

နေခြင်းဖြစ်၏။

“ခွားစောရေ.. . ငါနှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်ဟေ့.. . မင်း.. . စိတ်ချလက်ချ
သွားပေတော့ဟေ့.. . မင်းလုပ်ချင်တာတွေ ငါဆက်လုပ်ပေးမယ်.. .

သို့ဆိုလျက် စော်ဟစ်ပြောလာလေပြီး လှစ်ခနဲဆိုထိုနေရာမှ
ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ဘယ်လိုတွေ့ပါလိမ့် သူပြောပုံဆိုရပါလျှင် ထိုသူသည် စောအေးဝင်
၏သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဖြစ်ချိန်မည်။ စောအေးဝင်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်တွေ
ဆိုတာ ဘာတွေပါလိမ့်.. . သူဆက်လုပ်ပေးသွားမယ်ဆိုပါကလား.. . သူ
ဘယ်သူလဲ.. . ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ စောအေးဝင်အဆက် အပေါက်
ချဲ့ဖြစ်၏။ မျက်နှာကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်တွက်တွက်ကွင်းကွင်း မြင်လိုက်
ရသည်ကြောင့် စောအေးဝင်မဟုတ်မှတ်းသေချာသိလိုက်ချေပြီဖြစ်သည်။

သူ့မျက်နှာသည် ဝမာတစ်ယောက်နှင့်တူချေ၏။ မေးမြန်းကား
မိ၏။ မုတ်ဆိတ်ပုသိုင်းတို့သည် ထူလထူ.. .

သူ့လက်တွင်းမတော့ သေနတ်တစ်လက်ရှိနေ၏။ ပြောင်းရှည်
ဖြစ်သည်။ ညစ်ထေးထေးစွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှင့် အနားစတိုးဖွာလံကျပြနေ
သည့် ဘောင်းဘီတို့နှင့် တောစီးဖိနပ်ကို ခြေစွပ်မပါဘဲ ဝတ်ဆင်ထားလေ
၏။

“အစ်ကိုကြီး.. . အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ.. .”

ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော့်နားရောက်နေမှန်းမသိသည့် သာမည
မေးလာသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သာမညနှင့်အတူ သူကြီးအားပိုလိုရှိနေ၏။

“ဘယ်သူလဲဆိုတော့.. . ညကမြွေလာပစ်သွားတဲ့သူဖြစ်မပေါ့”

"ဟင်.."

"ဘာ"

သူကြီးအားပိုလိုနှင့်သာမညတို့ ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာဖြစ်သွားကြတော့သည်။

"ကဲ.. ခင်ဗျားတို့ယုံပြီလား.. ဟိုကမြေတွင်းထဲမယ်ရှိနေတာ စောအောင်ဆိုတာမဟုတ်နိုင်ဘူးငြင်းကြဦးမလား.. ဝီလူကိုခင်ဗျားတို့ မသိကြဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ရန်ငြိုးရှိတဲ့သူမဟုတ်နိုင်ဘူး.. ဆိုပေမယ့် ဘာလို့ညက ခြေပစ်လုပ်ကြရတာပါလိမ့်.."

"စောအောင် သူငယ်ချင်းဆိုတော့.. သူ့သူငယ်ချင်းကိုယ်စား ကျုပ်တို့ကို လုပ်ကြတာဖြစ်မပေါ့.."

"ဟင်"

သာမညပြောစကားက စဉ်းစားစရာပါကလား... သူ့ သူငယ်ချင်း မှီ သူတို့ကို လုပ်ကြံရလေအောင် သူတို့ကကော စောအောင်အပေါ် ဘယ်လို မကောင်းတာတွေလုပ်ခဲ့ကြလို့ပါလိမ့်..

"ဟင်.. နို့ဖြင့်.. မင်းတို့ကစောအောင်ကို ဘာတွေလုပ်ခဲ့ကြလို့ ဟိုကောင်က သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် လက်စားချေသတ်ဖြတ်ချင်တာ တုန်း"

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်တွင် စောအားပိုလိုကော သာမညပါ အကြီးအကျယ်မျက်နှာဖျက်သွားကြတော့သည်။ တုန်လှုပ်သွား ကြပုံလည်းဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့်..

"ဆရာလေးပဲစဉ်းစားကြည့်လေ.. သည်လူကျုပ်တို့နဲ့ဘာ ရန်ငြိုး ရန်စမရှိပါဘဲလျက် ကျုပ်တို့ကို လုပ်ကြံတယ်ဆိုတော့.. စောအောင်နဲ့

ပတ်သက်လို့ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ လုပ်ကြံလာတာဖြစ်မပေါ့.. စောအောင်က သာမညအား ဝီ အဓိကကို ရည်းစားလုဘက်ဆိုပြီး အမုန်း တရားဖြစ်နေတာလေ.. သည်တော့ ဟုတ်ပါပြီ.. အဓိကကိုသူသတ်သွား တာဖြစ်မယ်.. ပြီးတော့.. သာမညကိုလည်း သူသတ်ချင်နေသေးတာ ဖြစ်မယ်.."

သို့ပြောလာသည်စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည်ပင် လက်ခံရ မလိုဖြစ်ချေတော့သည်။

သို့ရှိစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်စောဒေးဗစ် ပြန်လာကြလေသည် ကြောင့်..

"ဘယ်လိုလဲကိုလင်း.. ဟိုကောင်နဲ့ဘယ်မှာဆိုပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ ကြတာတုန်း"

သို့ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စောဒေးဗစ် သည် တစုံတထွေဖြစ်သွားကာ.. တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ဝေခွဲ မရဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြလေပြီ..

"ဘယ်သူနဲ့တွေ့လို့ဘာတွေဖြစ်ရမှာလဲဗျာ.. ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူ နဲ့မမတွေ့ဘူး.. ဘာမှလည်းမဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး.. ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အမေရှာထွက်ကြတာ.. သည်မနက်စာအတွက်ပေါ့.. လို့ပြောလာပြန် သဖြင့် သည်တခါတံ့သြကြီးဖြစ်ရသည်မှာ ကျွန်တော်ဖြစ်တော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်အိပ်ယာမှနိုးလာရသည်နောက် ကြုံရသည့်အဖြစ် တို့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

"အေးကွာ.. ဖိုးခွားမြေပုံပေါ်က အရက်ပုလင်းတ ငါတင်သား တာ ညကမင်းတို့အိပ်မောကျနေတုန်း ထလေ့ရွာသားစိန်တုလားနဲ့အဖွဲ့

ဝါးခတ်စခန်းတက်သွားတာမှာ . . ဒီဝင်လာကြသေးတယ် . . သူ့သူငယ်ချင်း
 အေဒင်အတွက်ဆိုပြီး အရက်တစ်လုံးပေးသွားတယ် . . သူတို့တွေဆာနေ
 ကြတယ်ဆိုလို့ အသားတင်တွေငါပေးလိုက်တယ် . . နို့ကြောင့် သည်မနက်
 စောစော အမဲပစ်ထွက်မယ်လုပ်တုန်း ကိုလင်းကငါနို့လိုက်မယ်ဆိုလို့ တူတူ
 နှစ်ယောက်ထွက်သွားကြတာလေ . . နို့နေပါဦး . . သေနတ်သံ သုံးချက်
 ကြားတယ်ဆိုတော့ ငါတို့လဲမပစ်ရပါဘူး . . ကိုမိုက်လည်းမပစ်ဘူးဆိုတော့
 ဟိုကောင်ပစ်သွားတာဖြစ်မယ် . . သားကောင်ကို ပစ်တာတော့ ဟုတ်မ
 ထ . . သူ့ဘာကိုပစ်သွားတာပါလိမ့် . . ဟိုရှေ့ဝါးရုံနောက်ဘက်က
 ဒီကောင်ထွက်လာတယ် . . သေနတ်သံလည်း အဲဒီဘက်က ကြားတာဆို
 တော့ . . ဟာ . . ထမံလုံရွာသားငွေ့တို့လဲ အဲဒီဝါးတောဘက်ထွက်သွား
 ကြတာကွ . . သူတို့နဲ့များ ပဋိပက္ခဖြစ်သွားလို့များလား . . ”

“ထမလုံရွာသားငွေ့တို့က အဲဒီဘက်မယ် ရှိနေကြမယ်ဆို
 တော့ . . စာင်း . . ရွာမပြန်ခင် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကြလျှင် မကောင်းပေ
 ဘူးလား . . ”

သို့ ကျွန်တော်ချိန်ချိန်ဆဆပြောလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့
 သည် ရွာသို့မပြန်လေသေးဘဲ ငွေ့တို့ထွက်သွားကြသည်ဆိုသည့် ဝါးတော
 လေးဘက်ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သာမညတစ်ယောက် ဆာလောင်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်မည်
 နောက်ဆုံးမှတစ်ဆင့်ဖြင့်လိုက်လျှောက်လို့လာချေ၏။

“မင်းမလိုက်နိုင်လျှင်ဖြင့် စခန်းတပ်ပြန်စောင့်လေ . . ငါတို့
 သည်လမ်းကပဲ ပြန်လာရမှာ . . ”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် သာမညသည် ခေါင်းကို

ထွင်တွင်ခါလျက် . .

“ရပါတယ် . . ပြေးပြေးလိုက်ခဲ့ပါမယ် . . ” ဟုပြောလာလေသဖြင့်
 ဤတံရယ်မိသေးတော့၏။

စောအေဒင်မြေပုံနား သူ့ဘယ်နေရဲပါမလဲလေ။

“အေးလေ နို့ဖြင့်လည်း ဖြည်းဖြည်းသွားကြတာပေါ့ . . နားနား
 နေနေသွားကြတာပေါ့ . . ”

သာမညသည်ပင်မဟုတ် ကျွန်တော်တို့အားလုံးဆာလောင်နေ
 ကြပြီဖြစ်၏။

“အေးဗျာ . . ကျုပ်အမှားပါ . . ကျုပ်ကအသားကင်တွေ ငွေ့
 တို့ကို အားလုံးပေးလိုက်မိတယ်ဗျာ . . သေနတ်ရှိတာပဲ သားကောင်ရှာရ
 လွယ်လိမ့်မယ်ထင်ပြီး ပေးလိုက်တာဗျ . . ”

သို့နယ်စောဒေးပစ်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလာချေ၏။
 သည်သို့ဖြင့် တရွေ့ရွေ့လာခဲ့ကြရာမှ ဝါးရုံလေးနောက် ဝါးတောအတွင်း
 ခရီးလွန်လောက်ရောက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်ပြီး ငွေ့တို့ဝါးခတ်စခန်းကို မတွေ့ကြ
 သေးချေ။

“သေနတ်သံ သုံးချက်ကြားတာ . . သည်နေရာလောက်ကဖြစ်
 မယ်ဗျ . . ”

သို့ကျွန်တော်ကပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် ဝေဝဲကြည့်ကာပြောလိုက်
 ၏။

“ဟာ . . ဟိုရှေ့မယ် . . ဝါးခတ်တဲတွေပြီ . . ”

ရှေ့မှသွားနေသော စောဒေးပစ်က တောင်ကြောစွယ်လေးထိပ်
 တွင်လှမ်းမြင်ရသည့် ဝါးခတ်တဲတစ်လုံးကို အားရဝမ်းသာကြည့်ကာ ပြော

လာချေတော့၏။

“လူတော့မတွေ့ဘူးဗျ . .”

ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

“ကဲ . . သာမည . . ဟိုတဲရောက်လျှင်ဖြင့် နားနေလို့ရပြီ . . အဲဒီကျမှ ငါတစ်ခုခုရှာကျွေးချေမယ် . .”

သို့ဆိုသလို စောဒေးဝစ်က သာမညကို လှည့်ကြည့်ပြောလာလေသဖြင့် . . ဖထိဒေးဝစ်၏စိတ်ရင်းစေတနာကို လေးစားမိပြန်သေးတော့၏။

တကယ်ဆို စောဒေးဝစ်ကို သာမညနှင့်သူကြီးအားပိုလိုတို့က အမြင်ကြည်လင်ခြင်းမရှိကြရုံမက . . သားဖြစ်သူအေဒင်ကိုပင် လူသတ်သမားရယ်လို့ စွတ်စွတ်စွဲစွဲပြောခဲ့ကြသေးသည်မဟုတ်ပါကလား . . ။

စောဒေးဝစ်သည် အင်မတန်သဘောထားပြည့်ဝသူပါကလား။ သားသတ်မှုဆိုးကြီးဖြစ်သော်လည်း ကြင်နာတတ်သည့် နှလုံးသားရှိသေးပါကလား . . ။ အော် . . ဒါကတော့ . . ဝမ်းဓာတ်စွပ်စွပ်ကိုး . . ။ တကနီစီပေါလေ . . ။ လူတွေဟာကျရာဇာတ်ရုပ်မှာနေပြီး ဝမ်းဓာတ်ကွက်ရှာဖွေစားသောက်နေကြရသည်ကြားမှ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ဖြင့် နှလုံးသားကို ဖြူစင်အောင် လျှော်ဖွတ်နေကြရသည်ပါပဲကလား . . ။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဝါးခုတ်တဲသို့ ရောက်လာကြသည်တွင် လူရယ်လို့ အရိပ်အယောင်ပင်မဟုတ် လူတို့နေထိုင်ကြပုံပင်မမြင်မိချေ။

ဝါးတဲသည် မကြာသေးမီက ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဝါးစိုရနံ့ပင်သင်းသင်းရှိသေးတော့၏။

ဝါးခုတ်သမားတို့၏ ပစ္စည်းပစ္စယမရှိသည့်ပြင် . . ဆောက်ပြီး ဝါးတဲကြမ်းခင်ပေါ်တက်ထိုင်သွားပုံပင် မတွေ့ရချေ။ ဝါးစာမျှင်တို့သည် တိုးလိုတန်းလန်း ဘယ်တွက်သို့ဖြစ်ရပါသနည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် ထူးဆန်းသော ဝါးတဲကိုလေ့လာဝိုင်းကြည့်နေကြစဉ် . . စောဒေးဝစ်သည် ဝါးတဲရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိချောင်းစပ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီးဖြစ်တော့၏။

ဘာသွားလုပ်လေသည်တော့မသိ . . ။

“ကဲ . . သာမည . . မင်းနားချင်လျှင် သည်တဲပေါ်တက်နားပေရော့ . . ငါတို့တော့ . . စားဖို့တစ်ခုခုသွားရှာရင်း အခြေအနေလေ့လာချေဦးမယ် . .”

သို့ကျွန်တော်ကပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကိုမျက်စိပြကာ စောဒေးဝစ် နို့ရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်တော့သည်။

“တဲထိုးပြီးမနေ . . ဘယ်တွက်သွားကြလည်းမသိဘူးဗျ . .”

ကျွန်တော့်နောက်မှကပ်လိုက်ပါလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာသည်တွင် ကျွန်တော်သည် လှည့်ကြည့်ရပ်စောင့်လိုက်လေပြီး . .

“ကျွန်တော်တော့သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး . .”

လို့ပြောလိုက်၏။

“ဘာကိုမသင်္ကာတာတုန်း”

“စောဒေးဝစ်ပြောတဲ့ ဝါးခုတ်သမားငွေ့တို့တုပ်စုကိစ္စလေ . .”

“ရှင်းအောင်ပြောပါ ကိုဝိုက်ရယ် . .”

“သည်လိုဗျ . . ကိုလင်းရဲ့ သည်တဲကငွေ့တို့ဆောက်သွားတာ ဖြစ်မယ် . . တဲဆောက်ပြီးဘာလို့မနေကြဘဲ တွက်သွားကြတာလဲနဲ့ . .”

သူတို့သဘောနဲ့ထွက်သွားကြတာကော ဟုတ်ကဲ့လားမသိဘူး.. . တစ်စုံတရာ ပယောဂကြောင့်များလား.. . ”

“ဘာတုန်းဗျ. တစ်စုံတရာပယောဂဆိုတာ.. . ”

“ဟိုလေဗျာ.. . သေနတ်သံသုံးချက်ကိစ္စလေ.. . ”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ် ချက်တွေဝေသွားလေပြီ.. .

“ဟား.. . ဟား.. . ဟား.. . ဟား.. . ကိုပိုက်ရယ် သပ်သပ်စိဖြစ် မှာပါ တဲဆောက်ပြီးမနေထွက်သွားကြတယ်ဆိုတာကလည်း သည် တကြောမယ်သူတို့ ခုတ်ကွက်စိတ်ကြိုက်မတွေ့လို့ဖြစ်မပေါ့.. . ” ပြောလာ လေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စိမ်းစိမ်းစိုစို ပင်လုံးဖြောင့်သက်ရင့်တပင်တိုင် ဝါးတောကို မေးငေါပြလိုက်လေပြီ.. .

“သည်လောက်.. . ကောင်းတဲ့ဝါးတွေ ဘယ်သူမလိုချင်ရှိပါ့မလဲ ဗျာ.. . ” ပြောလိုက်တော့၏။

“အင်း.. . ဒါလဲ.. . ဟုတ်တာပဲဗျ.. . ”

သို့နှစ်ယောက်သားပြောဆိုလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ချောင်းစပ်မှသည် ချောင်းတွင်းလျှောက်နေသည့် စောဒေးဝစ်နားရောက်သည်တွင်.. .

“ဘာတွေ့ရှာနေတာတုန်း”

လို့မေးလိုက်သံကြောင့် စောဒေးဝစ်တစ်ယောက် ကုန်းကုန်းကွကွ အနေအထားမှ ခါးမတ်လာချေပြီ.. .

“သည်ချောင်းအိုင်ထဲကငါးတွေက.. . ကျုပ်တို့အတွက် ညစာ လုံလုံလောက်လောက်ရနိုင်သဗျ.. . ” ဆိုလျက် မှမ်းယူရထားသော ငါးတွဲ ကိုပြလာချေတော့၏။

တုတ်တုတ်ခဲခဲ ငါးရဲ့ခေါင်းတို့တွေပါကလား။

ရေတိုင်တွင်းမှာလည်း မဲမဲလှုပ်လို့ရှိချေ၏။

“ကဲ.. . ဖထိ.. . ကျွန်တော်တို့ဟိုရွှေ့တောင်ကြောလေး.. . အခြေအနေလျှောက်ကြည့်ရင်း အမဲရှာချေဦးမယ်.. . ” ဆိုလျက်နှစ်ယောက် သားစောဒေးဝစ်အပါးမှခွာခဲ့ကြတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝါးတောလေးအလွန် တွင်ရှိ ကျွန်းပင်ပေါက်တောရယ်လို့ပြောရပေမည် တောင်ကြောလေးပေါ် သို့တက်ခဲ့ကြတော့၏။

ထိုတောင်ကြောလေးတဝိုက်တွင် ဝါးပင်တို့ကြီးတိုးကျဲတရှိသည် ပြင် ဇင်ဖြန်းပင်နှင့်သစ်ပုပ်ပင်တို့ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရချေ၏။

“ကွိစ်.. . ကွိစ်.. . ကွိစ်.. . ကွိစ်.. . ” ရယ်လို့ ဆူညံသောမျောက်သံ ကြောင့် ဇင်ဖြန်းပင်ဖျိုပေါ်သို့ သုန်းတကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟင်”

သွေးသံရဲရဲလက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသည့် မျောက်ကောင်ပါ တလား။ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းမြင်၍ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်နေ ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေရာလေးမှ ပြေးလွှားထွက်သွားရန်အလို့ငှာလည်း သူ့တွင်သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ကို ခိုလှုံစရာလက်တစ်ဘက်မှမရှိလေတော့ တာပဲ.. .

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ.. . ကိုပိုက်.. . ”

လင်းမြင့်လှိုင်က မျောက်ကောင်၏ဖြစ်အင်ကို စိတ်မကောင်းကြီး ခွာကြည့်ရင်း ပြောလာတော့၏။

“သည်ဝဋ်ကြေးကို ဖြတ်ပေးတာအကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည်လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒိန်း”

“ဘုတ်”

ကျွန်တော်သည်မျောက်ကောင်ကို မြေမြှုတ်ပေးလိုက်တော့၏။ အသားစားလို၍ ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ချေ။ မျောက်ကောင်၏ဝဋ်ကြေးကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် မုဆိုးဖြစ်သော်လည်း ဒုက္ခခံစားနေရသည့် သားကောင်ငယ်တို့၏အသားကို ဘယ်သောအခါမှ သတ်ဖြတ်စားလေ့မရှိပါချေ။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော့်လိုပင်ဖြစ်၏။

“သည်မျောက်. . မုဆိုးလက်က လွတ်လာတာတော့မဟုတ်ပေဘူးဗျ. . တမင်သက်သက် ဒုက္ခပေးလွှတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်. . ”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်မကားချင်တဲ့အသား ပစ်မနေနဲ့တော့ပေါ့ဗျာ. . ဘာလို့များစာလိုလုပ်ရတာပါလိမ့်. . အင်မတန် ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ မုဆိုးဖြစ်မယ်ဗျ. . ”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း ပြောလာချေတော့၏။

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာတုန်းဗျ. . ”

သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပုပ်ပင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

မည်သူမျှမတွေ့ပါကလား. . အသံသည်ထိုနေရာမှလာသည်ပဲ

သစ်ပုပ်ပင်ကြီးကတော့ဖြင့် စကားပြောလိမ့်မည်မဟုတ်. . သို့ကြောင့် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးတဝိုက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အတန်ကြာသည်တိုင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့နေသည်။

“သစ်ပုပ်ပင်နောက်ကွယ်မှာရှိလိမ့်မယ်. . ”

လင်းမြင့်လှိုင်ကို တိုးညှင်းစွာကပ်ပြောရင် သစ်ပုပ်ပင်နားတိုးကပ်သွားလိုက်၏။

သို့ချဉ်းကပ်သွားသည်ဆိုရာ၌ ခြေဖွဖွနင်း သေနတ်ကိုရှေ့တူ၍ သို့ ချိန်ခွယ်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။

“ဘယ်သူလဲ. . မင်းဘာပြောချင်တာလဲ. . ”

သို့နယ်ပြောလည်းပြော. . သစ်ပုပ်ပုံနားရောက်သည်တွင်. . မတိုင်ပင်ဘဲလျက် နှစ်ယောက်တပြိုင်နက် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သစ်ပုပ်ပင်နောက်ကွယ်သို့ ထိုးချိန်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်. . ဘယ်သူမှမရှိ ဘာကောင်မှမရှိပါကလား. . ”

အနားပတ်ဝန်းကျင် အနောက်ဘက်တွင်လည်းရှင်းရယ်. . .

“ဟုတ်သေးရဲ့လား ကိုလင်းရယ်. . ”

သို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်တွင်. . .

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား ရယ်ရ ဘယ်ဟေ့. . သင်းခွေကြပ်ကောင်လေးကိုများ မုဆိုးကြီးနှစ်ယောက်က အသည်းအသန်ချောင်းမြောင်းပစ်ချင်ရတယ်လို့ဗျာ. . ”

ကျွန်တော်တို့တွေ့လိုသော လူသည်သစ်ပုပ်ပင်နောက်ကွယ်တွင် မရှိ ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကြောလေးပေါ်မှာ ဖြစ်နေ၏။

“မလှောင်ပါနဲ့ ခင်ဗျားကိုကျပ်တို့ တွေ့လိုလို့ စကားပြောချင်လို့

ဖြစ်မလား.. "

သို့ ကျွန်တော်ကလမ်းပြောလိုက်၏။

သည်တွင် သူက "တွေ့လိုသူက လာရတယ်လေဗျာ.. " ဆိုလေသည်ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သစ်ပင်ပင်နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကြောလေးပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်ကြ၏။

ထိုသူတောင်ကြောလေးအစပ်ကျွန်းပင်အောက်တွင် ထိုင်နေသည်မဟုတ်ပါကလား။

ရွတ်ယှက်ခတ်နေသော ချုံပင်ပင်တို့ကို တိုးဝှေ့သွားကြရသည်ကြောင့် ထိုသူစား လှမ်း၍မျက်ခြေမပြတ်မကြည့်အား.. သူ့နားအလျင်အမြန်ရောက်သွားအောင်သာ ခပ်သွက်သွက်တိုးဝှေ့မယ်ရှားသွားနေရသည်ကြောင့်..

"ဟင်.. မရှိတော့ပါကလား.. "

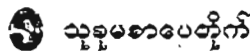
သူထိုင်နေသည့် ကျွန်းပင်အခြေသို့ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင် ထိုသူမရှိတော့ပါချေ။

"တောက်.. ဒီလူရှောင်ပြေးသွားပြီဗျ.. နို့ဖြင့်လည်း ဘာလို့ကျွန်တော်တို့ကိုသူ့ဆီလာခိုင်းရတာလဲဗျာ.. အတော်စုတ်ပဲ့တဲ့သူပေပဲ"

သို့နှယ်ပြောလျက် ကျွန်တော်သည်စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ထိုကျွန်းပင်အောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်နားတွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ.. သူ၏အဝတ်အစားတို့တွင် တွယ်ကပ်နေသည့် နောက်ပိုးသီးလေးများကို တစ်ခုခြင်းဆွဲခွာနေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုသူ့ကိုဒေါသဖြစ်မိနေသည်ကြောင့်..

သုခမစာပေတိုက်

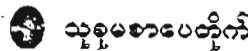
"မတွေ့ချင်လျှင်ဖြင့်လည်း.. စောစောကတည်းက ထွက်သွားပါလား သက်သက်ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးတာပဲဗျ.. တောက်.. "

ရယ်လို့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်စကားကိုမှဆုံးအောင်နားမထောင်တာပဲဗျာကျုပ်ပြောတာက ခင်ဗျားတို့ကို လာပါ.. ကျုပ်စောင့်နေမယ်လို့မှ ပြောတာဟုတ်ဘူးလေ.. တွေ့လိုသူကလာရတယ်ပဲပြောခဲ့တာပဲဗျ.. မတွေ့လိုသူကတော့ ရှောင်နေမှာပဲဆိုတဲ့စကားကိုတော့ စောင့်မှနားမထောင်ကြတာလေ.. ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲ.. အဲ.. ကျုပ်ကိုတွေ့လိုတာနဲ့လာကြတော့သင်းခွေကြပ်တောင် ပြေးထွက်သွားပြီ.. အဲ.. စားစရာမရှိလျှင်ဖြင့် ကျုပ်ထားခဲ့တဲ့ မျောက်လက်ကိုပဲ စားရလျှင်ဖြင့်စားကြချေဗျာ.. ကျုပ်ပစ်ဖြတ်ထားတဲ့ မျောက်လက်ကိုထားခဲ့တယ်.. ကျွန်းပင်ဝှေ့ဆုံပေါ်မှာရှိတယ်.. သက်ဝါးလက်ဖျက်ချိုးကြေနေတာတွေမယ် အဲဒါဘာလို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ သင်္ဃုတ်ပေးခဲ့တဲ့ မျောက်ကောင် သစ်လုံးညပ်နေတာလေ.. ဘယ်လိုမှ ဆွဲထုတ်လို့မရဘူး.. အဲဒီအချိန်က ကျားကောင်က သူ့အစာလို့တွက်ပြီး ထာနေပြီလေ.. ကျုပ်အမြင်မြန်ပေလို့ နို့ကြောင့်သေနတ်နှင့် နှစ်ချက်လောက်ကျားကောင်ကို ခြောက်လှန့်ပစ်မောင်းထုတ်လိုက်ရတယ်.. အဲဒီသစ်လုံးကြီးကိုလည်း ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းမလို့မနိုင်ဘူး နို့ကြောင့်မျောက်ကောင်ရဲ့လက်အရင်းလောက်ကနေ သေနတ်နဲ့ပစ်ဖြတ်ပေးခဲ့တာပဲဗျာ.. "

"ဟင်"

ထိုသူသည် သို့နှယ်ပြောပြီး လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားပြန်တော့သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် လှုပ်ခါယမ်းကျန်ခဲ့သော ဂါးသုန်း

သုခမစာပေတိုက်

ပင်တို့ကို ငေးကြည့်မင်တက်နေကြတော့သည်။ ကြားလိုက်ရသည့်
သေနတ်သုံးချက်ကိုစွဲရှင်းသွားရအောင်ဖြစ်၏။

“ကိုလင်းရေ . သူမှန်လား . . ကျွန်တော်တို့မှန်လားဆိုတာတော့
ဖြင့်မပြောတတ်ချေတော့ဘူးဗျာ . . ”

လက်ပြတ်မျောက်လေးနှင့်ပတ်သက်လို့ ဘယ်သူ့၏ကယ်တင်မှု
ခြင်းက မှန်ကန်ခြင်းရှိသည်ကိုသိကြပါလေစ။

“ကဲ . . ကိုပိုက်ရေ . . စခန်းပဲပြန်ကြတာပေါ့ဗျာ . . ”
သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ထိုသူ့ကို မကျေမနပ်

ဖြင့်စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။
ထိုသူ့ဘယ်သူလဲ . . ဘယ်လိုလူစားလည်းတာလို့ အားပိုလိုနာ

သာမညကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ချင်ရတာလဲ . . စောစောဒင်သုငယ်ချင်း
ပြောတာနှင့် စောစောဒင်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်တွေ သူဖြစ်မြောက်အောင်
ဆက်လုပ်ပေးမယ်ဆိုတာတွေသည်လည်း ဘာတွေလဲ သူ့ကိုကျွန်တော်
မျက်နှာချင်းဆိုင်စကားပြောခွင့်ရလေအောင်လုပ်ရမည့်နည်းလမ်းမှ
အကြမ်းဖက်ဖမ်းဆီးရေးပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

သည်တခါတွေ့လို့ကတော့ဖြင့် အလွတ်မပေးချေလိုဖြစ်တော့
သည်။

“ဘာကောင်တွေရခဲ့တုန်း”
စခန်းပြန်ရောက်ကြသည်နှင့် စီးမေးလာသော ဖထိစောဒေးတို့
ကို စိတ်ပျက်စွာခေါင်းခါပြလိုက်လေပြီးမှ . . ထိုသူနှင့်ဆုံကြပုံကို ပြန်ပြော
လိုက်တော့သည်။

“ဖိုးခွားရဲ့သူငယ်ချင်းတွေထဲမယ် . . သူ့လုပ်ပန်းသဏ္ဌာန်မို့

တွေ့မြင်ဖူးဘူးကွ . . ကဲပါလေ . . ငါ . . ငါတွေကင်ထားတယ် . . ဟိုနောက်
ဘက်မြောင်လေးထဲမှာလည်း သုတ်ကိုင်းထောင်ထားတယ် . . ”

သို့စောဒေးဗစ်ကပြောလာခြင်းကြောင့် ဤတံတွင်ညအိပ်စခန်း
နေကြပေဦးမည်ကို သိလိုက်တော့သည်။

တဲပေါ်တွင် စောအားပိုလိုနှင့် သာမညသည် ပင်ပမ်းခြင်း။
အလောင်ခြင်း။ တို့ကြောင့် အိပ်မောကျနေပုံဖြစ်၏။ ငြိမ်သက်လို့နေချေ

တော့သည်။
အိပ်ပါစေ . . နားပါစေ သဘောဖြင့် မနီးလေတော့ဘဲ ကျွန်တော်

တို့သုံးယောက်သည် ငါးကင်တစ်ထောင်ဆီယူစားလိုက်ကြတော့၏။
“နေဦးဗျ . . မျောစာလိုတယ် . . ”

ငါးကင်စားရင်းတန်းလန်းမှ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ၏ဘောင်း
အိတ်ကပ်တွင်းမှ ဝိစက်ပြားလေးကိုထုတ်လာချေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သောက်စားနေကြစဉ် သာမညနှင့်အားပိုလို အိပ်
မနီးလာကြတော့သဖြင့် . .

“ကဲ . . သာမည . . ဖထိလာ . . စားကြချေဗျာ . . ငါးကင်ရှိ
တယ် . . ”

သို့ဆိုလျက် စောဒေးဗစ်ကပြောလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်
တို့သည် စောဒေးဗစ်ကို လေးစားသွားမိပြန်၏။ အာယာတမထားတတ်သော
အဲဒီကြီးပါကလား။

စောအားပိုလိုနှင့်သာမညကတော့ဖြင့် စောဒေးဗစ်ကို အမြင်
ကြည်ကြပုံမရ။ ရှိစေတော့လေ . . အားပိုလိုအတွက် သားမက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ
သလို သာမညအတွက် အစ်ကိုဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်ပဲလေ . . ။

“ကျွန်တော်တို့သည်စခန်းမှာ ဒီညအိပ်မယ် မနက်ကျမှ ထမလို့ ပြန်ကြတာပေါ့..”

သို့ဆိုသလို စောဒေးဗစ်ကပြောလိုက်သည်တွင် သာမညနှင့် စောအားပိုလိုသည် ငါးကင်များကိုစားရင်းတန်းလန်း မျက်ခုံးပင့်မျက်လုံး မျက်ဆံပြုလျက် စောဒေးဗစ်ကိုကြည့်လာကြတော့၏။

“ငါကရွာသူကြီးလေကွာ ရွာမယ်လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်.. ပြန်မှဖြစ်မယ်..” ဆိုလာချေတော့၏။

“ခုဟာကလည်း ရွာရေးကိစ္စလာကြာတာပဲ မဟုတ်လား..”

သို့ စောဒေးဗစ်က ပြောသည်တွင် စောအားပိုလိုသည် ငါးကင် ကိုတစ်ကိုက်မျှစိုက်ဝါးလိုက်လေပြီး..

“အေးလေ.. စောအောင်တကယ်သေမသေ.. သိပြီးလေ.. ပြန်ရုံပဲပေါ့..” လို့ပြောလာတော့၏။

“ဖထိရွာသားသုံးယောက်ကိစ္စမပြတ်သေးဘူးလေ..”

သို့ ကျွန်တော်ကဝင်ပြောလိုက်သည်တွင် စောအားပိုလိုတစ် ယောက် တံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားလျက်..

“ဘာကိုပြောတာတုန်း..” မေးလာတော့၏။

“ဝါးခုတ်သမား ငွေးတို့သုံးယောက်က ထမလုံရွာသားတွေပဲ မဟုတ်လား.. ဖထိရွာသားတွေပဲပေါ့.. သူတို့သည်မယ် ဝါးခုတ်ဖို့ရောက် လာကြတယ်ဆိုပေမင်.. ခုဖထိအမြင်ပဲ.. ဝါးခုတ်တဲပဲရှိတယ်.. သူတို့ ပျောက်နေကြတယ်.. သွေးနိုးသားနိုးဟုတ်မဟုတ် သိဖို့လိုလာပြီလေ.. ဖထိတို့ကို လုပ်ကြံချင်တဲ့သူကလည်း သည်ဝန်းကျင်မှာပဲရှိနေတယ်.. သူ ဘယ်သူလဲ.. ဘာလို့ထမလုံရွာသူကြီးကို လုပ်ကြံချင်ရတာလဲ.. ပြီးတော့

ငွေးတို့ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေတာသူနဲ့မပတ်သက်ဖူးပြောလို့ရ လော့..”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်လေမှ.. စောအားပိုလိုတစ်ယောက် သူနဲ့ဘေးမှသာမညကိုတစ်ချက်ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်လေကာ ခေါင်းဆတ် ပြပြီး ကျွန်တော်ဘက်ပြန်လှည့်၍ “ကောင်းသလိုလုပ်ကြပေါ့ကွာ..” လို့ ပြောလာချေတော့၏။

“ကဲ.. ကျုပ်တို့ ထမလုံရွာသူကြီးအတွက် ဟင်းလျာထွက်ရှာချေ ခဲ့မယ်ဗျာ..” ဆိုလျက် စောဒေးဗစ်သည် သေနတ်ဆွဲ၍ ထွက်သွားလေ တော့၏။

“ဖထိလိုက်ခဲ့ရမလား..”

“ရတယ်.. သည်နောက်မြောင်လေးတင်.. သုတ်ကိုင်းတွေ စည်းသွားကြည့်ရင်းပေါ့..”

ကျွန်တော်တို့အပါးမှ စောဒေးဗစ်ထွက်သွားလေပြီး.. အမြင်မှ ပျောက်သွားလေသည်တွင် စခန်းအနောက်ဘက်မြောင်လေး အတွင်း လောက်ဆီမှ.. “ကွတ်.. ကွတ်.. ကွတ်.. ကတော်.. ကတွတ်” လို့ တောကြက်မကောင်၏ အော်သံသံသဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်မိတော့၏။

“ညစာအတွက် တောကြက်တစ်ကောင်တော့ဖြင့် သေချာပြီ”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောရင်း သာမညကိုကြည့်ကာ ပြုံး လိုက်ချေ၏။

“ရေသွားသောက်ချေဦးမယ်..”

သာမညက လင်းမြင့်လှိုင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ နေရာမှ သကာခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချောင်းငယ်လေးဘက် ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ချောင်းအောက်ဘက်ကွေ့လေးနားမယ်... ရေကြည်စိုက်လေးတစ်ခုရှိတယ်... အဲဒီရေကို သောက်ချေ...”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။ စောအားပိုလိုက်လည်း သာမည ငါ့တွက်ပါခပ်ခဲကွာ ဆိုလေသည်ကြောင့် သာမညသည် တဖက်ပိတ်ဝါးဆစ်ဗူးလေးကို ကောက်ယူသွားချေတော့သည်။

“ကဲ... ကိုလင်း... ကျွန်တော်လည်း ချောင်းဘက်တောင်ကမ်းပေါ်တက်ပြီး သားကောင်ရှာချေဦးမယ်...”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည်လည်း သေနတ်ကိုလွယ်၍ ချောင်းဘက်ထွက်ခဲ့တော့၏။ သို့ထွက်ခဲ့သည်ဆိုရာ၌ သာမညနှင့် တစ်လမ်းစီ ဖြစ်ချေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် ချောင်းအထက်ဘက်ကျကျ သာမညနှင့်ဆုံပါလျှင် ကိုက်ငါးဆယ်အကွာဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်ထွက်လာသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝါးတဲပေါ်တက်သွားလေတော့၏။

အားပိုလိုသည် မီးပုံဘေးတွင်ထိုင်လျက် သူ့လွယ်အိတ်ကြီးအတွင်းမှ ပလတ်စတစ်အထုပ်တစ်ခုကို ထုတ်၍၎င်းအတွင်းမှရှိ ကွမ်းယာပစ္စည်းတို့ကို ထုတ်ယူကာစားနေရစ်ချေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ခြေမျက်စိသာသာရှိသော ချောင်းရေကို ဖြတ်၍တဖက်ကမ်းပါးယံကိုဖြတ်လျှောက်၍ တောင်ကြောလေးပေါ်တက်လိုက်ရင်း... ကျွန်တော်နှင့်ဆုံပါလျှင် ချောင်းအောက်ဖက်တွင်ရှိနေသော သာမညကို လှမ်းကဲကြည့်လိုက်သည်။

ချောင်းကွေ့ရေစိုက်လေးမှရေကို ‘သာမည’သည် ဝါးစစ်ဗူးဖြင့် ဆုံးနှစ်ရေထည့်နေလေသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

“ဟာ”

သို့ရှိစဉ်... တောင်ကြောစောင်းမှ သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့ကိုတိုး၍ ပြေးထွက်သွားသံကြောင့် အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။

တောဝက်ပျိုလေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

လျှပ်တစ်ပြက်ပစ်လိုက်မည်ကြံရွယ်ပြီးပါမှ... မသေချာမရေရာသည့် ပစ်မှတ်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ချိန်ရွယ်ထားသော သေနတ်ကို ပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်ကာ တောဝက်ပျိုကောင် ပြေးသွားရာ ချုံနွယ်တောသို့ လျှောက်သွားလိုက်တော့၏။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ...”

ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းချုံနွယ်နောက်တွင် သားကောင်တစ်ကောင်ရှိလောက်ပေသည်။ တလှုပ်လှုပ်နှင့်ဖြစ်သည်ကြောင့် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်ထားလိုက်သည်။ သားကောင်ရှုပ်လုံးပေါ်လေလျှင် ပစ်ခတ်ရန်အသင့်ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ သားကောင်ရှုပ်လုံးပေါ်လာသည်တွင် လွန်မင်းစွာ အံ့သြသွားမိတော့သည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကယျာကသီပင်...

“ဟိတ်ကောင်... ထွက်ခဲ့...” လို့အော်ဟစ်ပြောလိုက်တော့သည်။ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သေနတ်ပြောင်းကိုတော့ဖြင့် ပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်သည်တွင်...

“ဒိန်း”

အလိုလေးဈာ... ကြိတ်သီးများထသွားမိတော့၏။ လွန်မင်းစွာသည်းထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ကျည်တစ်တောင့်သည် ကျွန်တော်ခေါင်းပေါ်မှ ထောင်တက်
ဖြတ်သွားတော့၏။

“ဘုတ်”

“ဟင်”

သေနတ်သံနှင့်တပြိုင်နက် နီးနီးဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်နောက်
ဘက်နားသို့ တစ်တရာအမြင့်မှပြုတ်ကျလာခြင်းကြောင့် ကယျာကသီလှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“အလိုလေးဗျာ. .”

ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေချေတော့၏။ သေနတ်ကျည်ကြောင့်
ဦးခေါင်းကြွေမှုနေချေ၏။

“ခင်ဗျားတို့အတွက်” ဆိုလျက် အသံကြောင့် . . .

သေနတ်သမားကို ကယျာကသီလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“မြန်လိုက်တာ. .”

သို့သာရေရွတ်မိရင်း သေနတ်သမားကို မခံချိမခံသာဖြစ်မိသေး
တော့၏။

ဟိုကောင်များလေလားလို့လည်း တွေးလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်ရန်သူဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်သေလောက်ပေပြီ။

“တောက်. .”

တောက်တစ်ချက်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ကာ ထိုသူပြေးထွက်သွား
ရာဘက်သို့ အကြိတ်ကာ ဝေ့ဝိုက်ကြည့်နေလိုက်လေပြီ။ “ဟင်း” ရယ်လို့
သတ်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ စိတ်လျော့၍ ထိုသို့ပစ်သွားသော ဖွတ်
ကောင်ကိုကောက်၍ စခန်းသို့နေးကွေးသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လှည့်ပြန်ခဲ့

တော့သည်။

စခန်းပြန်ရောက်သည်တွင် စောဒေးဗစ်တစ်ယောက် ကြက်
ကောင်ကိုတစ်ထိုး မီးကင်ပြီးဖြစ်နေတော့၏။

စောအားပိုလိုနှင့်သာမညသည် စခန်းတံပေါ်တွင် ထူးထောင်
သိုင်နေကြလျက် ကျွန်တော်ကိုကြည့်နေကြ၏။

“ကိုလင်းရော. .”

လင်းမြင့်လှိုင်ကိုမတွေ့၍ မေးလိုက်ရင်း. . လက်တွင်းမှဖွတ်
ကောင်ကို စောဒေးဗစ်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဆရာလင်း ရေသွားချိုးတယ်. .”

“ဖထိဖွတ်ကောင်ကို အသားဖျက်တစ်ထိုး မီးကင်တော့ချေဗျာ
ကျွန်တော်လည်း ရေသွားချိုးဦးမယ်. .” ဆိုလျက် ချောင်းဘက်ပြန်ထွက်ခဲ့
ပြန်၏။

အလာတုန်းက ချောင်းမှဖြတ်ခဲ့တာပဲ. . လင်းမြင့်လှိုင်ကို မတွေ့
ပါကလား။

သို့ကြောင့်. . ချောင်းအောက်ဘက်ကွေ့လေးနား လျှောက်သွား
လိုက်သည်။

ချောင်းကွေ့တဘက်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်ရှိနိုင်၏။

ထိုနေရာလောက်ဆိုမှသာ ရေချိုးလောက်သည် ရေတိုင်ရှိချိန်
မည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ရှိလောက်သည်
ချောင်းကွေ့အောက်ဘက် လျှောက်သွားလိုက်ရင်း စခန်းသို့ပြန်လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်တွင် စောဒေးဗစ်တစ်ယောက် စခန်းနောက်ဘက်ကော

တွင်းဝင်သွားသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်၏။ သူ့ သုတ်ကိုင်းထောင်ထားလေ သည် နေရာသွားလေခြင်းဖြစ်မည်။ သူသည်နေရာအနံ့သုတ်ကိုင်းများ ထောင်ထားသည်မဟုတ်ပါကလား။

ကျွန်တော်ထင်ထားလေသည့်အတိုင်း လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချောင်း ကွေ့ဖောက်ဘက် အတော်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိ ခေတိုင်ကြီးတွင် ခေစိမ် ချိုးနေလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ.. သေနတ်သံတော့ကြားလိုက်ပါရဲ့.. ဘာကောင် ရခဲ့တုန်း”

သို့မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဖြစ်စဉ်ကိုစိတ်လက်မတိ မသာပြောလိုက်သည်။

“နို့ဖြင့်.. ဟိုကောင်ပဲဖြစ်မပေါ့.. ဒီကောင်ကျွန်တော်တို့ စခန်း ချတဲ့နား တစ်ဝိုက်လည်လည်ဗျ.. ဟိုနှစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံချင်လို့ ချောင်း နေတာဖြစ်မယ်..”

“သူ့ကိုတွေ့ သူ့ကိုမိပေမှပဲ အပြေမှန်သိရတော့မပေါ့..”
သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည်လည်း ခေတိုင်အတွင်းဆင်းလိုက် တော့၏။

အလိုလေးဗျာ.. ခေအနက် လင်းမြင့်လှိုင်ရင်ခေါင်းလောက်ဟု တွက်ထားတာ.. ခါးလောက်သာရှိပါကလား.. လင်းမြင့်လှိုင်က ခေထဲ တွင်စိမ်မြေနပြေထိုင်နေသည်ကိုး..

ခေကတော့ဖြင့် အေးစိမ့်လို့နေ၏။

အတန်ကြာကြာ ခေစိမ်လိုက်ကြပြီးနောက်.. စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ ကြတော့သည်။

“ဝဇရာ.. ဘုတ်”

“ဟာ..”

ချောင်းတဘက်ကမ်းစောင်းရှိသစ်ပင်ပင်ပေါ်မှ တင့်တယ်ရာပြုတ် ကျလာသံကြောင့် ရုတ်ချည်းလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဝေါ.. ဝေါ.. ဝဇရာ ဝေါ.. ဝေါ.. . . ဝေါ..”

ချုံ့နွယ်သစ်ပင်တို့ကြား ထိုးဝှေ့ပြေးသွားပြန်သဖြင့် လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ရင်း ကြည့်နေလိုက်၏။

ဘာကောင်ရယ်မသိ.. ကောင်လုံးကိုမမြင်ရ.. ချုံ့နွယ်နှင့်သစ် ပင်ငယ်တို့ လှုပ်ခတ်သွားသည်သာတွေ့ရ၏။

“ပစ်ကြည့်ချေဗျာ..”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့် မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။

“ဒီနိုး”

“ထိသွားလားမသိဘူးဗျ..”

ချုံ့နွယ်သစ်ပင်ငယ်တို့ လှုပ်ခတ်ခြင်းမရှိလေတော့.. ငြိမ်သက် လို့သွားတော့သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က စိတ်ဝင်တစားပြောလာလေသည်။

အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်နေပေမင့်.. ငြိမ်သက်မြဲဖြစ်လေသည် ကြောင့်

“လာဗျာ.. သွားကြည့်ကြစို့” ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ချောင်း တစ်ဖက် ကိုကူး၍ ထိုသတ္တဝါကောင်ပြေးလွှားသွားရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း တောတိုး သွားလိုက်တော့သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်နောက်မှတပ်ပါလာသည်။

“ဟင်”

ဘာကောင်မျှမတွေ့ပါကလား.. အနီးတဝိုက်သာလျှင်မဟုတ်
အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ပင်ရှာကြည့်မိ၏။

ဘာကောင်မျှမတွေ့သလို.. မည်သည့်ခြေရာလက်ရာမျှလည်း
မတွေ့ပါချေ.. .

“တောချောက်တာများလေလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်.. ရှင်းရှင်းကြီးရယ်ဗျာ.. .”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အဓိပ္ပါယ်ပါပါ
ပြီးပြလိုက်ကြပြီး ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

ချောင်းစပ်သို့ပြန်ရောက်ကြသည်တွင် ထိုနေရာလေးမှာ “အုဂ္ဂ..
အုဂ္ဂ.. အုဂ္ဂ.. အုဂ္ဂ” ရယ်လို့ မျောက်အော်သံကြောင့် နှစ်ယောက်သား တပြိုင်
နက်ဆိုသလို လှည့်ကြည့်နားစွင့်လိုက်ကြပြန်သည်။

“အုဂ္ဂ.. အုဂ္ဂ.. အုဂ္ဂ.. အုဂ္ဂ..”

“ဟိုကောင်ပေမဲ့ဗျ.. ကျွန်တော်တို့ကိုသက်သက်လှောင်ပြောင်
စနေတာဗျ.. .”

အသေအချာနားထောင်ကြည့်လျှင် မျောက်သံစင်စင်မဟုတ်
လူတစ်ယောက်မျောက်အော်သံကဲ့သို့ အော်ဟစ်နေမုန်းသိလိုက်သည်တွင်
လင်းမြင့်လှိုင်သည်သို့ဆိုသလို ပြောလာချေတော့သည်။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ.. .”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ထိုအသံလာရာသို့လက်တွင်းရှိ
သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်မည်လုပ်လေသည်တွင်..

“မတော်တဆ သွားမှန်နေပါဦးမယ်ဗျာ.. ထားလိုက်ပါတော့”

ဆိုလေသည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်လေပြီး သေနတ်
မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒိန်း”

မျောက်အော်သံကြားရသည်နေရာနှင့် တလံကွာအမြင့်သို့
ချောက်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟီး.. ဟီး.. ဟီး.. ဟား..

ဟား.. ဟား.. .”

“ခွေးကောင်”

မျောက်အော်သံပျောက်ကာ ရယ်မောသံကြားလိုက်ရသည်
ကြောင့် သို့နယ်ကျွန်တော်က လှမ်းအော်လိုက်တော့၏။

“ဝုတ်.. ဝုတ်.. ဝုတ်.. ဝုတ်.. ဝု.. ဝုတ်.. ဝု.. ဝု.. ဝုတ်

ဟား.. ဟား.. . . ဟား.. .”

ကျွန်တော်ကခွေးကောင်ဆိုလိုက်သဖြင့်.. သို့နယ်ခွေးလိုဟောင်ပြ
ရယ်မောပြီးသွားလေတော့သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ထိုသူ
ကိုမကျေမနပ်ဖြင့်စခန်းသို့သာပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

စခန်းရောက်သည်တွင် စောဓေးဗစ်က သေနတ်သံကြားပြီး
ဘာကောင်မှပါမလာလေခြင်းကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်နှင့်
နှုတ်ဖြင့်မမေးလေဘဲ မျက်နှာကိုပင် မျက်လုံးကိုပြုစုပြီးမေးလေသဖြင့် အဖြစ်
မှန်ကိုပြောပြလိုက်ပြန်၏။

“ဟင်.. နို့ဖြင့် ဒီကောင် ငါတို့ကိုအမြဲတမ်းချောင်းမြောင်းနေ
တာပေါ့ ဘယ်လိုလဲဒေးဗစ် မင်းသားသူငယ်ချင်းဆိုလျှင်ဖြင့် ဘယ်သူဘယ်
ဝါတော့ဖြင့်.. မင်းသိရမပေါ့.. ဘာလို့ငါနဲ့သာမညကို စုကွပေးချင်တာ

တုန်း... မင်းသိကုသိရမယ်ကွာ... မင်းနဲ့တကြိတ်တည်းတညက်ထဲလား
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြောစမ်းပါကွာ... ”

သို့ဆိုသလို သူကြီးစောအားပိုလိုသည် ခေါသတကြီးဖြင့်
စောဒေးဗစ်ကို စွတ်စွဲပြောနေလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည်မနေသာ
တော့ချေတဲ့... ”

“သူကြီးလွန်ပြီထင်တယ်... စောဒေးဗစ်က အင်မတန်သဘော
ထားပြည့်ဝတဲ့သူပဲပဲ ကျွန်တော်ကြည့်နေတာကြာပြီ... သူကြီးတို့ကသာ
ဖထိဒေးဗစ်ကို အမျိုးမျိုးစွတ်စွဲပြောနေကြတာ... စောဒေးဗစ်က ဒါကိုတွေ
မယူတဲ့အပြင် သူကြီးတို့အတွက်စားဖို့တောင်ရှာဖွေကျွေးနေတာလေ...
သူကြီးနားလည်ဖို့ကောင်းပါပြီ” လို့ပြောလိုက်သည်ကွင် သူကြီးအားပိုလို
သည် ကျွန်တော်ကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လာလေပြီး... ”

“ဆရာလေး အာမခံပြောရဲလား... ငါတော့မယ့်ဘူးကွ... သည်မှာ
ညှစ်ပိတ်ချာလဲ စိတ်တောင်မသန့်ချင်တော့ဘူးကွ... ကဲ... သာမည လာကွာ
ဖို့တွေသည်မှာညမတိပ်ဘူး သွားကြမယ်... ” ဆိုလျက် သူကြီးသည် သာမည
ကိုကြည့်လိုက်သည်ကွင်... ”

“သူကြီး ကျွန်တော်အာမခံပါတယ်... သည်မှာမတိပ် ဘယ်မှာ
သွားတိပ်ကြမလဲ ဆိုပါစို့ဗျာ... သူကြီးကစောဒေးဗစ်ကို မယ့်ဘူးပဲထား
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှိုနေလျှင် စောဒေးဗစ်ကလည်းသူကြီးကိုတာမှ
လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်တာချည်း သည်... ထွက်သွားပါမှ ဟိုကောင်က အကြိုက်
တွေ့သွားမှာနော်... ”

သို့လင်းမြင့်လှိုင့်က ပြောလိုက်လေသည်ကြောင့်...

“ဟုတ်ပါတယ် သူကြီးရာ... ဟိုကောင်ကကျွန်တော်တို့ကို

ချောင်းနေတာမဟုတ်လား... သည်မှာနေလိုက်ကြတာပေါ့... သူကြီးရယ်
နော်... နော်... ” လို့ သာမညက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့်သူကြီးစောအားပိုလို
တို့ပြောလာချေတော့၏။

“ဟုတ်ပြီလေ... ငါတို့ဒီညဒီမှာပဲအိပ်မယ်... မနက်စောစော
ပြန်ကြမယ်... ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် တစ်ခုခုဖြစ်
သျှင် စောဒေးဗစ်ကြောင့်ပဲလို့ သတ်မှတ်လိုက်မယ်... ဆရာလေးတို့
အာမခံလို့နေကြမှာနော်... ”

သို့ပြောလာသည့် သူကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်
သို့င်သည် ကြိုက်ရယ်မိသေးတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်တစ်ခုခုဖြစ်မှတော့... ဘယ်လိုလုပ် စောဒေးဗစ်
သက်ချက်ရယ်လို့ စွတ်စွဲနိုင်အားရှိပါတော့မည်နည်း... ရယ်စရာပင် ကောင်း
သေးတော့၏။

သူကြီးတစ်ယောက်လုပ်ပြီး ကလေးအတွေးသာရှိနေပါကလား
“စိတ်ချပါဖထိရာ... ငါသေနတ် မင်းယူထားချေကွာ... ဖထိတို့
အသက်မပြောနဲ့ ခြင်တစ်ကောင်မကိုက်စေရအောင်... ငါတစ်ညလုံး
ငုတ်တုတ်ထိုင် ယပ်ခပ်ပေးနေချေမယ်... ”

သို့ ဖထိစောဒေးဗစ်ပြောစကားကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်
သို့င်ရယ်မိသေးတော့သည်။

“ကဲ... ဖွတ်သားလည်းစားလို့ရပြီ... စားကြဦး” ဆိုလျက်
စောဒေးဗစ်က တံခွိုက်အတိုင်း မီးကင်ကျက်ပြီး ဖွတ်သားသီတံနှစ်ချောင်း
တိုသာမညတို့အား လှမ်းပေးလေသဖြင့် ဇော်ခနဲဆိုသလို သူကြီးနှင့်
သာမညသည် လှမ်းယူစားလိုက်လေသည်ကွင် စောဒေးဗစ်သည် ဟက်ဟက်

ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေပြီး . .

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . အဆိတ်ခတ်ထားတယ် . .

လို့ပြောလေသဖြင့် အားပိုလိုနှင့်သာမညသည် ထိတ်ထိတ်ဖျံ့ဖျံ့ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည်ပင် စောဒေးဗစ်ကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာစွာကြည့်လိုက်မိ၏။

“မင်း . . မင်း . . အင်မတန်ယုတ်မာတဲ့ကောင် ဘာလို့ ငါတို့ထံ အဲလိုလုပ်ရတာတုန်း”

စောအားပိုလိုက လည်ချောင်းကို လက်အဖုံဖြင့် ထိကပ်ထားလေပြီး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစွာပြောလာလေသည်တွင် စောစောဒင်သည် သူတို့လက်တွင်းမှ အသားကင်အကျန်ကို လှမ်းယူထားလိုက်လေပြီး . .

“မကြောက်ပါနဲ့ဖထီရယ် ငါအဲဒီလောက် မယုတ်မာ မမိုက်နိုင်ပါဘူး . . သက်သက်စတာပါ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ . .”

သို့ဆိုလေတော့မှ ကျွန်တော်သည်လည်း စိုးရိမ်မှုပြေပျောက်သွားရတော့သည်။

“ထို့”

သည်တော့မှ စောအားပိုလိုသည် ပါးစပ်တွင်းမှ အသားစတို့တို့ထွေးထုတ်လိုက်လေပြီး . . ငါးကင်ကိုယူစားလေတော့၏။

“ကျွန်းတက်ကတော့ သိပ်ကိုဆာနေပြီ . . ငါးကင်လောက်နဲ့မတင်းတိမ်နိုင်ဘူး . .” ဆိုလျက် သာမညသည် ဖွတ်သားကင်ကိုပင် ဆတ်စားလေတော့သည်။

ယိတ်ထိတ်ဖျံ့ဖျံ့ဖြစ်သွားသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး

သူ့စူမစာပေတိုက်

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကြိတ်ရယ်မိကြသေးတော့၏။

သည်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဝိစင်သောက်ရင်းဖွတ်သားတစ်ကို ၆ ပြည်လုပ် စကားစမြည်ပြောနေကြသည်တွင် . .

“အေး . . ငါခုမှသတိရတယ် . . ဒီမြောင်အစပ်လေးမယ် . .

သုတ်ကိုင်းတစ်ခုထောင်ထားတာ သွားမဖြုတ်ရသေးဘူး . . ကြက်ခြေရာတွေများများတွေ့တယ်ကွ . . တကောင်တော့ပြေးမလွတ်ဘူး . . ငါသွားဦးမယ် . .”

ဆိုလျက် စောဒေးဗစ်က သေနတ်ဆွဲ၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။ အတန်ကြာမှပြန်ရောက်လာတော့၏။ အမွှေးနှုတ်ပြီး ရစ်ကောင်

တို့ ကျန်းမက်ပြင်ထုပ်လာသေးတော့၏။ မှောင်လည်းပျိုးလာချိန်တွင် စောအားပိုလိုနှင့်သာမညသည် စခန်းတံပေါ်တက်လဲလျောင်းနေကြ၏။

ဖထီစောဒေးဗစ်သည် သူ့သေနတ်ကို ချေးညှော်တိုက်ချွတ်နေတော့၏။

“ဆရာလေးတို့သေနတ် ချေးညှော်တိုက်ချွတ်ပေးမယ်” ဆိုလျက်

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သေနတ်ကိုယူလိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်လေတော့၏။ ဖထီစောဒေးဗစ်သည် မည်သည့်သေနတ်အမျိုးအစားဖြစ်စေ

ဖြုတ်တပ်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့က စိတ်ချလက်ချထိုးအပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သို့ဖြင့် တစ်တစ်ညှန်နက်လာတော့၏။

ဝိစင်တစ်ပြားလည်းကုန်ချေပြီ . . အမြည်းလည်းမရှိတော့ချေပြီ။

သာမညနှင့်စောအားပိုလိုတို့နှစ်ယောက် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်နေကြပုံဖြစ်သည်။ ဖထီစောဒေးဗစ်တစ်ယောက် သေနတ်အပိုင်းအစ

များနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေဆဲဖြစ်သည်ကြောင့် သူ့နားသွားထိုင်ကြည့်နေလိုက်

သူ့စူမစာပေတိုက်

သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် မီးပုံနားမှခွာ၍ အမှောင်ရိပ်တွင်း တိုးဝင်သွားတော့၏။ အလေးအခင်းသွားရန်ဖြစ်ချေတော့သည်။

“ဒီနဲ့”

“ဟာ”

သို့ရှိစဉ် ပြင်းထန်သောယမ်းစားပေါက်ကွဲသံတစ်ခုထွက်လာပြီ။ သည်နှင့်တပြိုင်နက်ဆိုသလိုပင် သူကြီးစောပိုလိုသည် ဖိပ်ယာမှဝန်းကနဲ ထလာချေတော့၏။

“ဟာ... သာမည... သာမည...”

ကျွန်တော်ရင်ထဲ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားတော့သည်။ သေနတ်သမားက သာမညကို ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်သုတ်သင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် အနားရောက်လာတော့၏။

လူသတ်သမားကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်ဆိုငြား အားမလိုအားမရဖြစ်သွားမိ၏။

“တောက်...”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် လူသတ်သမားကို ကြည့်ရင်း ‘တောက်’ တစ်ချက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် သူ့ကိုပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရန် အခွင့်အရေးအချိန် ရခဲ့ပေငြား ကျွန်တော်တို့သေနတ်တွေသည် တစစီဖြစ်နေသည်။

လူသတ်သမား ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းတံပေါ်ပြေးသွားလိုက်ကြသည်။

သာမညတစ်ယောက်ပွဲချင်းပြီးပါပဲကလား...။

သည်။

သူကြီးအားပိုလိုတစ်ယောက် သူကြီးမရင့်ကြွေးမဆုံးဖြစ်တော့

“အေးကွာ... ငါကလည်း ခုမှသေနတ်တွေဖြုတ်ဆေးနေရတယ်

သို့... လူသတ်သမားလွတ်သွားရတာနာတယ်...”

စောစောပစ်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောလာတော့၏။

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ... ကျွန်တော်စိတ်ထင်တော့ ဟိုကောင် ခေပဲဗျ...”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

“တောက်... ဒီကောင်... ငါ့ကိုလဲ တချိန်ချိန် လုပ်ကြံလာဦးမှာ သေချာတယ်...”

သို့ပြောလသည့် သူကြီးအားပိုလိုကို ကျွန်တော်ကစေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေပြီး...

“သူကြီးသေချာပေါက်ပြောနိုင်တာ ဘာလို့တုန်း... လူသတ်ချင်တာ... သာမညပဲဖြစ်မှာပေါ့... သူကြီးကိုပါသတ်ချင်လျင်ဖြင့် စောစောထည်းက နှစ်ယောက်လုံးကို ပစ်သတ်နိုင်တာတင်မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ ချုံးယောက်ကိုပါ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ချက်ခြင်းပစ်သတ်သွားလို့ရသလေ... ကျွန်တော်တို့မှာ အရံသင်ပစ်ခတ်ဖို့ သေနတ်တွေမရှိဘူးဆိုတာ... သူသိသူလှမ်းမြင်နေရတာပဲမဟုတ်လား...”

“ကဲ... သူကြီး သာမညတို့ ညတွင်းချင်းပဲ ခြေမြှုပ်လိုက်ပြီး ညဉ့်ကနေ ထွက်ကြမယ်ဗျာ...”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် စောစောပစ်က တအံ့တဩ ဩညီလာလေပြီး...

"ဘာလို့တုန်း.. ဆရာလေးစိုက်ရဲ့ . . နက်ဖြန်စောစောထွက်ကြလျှင်ဖြင့်လည်းရတာပဲ. . ဒီကောင် ကျွန်တော်တို့ကိုဒုက္ခပေးတော့မှာမှမဟုတ်တာချည်း. . "

သို့ စောဒေးဗစ်ကပြောလာတော့၏။

"ဖထိသေနတ်တွေကိုသာ အမြန်ပြန်တပ်လိုက်ပါ. . ကျွန်တော်တို့ သာမညကို မြေမြှုပ်ပေးနေတုန်း အပြစ်လုပ်ထားလိုက်ပါ. . ဒီမယ် အားလုံးကိစ္စတွေပြီးတာနဲ့ သည်စခန်းကထွက်ကြမယ်. . "

"ညကြီးမင်းကြီးဗျား. . "လို့ စောဒေးဗစ်က ပြောလာချေ၏။

"ဟုတ်တယ်လေ. . ငါ့ဒါဘာဖြစ်လဲ. . နို့မလည်း လူသတ်တရားကိုမိတော့မပေါ့. . "

"ဗျား. . "

သို့ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် စောဒေးဗစ်တစ်ယောက် အံ့သြသွားတော့၏။

"ဘယ်လိုလုပ် မိနိုင်မှာလဲ. . "

သို့ စူးစူးစမ်းစမ်းမေးလာပြန်သည်။ စောဒေးဗစ်ကို သေချာကြည့်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော့်အကြည့်ကို စောဒေးဗစ် မရင်ဆိုင်ဝံ့ဟန်တူ၏။ မျက်နှာလွှဲသွားတော့သည်။

"ကဲ. . သူကြီးလာဗျား. . ဝိုင်းကူချေ. . သာမညကို သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြတာပေါ့. . "

စောဒေးဗစ် ကျွန်တော်သည် တဲနောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမြင်

စောဒေးဗစ်

မျောမျောနေရာတွင် တွင်းတူးလိုက်၏။

ခါးချိတ်ခါးမြင့်သာ တူးမြှုပ်အတွက် လူတစ်ယောက်မြှုပ်နှံရန် တွင်းတစ်တွင်း တူးခြင်းသည် အချိန်အတော်ကလေးကြာသွားရတော့၏။

ကျွန်တော်တို့တွင်းတူးနေစဉ်. . စောဒေးဗစ်သည် သေနတ်များကို ပြန်လည်တပ်ဆင်ပြီးဖြစ်တော့၏။

သည်သို့ဖြင့် လူတစ်ယောက်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းအခမ်းအနားသည် သန်းခေါင်ယံကျော်သွားချေတော့၏။

"ရော့. . ကိုပိုက်. . "

ခေတ္တနားနေရင်း ဝိစကီသောက်လိုက်ပြန်သည်။ သို့သောက်ရင်းစောဒေးဗစ်တပ်ဆင်ပြီးသေနတ်ကို အထိုင်ကျမကျ သေချာစစ်ဆေးလိုက်သည်။

စိတ်တိုင်းကျသည်ဆိုရာတွင် ပိုသေချာရန်အလိုငှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်ထိပ်ဖျားကိုင်းခြောက်တစ်ခုပေါ်တွင် နားနေအိပ်စက်နေဟန်တူသည် ငှက်တစ်ကောင်ကို လှမ်း၍ ချိန်ခွယ်ပစ်လိုက်သည်။

"ဒီနီး"

ငှက်ကောင်အသားစတို့ မြေပေါ်ထိုးကျသွားသည်။ ကျွန်တော်ကျေနပ်သွားချေပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့်. . . ဖထိစောဒေးဗစ်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ကိုလင်း သေနတ်လည်း စမ်းချေဦးလေဗျား. . "

သို့ ကျွန်တော်ကသတိပေးပြောလိုက်သည်ဆိုပေမည်. . လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ ပြုံးပြလေကာ. .

"ဖထိကို စိတ်ချပါတယ်ဗျား. . "

သုစုမလုပ်မလေ. .

လို့ပြောရင်း ပုလင်းပြားလေးအတွင်းမှ လက်ကျန်အရက်ကို မော့သောက်လိုက်လေတော့သည်။

“ကဲ... သွားကြစို့”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်။

သည်သို့ဖြင့်... ကျွန်တော်သည်ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ထွက်ခဲ့ချေ တော့သည်။

သို့ လျှောက်ခဲ့ပြီး ခရီးအတန်ရောက်ခဲ့သည်တွင်...

“ဆရာလေးကိုပိုက်... လမ်းမှားလာပြီ...”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်နောက်မှ ကပ်ပါလာသော စောစေးပစ် ကပြောလာသည်ကြောင့်...

“သီတယ်... ထမလုံရွာအပြန်လမ်းက ချောင်းအတိုင်းစုန်ဆင်း ပြီး မြောင်ခွဲလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ဝင်... ဆင်လမ်းရှိတဲ့တောင်ကြောလေး ပေါ်တက်ရမှာမဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဘာလို့ နောက်ကမြှောင်ထဲမဝင်ဘဲ ဆက် လျှောက်လာတာတုန်း”

သို့နှယ်စောစေးပစ်က စိုးရိမ်သံဖြင့်ပြောလာ၏။

“အပြန်လမ်းကိုသွားနေတာဆိုလျှင်ဖြင့်... ကျွန်တော်လမ်းမှား တာ... ဟုတ်တယ်ပြောရမှာပေါ့... ခု... ကျွန်တော်က ထမလုံမပြန်ခင် သာမညကို သတ်သွားတဲ့လူသတ်ကောင် သေနတ်သမားကို ဖမ်းခေါ်သွား ချင်လို့ပဲ...”

“ဟင်”

စောစေးပစ်တစ်ယောက် အံ့သြသွားချေတော့၏။ သို့ဆိုသလို

သူကြီးစောအားပိုလိုသည်လည်း အံ့အားသင့်သွားပုံရချေ၏။

ကျွန်တော်အကြောင်းသိနေသော လမ်းမြင်လှိုင်းကတော့ ပြီးထေ ထေလုပ်နေလေတော့သည်။

“ညကြီးမင်းကြီး... ဘယ်လိုလုပ်တရားခံဖမ်းလို့ရနိုင်မှာတုန်း တရားခံရှိတဲ့နေရာ အတိအကျသိထားတာကျနေတာပဲ...”

သို့ဆိုသလို... ဖထိစောစေးပစ်သည် မယုံမရဲပြောလာချေ၏။

“ဝါပေါ့... ဖထိရဲ့...”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် စောစေးပစ်တစ်ယောက် အံ့သြတကြီးဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွားပုံမြင်လိုက်၏။

“ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါ ဆရာပိုက်ရယ်... တော်နေ လမ်းတွေမှားလို့ ဒုက္ခတွေ တွေ့နေကြရပါဦးမယ်...”

သို့ဆိုသလို သူကြီးစောအားပိုလိုက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် လေသံသဲ့သဲ့ပြောလာတော့သည်ကြောင့်...

“ဖထိ... သားမက် အဓိကနဲ့ သာမညကို သတ်တဲ့တရားခံ ဖမ်းချင်လျှင်ဖြင့်လည်း သည်ကလည်ပြန်ကြမယ်လေ...”

သို့ပြောရင်း ကျွန်တော်က ခြေလှမ်းကို ရပ်တံ့လိုက်သည်ကြောင့်

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်... ဆရာပိုက်ရယ်... တရားခံကိုမိမှ တျှုပ်အတွက်လည်းစိတ်ချရမယ်လေ...” လို့စောအားပိုလိုက ပြောလာ တော့၏။

“နေပါဦးဆရာလေးတို့ပိုက်ရဲ့... သာမညကို သတ်သွားတဲ့ သေနတ်သမားက ဘယ်လိုလုပ် အဓိကကိုသတ်တဲ့လူလည်းသူပဲဖြင့်ပိုင် မှာတုန်းဗျ... တစ်ယောက်ဆီဖြစ်နေလျှင်ဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ...”

သို့ စောဒေးဗစ်က ပြောလာလေသဖြင့် . .

“ဒါကတော့... ဒီလိုရှိတယ်မထီ... သာမညကို သတ်သွားတဲ့
သေနတ်သမားက သူ့ကိုယ်တိုင် အဓိကကို သတ်လိုက်တာလည်း မဟုတ်
နိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် အဓိကကို သတ်တဲ့တရားခံကိုတော့ဖြင့် သူကောင်းကောင်း
သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်... ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊

သို့သာ စောဒေးဗစ်က

လင်းမြင့်ကိုးသည် ယခုစ,

ခြင်းမရှိချေ။ သူကြီးအားပိုလိုနားမှာ။

ရိုင်း၊ သူကြီးကိုစာကာအကွယ်ပေးလို့၊

သည်သို့ဖြင့် ချောင်းကွေ့ပေ

ကျွန်တော်သည် ရပ်တံ့လိုက်ပြီး.. “ခ

ဗျာ. . " ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်း၊

ကျွန်တော်ဘာလုပ်ခွင့်သည်ကို

ခေါင်းညှိတ်လာလေပြီ.. . ချောင်းကမ်းစပ် ၊

လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့၏။ ကျွန်တော်သေ

တောလေးအတွင်း ဝင်သွားလိုက်တော့၏။

“ငါ့ . လိုက်ခဲ့ရမလား . ဆရာလေး .

သို့နယ်ပြောလာသော စောဒေးဇစ်ကို ၊

ခဲတော့၏၊ ကျွန်တော်သည် ဝါးတောလေးမှာ

အတိုင်း လမ်းပြောင်လေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့တော့သည်။

ခြင်းအလျဉ်းမရှိသလို ကျွန်တော့်နောက်ခြေရာခ

၁၆ သွားပြန်တော့၏။

၇၈၆: မှတ်တမ်း

ဒို့မစွာလိုက်ပါခဲ့ခြင်း

ဧရာဝတီတွင် . .

၎င်းနေ့ရက်ကြံချေ

ဒ်းမြင့်လှိုင်က

ဘွင် ခြေပစ်

ကံကမ်း ဝါး

၂၀၁၆

‘လေး

DCS

अ

စောဒေးဝစ်အတွက်လည်း ပူစရာမလိုချေ။ အယုံတွက်မှု စောဒေးဝစ်ကို
လင်းမြင်လှိုင်းက မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေပေလိမ့်မည်ကို ကျွန်တော်
ကောင်းကောင်းသိထားလေသည်ပဲ. . ။

ကျွန်တော်သည် ဝါးတောလေးအတိုင်း ခြေသံလုံလုံလျှောက်ခဲ့ရာမှ တောင်ကြော့ကုန်းပြောင်ပြောင်လေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်တွင် သစ်တစ်ပင်အတွင်းသို့ ပြေးကပ်လိုက်ကာ . . . တဘက်အနိန့်မိုင်းသို့ လှမ်းတံကြည့်လိုက်တော့သည်။

ဝါးတောလေးအတွင်း ကျွန်းပင်ပျိုများ . . အတော်အတန် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တွေ့ထင် ထားလေသည်အတိုင်းဖြစ်ဖို့များချေ၏။

သို့ကြောင့် အမှောင်ထုအတွင်း စူးစိုက်ဝေဝိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်
၏။ နားကိုလည်းစွင့်ထားလိုက်၏။

ဟာ. . ဟုတ်ပြီ. . တသွင်သွင်စီးနေသည့် ရေစီးသံကိုကြားရ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တောင်ကြောကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှ တဘက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်းပင်ပျိုးများရှိရာသို့ ချောင်းမြောင်းချင်းကပ်သွားလိုက်သည်။ ရေစီးသံပို၍ ကျယ်ကျယ်ကြားရ၏။ ရေစီးချောင်းလေးရှေ့တွင်ဖြစ်နေသည်ကြောင့် ချုံနွယ်တပင်နောက်ပြေးကပ်ကာ. . ကဲကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော်လမ်းမှားလာခြင်းမရှိပါ. . .။ သေချာပေပြီ. . ရေစီးချောင်းလေးကို တွေ့ရချေပြီဖြစ်၏။

နားကိုစွင့်ထားလိုက်၏။

“မှမ်း... မှမ်း... မှမ်း...”

" $\frac{1}{2}$: $\frac{1}{3}$: $\frac{1}{4}$: "

ချောင်းလေးအထက်ပိုင်းလောက်မှ သို့အသံကြားရ၏။

ရေတွင်း လျှောက်သွားသံဖြစ်၏။

သို့အသံကို သေသေချာချာ နားစိုက်ထောင်လိုက်ပြန်၏။

ရေတွင်းလျှောက်၍ သွားလေခြင်းမဟုတ်. . လာနေခြင်းလည်းမဟုတ်
တစ်နေရာတည်းတွင် လူးလာခေါက်တုန့်သွားနေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တွက်ထားလေသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းမှသေနတ်ကို အရံသင့်
ပစ်ခတ်နိုင်ရန် မောင်းတင်လိုက်ပြီး ချွံ့ကွယ်မှစ၍ လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသလို
ချောင်းလေးအတွင်း ပြေးဆင်းလိုက်လေပြီး အထက်သို့ ပြေးလွှားဆန်တက်
သွားလိုက်ရင်း လက်တွင်းရှိသေနတ်ကို အရံသင့်ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ခွယ်ပြီး
ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်၏ရေတွင်းပြေးလွှားသံကြောင့် ချောင်းအထက်ပိုင်း
တွင်ရှိလူသည် တစုံတသြဖြစ်သွားကာ လှည့်ကြည့်လာရင်းမှ သူ၏ကျော
တွင်စလွယ်သိုင်းထားသည့် သေနတ်ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်နှင့်
ကျွန်တော်သည် သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ညှစ်လိုက်လေပြီးဖြစ်
တော့သည်။

“ဒိန်း”

“အား”

ကျောမှသေနတ်ကို လှမ်းယူနေသော သူ့လက်သည် သေနတ်
ကိုပင် မကိုင်မိမီ ဘေးသို့တွဲလောင်းကျလာချေတော့၏။

လက်မောင်းမှလည်းသွေးတို့ဖြာထွက်လာတော့၏။ ယိုစီးကျလာ
တော့၏။ အယ်လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ညာလက်မှမမ်းဆုပ်လိုက်သည့်

အချိန်ကလေးမှာပင် ကျွန်တော်သည် သူ့နားရောက်သွား နှလုံးသား
တည့်တည့်ကိုသေနတ်ပြောင်းဝဖြင့် ထောက်ထားပြီးဖြစ်တော့သည်။

“ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွာ. .”

သို့နှယ်ပြောရင်း သူ့ကျောတွင်လွယ်ပိုးထားသည့် ပြောင်းရှည်
သေနတ်ကိုဆွဲဖြုတ်ယူသိမ်းထားလိုက်တော့၏။

“ခင်ဗျား. . အင်မတန်တော်ပါပေတယ်. . နီးကန္တပါတယ်ဗျာ”

သို့နှယ်ပြောလာပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ပူး၍ထိုးစန့်ပေးလာတော့
၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ
ပြလိုက်၏။

“မင်းကို ကြိုးတုပ်နှောင်စရာမလိုဘူးဆိုတာ. . ငါ ကောင်းကောင်း
သဘောပေါက် သိထားပါတယ်. . မင်းကိုငါယုံတယ်. . မင်းရှေ့ကသွား
ငါနောက်ကလိုက်ခဲ့ပါမယ်. . တိုလင်းမယ်. . ပတ်တီးနဲ့ဆေးပါပါတယ်
အဲဒီတော့မှသာ ဆေးစည်းပတ်တီးစည်ပေးပါမယ်. . ကျည်ရှုပ်ထိသွားတဲ့
ဒဏ်ရာက လူကို မသေစေနိုင်ပါဘူး. . သွေးထွက်လွန်လောက်အောင်
လည်း သွားရမယ့်ခရီးက မဝေးလှပါဘူး. .”

“ကျုပ်ကလည်း ဒီဒဏ်ရာလေးအတွက် တွေးမူတာမရှိပါ
ဘူး. .”

သို့နှယ်ပြောရင်းထိုသူသည် ရှေ့မှထွက်သွားလေတော့သည်။
ထိုသူကား အခြားမဟုတ် စောအောဒင်နှင့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်
တူပုံစံတည်းတူသော စောအောဒင်နှင့်သူငယ်ချင်းပါဆိုသော လူပင်ဖြစ်
ချေတော့သည်။

သည်သို့ဖြင့် သူနှင့်ကျွန်တော်ချောင်းအတွင်း ထိုင်စောင့်နေကြ

သည့် လင်းမြင့်လှိုင်တို့နားရောက်သွားသည်တွင် အားလုံးကကျွန်တော်ကို
အံ့သြတကြီးလှမ်းကကြည့်နေကြပေမည်. . ဖထိစောဒေးဗစ်သည် ခေါင်း
ငိုက်စိုက်ချလျက် သူ၏သေနတ်ကို မြေပြင်တွင်လှဲချထားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဖထိစောဒေးဗစ်ရှေ့ရောက်သည်တွင်. .

“ဖထိသူ့ကို သိပါတယ်နော်. .” လို့ပြောလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ

“ဆရာလေးကိုပိုက်ကို ချီးကျူးပါတယ်ကွာ. . ဆရာလေးလို
လူတစ်ယောက်ကြောင့် ကြိုးစင်တက်ရမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ကျေကျေ
နပ်နပ်ကြီးခံယူပုံပါတယ်. .” လို့ပြောလာသည့် စောဒေးဗစ်ကို ဖထိအား
ပိုလိုက် တအံ့တသြကြည့်လိုက်. . ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် ဗျာများနေ
တော့၏။ ကျွန်တော်ကိုလည်းတစ်ခုခုမေးလိုဟန်ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ကြောင့်. . .

“ဘာလဲ သူကြီးအံ့သြနေလား. . ဟုတ်တယ်. . သည်လူသတ်
တရားခံနဲ့ ဖထိဒေးဗစ်က အဆက်အသွယ်ရှိတယ်. . အဓိက အသတ်ခံ
ရတာလည်း. . စောဒေးဗစ်နဲ့ပတ်သက်ပုံရတယ်. . ဘယ်လိုပတ်သက်
လည်းဆိုတာတော့. . ကျွန်တော်အတိအကျမပြောတတ် မသိပေမည်. .
အဓိကကိုသတ်တာ ဖထိသူ့အား စောဒေးဗစ်လုံးဝမဟုတ်ဘူးဆို တာတော့
ပြောလို့ရတယ်. .” လို့ပြောလိုက်သည်တွင် စောဒေးဗစ်က. .

“ဆရာလေးကိုပိုက် သိပ်တော်တယ်. . အဓိကကိုသတ်တာ ငါပဲ
ကွ. . ဘာကြောင့်သတ်ရတယ်. . ဘယ်လိုသတ်တယ်ဆိုတာ ပြောမယ်. .
အေး. . ငါ့သိချင်တာ တစ်ခုတော့ ဆရာလေးတို့ပိုက် ပြောစမ်းပါဦး. .
သူဘယ်လိုလုပ် ကျွန်းတောလေးထဲမယ်ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ သိသလဲ. .”

စောဒေးဗစ်က လူသတ်သမားကို ရည်စူး၍ သို့ကျွန်တော့်တို့

မေးလာလေတော့၏။

“ကဲ. . နားနေရင်းပြောပြတာပေါ့. . ကိုလင်း. . လုပ်ပါဦး. .”

ဆိုလိုက်သည်နှင့် ဝိစင်္ကီပုလင်းပြားလေး ကျွန်တော်လက်တွင်း
ရောက်လာချေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်လေပြီး မော့မသောက်သေး
ဘဲ. .

“ဖထိကော. . ဒီကမိတ်ဆွေကိုပါ ယောက်ျားပီသကြတယ်ဆို
တာ ကျွန်တော်ရဲရဲပြောပုံသလို ယုံလည်းယုံကြည်ပါတယ်. . လုပ်ရဲလျှင်
ခံရဲမယ့်သူတွေဆိုတာလဲသိပါတယ်. . နို့ကြောင့် လွတ်လပ်စွာနေလို့ရ
ပါတယ်. . သေနတ်တွေယူထားတာကလွဲလို့ ဘယ်လိုမှချုပ်နှောင်မထားပါ
ဘူး. . လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခွင့်ပေးပါတယ်. .”

သို့ပြောလိုက်လေပြီး တစ်ဝိုက်မော့သောက်လိုက်သည်။

ဝိစင်္ကီပုလင်းပြားလေး လင်းမြင့်လှိုင်လက်တွင်း ပြန်ရောက်သွား
သည်တွင်. .

“သည်လိုဗျ. . မနေ့က ကျွန်တော်နဲ့ကိုလင်း ရဲသွားချိုးကြပြီး
အပြန်မယ်. . ဖထိစောဒေးဗစ်လက်ထဲမယ် ကျွန်းရွက်တွေတော့ အံ့သြ
မိတယ်. . စခန်းနားနီးနီးမယ်. . ဂျွန်းပင်မရှိဘူးလေ. . သည်တော့
ကျွန်တော်တွက်လိုက်တယ်. . ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရေချိုးနေတုန်း
ဖထိစောဒေးဗစ် ကျွန်းပင်တွေရှိတဲ့နေရာ သွားလိုက်တာဖြစ်မယ်. . အဲဒီ
ထုန်းက ကျွန်တော်တို့ရေချိုးတာ အတော်ကြာသွားတယ်လေ. . သူကြီးနဲ့
သာမညက တဲပေါ်မှာအိပ်ပျော်နေကြတာပဲ. . . စောဒေးဗစ်ထွက်သွား
တာ ဘယ်သိကြပါ့မလဲ. . အဲ. . ကျွန်တော်နဲ့ကိုလင်း အရက်သောက်နေ

တုန်း ဖထိအပြင်ပြန်ထွက်သွားပြန်တယ်။ ဖထိမယ်တစ်ခုခုလျှို့ဝှက်ချက်ရှိရမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဖထိချင်ယောင်ဆောင်နေကြတယ်။ တော်တော်ကြီးကြာမှ ဖထိပြန်ရောက်လာတယ်။ သေနတ်ကိုဖြုတ်ဆေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သေနတ်ကိုပါယူဖြုတ်ဆေးနေတယ်။ သဘောရှိပဲလို့ထင် ထင်တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ဖထိသေနတ်ထဲမယ် ကျည်တစ်တောင့်မှမရှိတော့ဘူး။ ဖထိကျည်ဆံတွေဘယ်ရောက်ကုန်သလဲပေါ့။ မေးတော့ မမေးမိပါဘူး။ ပြီးတော့ ဖထိက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သေနတ်ကိုချေးညှော်တိုက်ခွတ်ပေးမယ်ဆိုပြီး တစစီဖြုတ်လိုက်တယ်။ အတော်နဲ့ပြန်တပ်ဆင်တာ မရှိဘူး အဲဒီမှာပဲ သေနတ်သမားက သာမညကိုလာလုပ်ကြသတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သေနတ်သမားကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ပစ်ခတ်ဖမ်းလို့ရနိုင်တယ်ဆိုပေမယ့်။ ကျွန်တော်တို့သေနတ်တွေ တစစီဖြုတ်ထားတယ်လေ။ ဒါ။ ဖထိရဲ့ မရိုးသားမှုဆိုတာသိလိုက်ရတော့တယ်။ အဲဒီမှာတွက်လို့ရသွားပြီလေ။ သေနတ်သမားမယ် ကျည်ကုန်နေလို့ ဖထိသွားပေးခဲ့တာဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေး။ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လို့ရအောင်။ ထွက်ပြေးသွားလို့ရအောင်။ ကျွန်တော်တို့သေနတ်တွေကို တစစီဖြုတ်ထားတယ်လေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်သိလိုက်ပြီ။ သေနတ်သမားက ကျွန်းခင်းထဲမှာပဲရှိလိမ့်မယ်။ နောက်နေ့ကူးလျှင်တော့ သူတခြားကိုလစ်တော့မယ်။ နို့ကြောင့် ညတွင်းချင်းထွက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ သည်တောသည်တောင်တွေက ကျွန်တော်တို့သွားလာနေကျပေပဲဗျ။ ဘယ်ကြောမှာ ကျွန်းခင်းရှိတယ် သိတာပေါ့။ "

"အိုးကျွန်ုပ်ပါတယ်ဗျာ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို သက်ဆိုင်ရာသက်ထဲဆင်လိုက်ကြပါတော့။ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အသာတကြည် လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ "

"ယုံပါတယ်။ ဖထိရယ်။ နို့ပေမယ့်။ အဓိကကိုဘာကြောင့်သတ်ရတယ်။ ဘယ်လိုသတ်လိုက်တယ်။ ဆိုတာလည်း ပြောပြဦးမယ်။ "

သို့ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် စောဒေးဇစ်သည် မျက်နှာတောက်သွားလေပြီး အဝေးသို့ ဦးတည်ရာမဲ့လှမ်းကဲကြည့်နေရင်းမှ။

"မိုးခွားလေးက။ နန်းကြော့ကို အင်မတန်ချစ်ရှာတယ်ကွာ။ အဲဒီလွန်းလို့လည်း သူ့ရဲ့အကျင့်စရိုက်တွေကို ဖျောက်ဖျက်ခဲ့တာပေါ့။ သူ့အချစ်ကိုလူသွားတဲ့။ အဓိကနဲ့သာမညအပေါ်မှာလည်း နားလည်ခွင့်မရှိဘဲဖြစ်တယ်ဆိုပေမယ့်။ ငါကမောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နားလည်မှုမရှိတာပါ။ သားကိုခုကွပေးရကောင်းလားဆိုပြီး ငါ့မှာသာ အမှန်းတရားမရှိဘူး။ ဒေါသတွေ။ နာကျည်းမှုတွေစုနေတာပဲ။ နို့ကြောင့်လည်း။ " ဆိုလျက်။ . . .

၁/၁၀ ၁/၁၀ ၁/၁၀ ၁/၁၀ ၁/၁၀ ၁/၁၀

“မင်းသိပ်လိုချင်လျှင် ဝယ်လိုက်ပါလား. . သည်တစ်ခုပဲပါ
တာ”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးမတ်”

ကောင်လေးမျက်လုံးပြန့်သွားသည်။ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကိုလည်း
သူ့ညာလက်ဖြင့် ဖိကပ်စမ်းနေလိုက်၏။

ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ. . သူ့တွင်ဆယ်ပြားပဲရှိနေတာပါကလား။

“တစ်နေ့ဆယ်ပြားပေးလို့ ရမလား. . ”

သို့ သူကမေးလိုက်သည်တွင် “အရပ်သည်”က ပြုံး၍ကြည့်နေ
လေပြီ. . ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ကာ. .

“တစ်နေ့တစ်မတ်ပေးနိုင်လျှင်ဖြင့် ငါးရက်ဆို မင်းသည်အရပ်
ကိုအပိုင်ချပြီပေါ့. . ”လို့ စကားလမ်းကြောင်းလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ဗျာ. . ကျွန်တော်ကတစ်နေ့ မုန့်ဖို၊ဆယ်
ပြားပဲရတာ. . နို့တောင်မှ တစ်နေ့ကုန်အငတ်ခံဝယ်ရမှာဗျာ. . ”

သည်တွင်“အရပ်သည်”သည် ဘုံမရပ်ကလေးကို နောက်ဆုံး
သိမ်းဆည်းခြင်းအနေဖြင့် လက်ဆွဲမိတ်ကြီးအတွင်း ထိုးထည့်လိုက်ကာ
ထိုနေရာလေးမှထွက်သွားချေတော့၏။

ကောင်လေးသည် တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသော အရပ်သည်၏
ကျောပြင်ကို ကြည့်နေဆဲမှာပင်. .

“အောင်မယ်. . ဟိတ်ကောင်. . မင်းခုထိ ကျောင်းဝန်းထဲ မဝင်
သေးဘူးလား. . ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း တီးပြီးတာကြာပြီလေ. . ”

သို့အသံကြောင့် လန့်ဖုတ်သွားကာနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အရွယ်အားဖြင့် ခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်ခန့်ရှိသော ကောင်လေးသည်
ပလတ်စတစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ‘ဘုံမ’ရုပ်လေးကို မျက်တောင်မခတ်
ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာပင်ဖြစ်ချေ၏။

ထို‘ဘုံမ’ရုပ်ပိုင်ရှင် “အရပ်သည်”သည် အခြားအရပ်ကလေး
များကို သိမ်းဆည်းရင်း ထိုကောင်လေးကို တစေ့တစောင်းကြည့်နေဆဲ
သည်။

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးသွားတာလည်းကြာချေပြီ
သည်တော့ “အရပ်သည်”သည်လည်း သူ၏ရောင်းကုန် အရပ်များကိုသိမ်း
ဆည်းနေလေသည်မှာ ပြီးလှချေပြီ. . ၊ ထိုကောင်လေးသည် တချိန်ထဲ
ထိုဘုံမရုပ်လေးကို ထိုင်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ “အရပ်သည်” သတိထား
မိ၏။

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . ဆရာလေး. . ”

ဆရာလေးကိုတင်ငွေပါကလား. . အင်မတန်လက်သန်ပြောင်
သည့်ဆရာလေးပေပဲ. . သို့ကြောင့် သူသည် ကယျာကသီဆိုသလိုပင်
ထိုနေရာလေးမှ ပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။

သို့ပေမည်. . သူ၏တင်ပါးပြင်သို့ ကြိမ်ရိုက်ချက်တစ်ချက်
ရောက်ဖြစ်စောင့် ရောက်လာသေးတော့၏။

သူ့အတန်းတွင်းရောက်၍ ထိုင်ခုံတွင်သက်သောင့်သက်သာ
ထိုင်၍မရ တင်ပါးကနာနေသည်ပဲ. . ။

သို့ပေမည် သူမမူပါချေ. . သူ့မျက်စိတွင်း တရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေသည့်
ဘို့မရှုပ်လေးသည် သူ့ကိုပင်ပြီးပြနေသယောင်. . ။

သို့ကြောင့် သူ့အပြုံးမပျက်ပါချေ. . ။

သူ ဘို့မရှုပ်ကလေးကို လိုချင်လွန်းလှသည် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

“အပါး. . ငါ့ကို ကျောင်းမှနုနု ငါးမတ်ကြိုပေးထားပါလား”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလည်း ငါ့အားလေးရယ်. . တစ်နေ့ဆယ်ပြား
တောင်မှ အနိုင်နိုင်ရှာပေးရတာကွ. . ”

“အဲလိုဆိုလည်း ပြီးကောအပါးရယ်. . . ”

သို့နှယ်သူ ကြိုးစားပြောကြည့်သေး၏။

သည်တော့ သူတစ်နေ့ဆယ်ပြား အငတ်ခဲကြိတ်စုလေတော့၏။

နိစ္စခူဆီသလိုလည်း ‘အရှုပ်’ကလေးကို သွားသွားငေးနေမိ၏။

ဘယ်သူမှတော့ဖြင့် ဝယ်သွားသူမရှိသေး. . သူ့တွင် ငါးမူးခန့်
ရနေပြီဖြစ်၏။

“ဒီအရှုပ်လေးဘယ်သူမှ မဝယ်ကြပါစေနဲ့ လို့ ကြိတ်ဆုတောင်း

ရသည်မှာလည်း နိစ္စခူဖြစ်ချေ၏။

တစ်နေ့တွင် ရွာတောင်ပိုင်းမှ ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်
ရောက်လာတော့၏။

“ဟိတ်လူ. . အဲဒီအရှုပ်ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးမတ်”

“တစ်ကျပ်မရဘူးလား”

“အရှုပ်သည်”က ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ သည်တော့ သူစိတ်စား

သွားရသည်။

ဟူးတော်ပါသေးရဲ့. . ။

“တစ်ကျပ်မရလျှင် မဝယ်ဘူးဗျာ. . ”

သို့ဆိုလျက် တောင်ပိုင်းသား ကျောင်းသားကြီးသည် လှည့်ထွက်

သွားတော့သဖြင့် သူ့ကြိတ်ပြုံးမိပြန်၏။

တောင်ပိုင်းသား ကျောင်းသားကြီးကို သူသိတာပေါ့. . သူ့အဖေ
က ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ပေပဲ. . ငွေကြေးချွမ်းသာသူပေပဲ. . ငါးမတ်ဆိုတဲ့

ငွေကြေးက သူ့အတွက်အဲဒယဉ်းလောက်သော ပမာဏလေ။ တစ်ကျပ်ဆစ်၍
ရေသဖြင့် လှည့်ထွက်သွားလေခြင်းကြောင့် သူ့ဖျော်သွားမိသည်ဆိုပြန်. .

“ဟိတ်ကောင်လေး. . ငါဆယ်ပြားလျှော့ပေးမယ်. . ”

လို့လှမ်းပြောလိုက်သည့် “အရှုပ်သည်” စကားသံကြောင့် သူရင်
ထိတ်သွားမိတော့၏။

“ဗုက္ကပါပဲ”

“တစ်ကျပ် ဆယ်ပြားရလျှင်ဖြင့် နက်ဖြန်ဝယ်မယ်. . ”

သို့ တောင်ပိုင်းသား ကျောင်းသားကြီးကပြောလိုက်သည်။

“အေး. . . နို့ပြင် မင်းကိုနှုတ်ပြန်ရောင်းမယ်. . . ငါသိမ်းထားလိုက်တော့မယ်. . .” ဆိုတာ. . . အရပ်သည်သည်ဘုံမရပ်ကို လှမ်းယူသိမ်းဆည်းမည်အလုပ်တွင် ကောင်လေးသည် ဘုံမရပ်လေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

“ဟိတ်ကောင်. . . ဘာလုပ်တာလဲ. . . ပြန်ပေး. . . ငါ့အရပ်ပြန်ပေး” အရပ်သည်သည် ဘုံနယ်အော်ဟစ်ပြေးလိုက်လာနေတော့၏။ ကောင်လေး. . . ဘုံမရပ်လေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်. . . အကြမ်းဖက်လုယက်ခဲ့တော့၏။

သူ့အသံတွင် ဘုံမရပ်လေးကို သူပိုင်ဆိုင်ဖို့ပင်ဖြစ်ချေ၏။ ပထမနိမ္မိတ်သွားစွာဝယ်ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။

ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့. . . သည်နည်းမှသူမသုံးလျှင် ဝီအရပ်လေးကို သူလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပေတော့မည်။

ခုလို လုပ်လိုက်တော့. . . သူပိုင်ပြီပေါ့. . .

သို့သော်လည်းဆုကသည် လုံးလုံးလျားလျားကြီး မှားယွင်းခဲ့သည်ကို ဆရာလေးကိုတင်ငွေနှင့် ထိပ်တိုက်တုံ့မိသည်တွင် သိလိုက်ချေတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ စောစောအင်ရယ်. . . အရပ်လေးသာ သက်ရှိစကားပြောတတ်မယ်ဆိုလျှင် မင်းတို့မှန်းတယ်. . . မင်းကိုနှုတ်တယ်လို့ပြောဦးမှာ. . . သူ့အရပ်ရှင်ကလည်း မကျေနပ်ဘူးလေ. . . ငါ့ကိုလာတိုင်နေပြီမင်းမယ်အပြစ်ရှိတယ်. . . အတော်ကြီးလေးတဲ့ အပြစ်ပေပဲ. . . သည်တော့” ဆိုလျက် ဆရာလေးကိုတင်ငွေသည် လက်ဆွဲတော်ကြိမ်ဖြင့် သူ၏တပ်ပါပြင်ကို အနီးထင်အောင် ပြစ်ခပ်အလို့ငှာ အသားကုန်နှက်လေတော့သည်။

သူသည် သို့ကြိမ်ရိုက်ချွတ်ကြောင့် တခဏမျှသာနာကျင်မှုကို

အေးရလေပြီး ခြေဖောက်နိုင်ပေမည်. . . အရပ်သည်တ သို့အပြစ်မျိုးထပ်ခြစ်လေမည်စိုးလေသည်ကြောင့် ထိုနေ့ထိုအချိန်မှာပင် တောင်ပိုင်းသားဆရာဝန်ကြီးကို ငွေအသပြာတစ်ကျပ်ဖြင့် ရောင်းလိုက်လေသည်ကြောင့် သူရပ်နာရသည်မှာ ခုနှစ်ရက်ခန့်လီ မကချေပြီ။

ကဋ္ဌ. ဋ္ဌ. တခြေမြေ. ခံစားနေရတော့၏။

သည်ကြား. . . တောင်ပိုင်းသား ကျောင်းသားကြီးက ကျောင်းသို့အာလေတိုင်း ထိုအရပ်လေးကိုယူ. . . ယူလာလေသဖြင့် ဝေဒနာသည် မြေချောက်မရဖြစ်ရပြန်၏။ သည်တော့သူသည် တပိုင်နိုင်တော့တွေ. . . ကျောင်းဆတ်ရက်ပင်မမှန်လေတော့ချေ။

“အဝမ်း. . . ငါ့ကျောင်းမနေချင်တော့ဘူး. . .”

အင်မတန်အစွဲအလန်းကြီးသည့်ကလေးပါကလား။

သို့ဆိုသလို မုဆိုးကြီးစောဝေးပစ်သည် သားတော်မောင်စောစောအင်၏ ငယ်ဘဝက ဘဝယှက်လုမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အပြစ်အပျက်လေးကိုပြန်တွေ့မိလေတိုင်း. . . ရင်ထုမနာဖြစ်ရသလို. . . သို့အပြစ်မျိုးသုတကြော့ ပြန်လာချေပြီဖြစ်တော့၏။

သားဖြစ်သူစောစောအင်က ငယ်ဘဝအပြစ်အပျက်ကို သတိရနေတော့မသိ၊ ဖခင်ဖြစ်တဲ့သူကတော့ သတိရနေဆဲဖြစ်၏။

သို့ကြောင့်လည်း သူ သားတော်မောင်အတွက် စိုးရိမ်နေရခြင်းဖြစ်၏။ ကြည့်လေ. . . သူ့ချစ်သော သံလောရင်တွယ်မိတေသာ နန်းကြော့ဆိုသည့် ကလေးမလေးကို အဓမ္မခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။

ကံကြမ္မာက သူ့ကိုမျက်နှာသာမပေးပြန်။

ရွာလူကြီးစောစောဝေးလိုက်က သူ့သမီးနန်းကြော့ကို အချိန်မပြန်

သိမ်းနိုင်ခဲ့၏။ သို့ဆိုပေမင့်... သို့အဖြစ်မျိုးထပ်ဖြစ်လာမည် စိုးရိမ်၍
တာ သမ်းဖြစ်သူ နန်းကြော့ကို သူမ၏ချစ်သူလည်းဖြစ်သည့် ရွာတော်
ပိုင်းသား အဓိကဆိုသူနှင့်လက်ဆက်ပေးလိုက်ချေတော့၏။

ဘယ်လိုဝင်ကြွေးတွေပါလိမ့်...။

ငယ်ငယ်ဖြစ်စဉ်က သူ့သားတော်မောင် စောစောဒင်နှစ်သက်
လန်းခဲ့တဲ့ ဘိုမရုပ်လေးကြောင့် ပညာတတ်ဖြစ်စေချင်သော သူ့ဆန္ဒသည်
ပျက်ဆီးခဲ့ရ၏။ မည်သူမပြု မိမိမူပင်ဆိုစေဦးတော့... သူ၏ရည်မှန်းချက်
ပန်းတိုင်တစ်ခုပျက်စီးခဲ့ရ၏။ သူလိုမုဆိုးသားသတ်မုဆိုး မဖြစ်လိုနှင့်
ပညာသင်စေခဲ့ငြား... သို့ဖြစ်ရပ်အတွက် ပညာတတ်ဖြစ်မလာလေတော့
သူလိုမုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။

မုဆိုးနားနီးမုဆိုး... တံငါနားနီးတံငါပဲလေရယ်လို့ စိတ်ဖြေသိ
ခဲ့ရနိုင်ငြား... သူ၏အတတ်ပညာသင်ပေး၍ မကုန်သေး ဟာခန်းရပ်ကံနီ
မြင်ရပြန်ချေပြီဖြစ်၏။

တမိုင်တမိုင်တတွေတွေ တငေးငေးရယ်... ဘယ်လိုမှလည်း ခြေ
သိမ့်ပြောင်းဖျ၍မရ၊ ခက်ရချည်း။

အချစ်ကြီးလိုက်တာ... အစွဲအလန်းကြီးလိုက်တာရယ်... ဘယ်
လိုလုပ်ရပါ...။

သို့ဆို၍ ဖြူပြုမှုမိတ်ဆွေ မုဆိုးနှင့်ယောက်ရောက်လာချေတော့၏။

မနိုင်ရင်ကန်လူတွေဖြစ်သည်ကြောင့် သူတို့ကန်ကျွန်းနီဘက်အခဲ
ပစ်သွားကြသည်တွင် စောစောဒင်ကို စိတ်ပြေလျက်ပျောက်အလို့ငှာလည်း
ဖြစ် လမ်းပြအဖြစ်အလို့ငှာလည်းဖြစ် ခေါ်သွားကြတော့သည်တွင်မူ
အနည်းငယ်တော့ဖြင့် သားတော်မောင်နှင့်ပတ်သက်လို့ စိတ်သက်သာမှု

ရလိုက်ချေတော့သည်။

ထိုမုဆိုးနှစ်ယောက်နှင့်ဆိုပါလျှင် သူစိတ်ချမိသည်။ စိတ်ပြေ
လက်ပျောက်တင်မဟုတ်... လုံးလုံးလျားလျားကြီးပင်ပြောင်းလဲသွားနိုင်၏။
သားတော်မောင်ပြန်လာလျှင် စိတ်သစ်လူသစ်ပင်ဖြစ်လာနိုင်သေး၏။

သို့ဆိုတော့... သူသည်လည်းကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတစ်ခုတော့ဖြင့်
လုပ်ထားရပေဦးမည်။

ထမလုံက သူတို့သားအဖ ခွန်ခွာသွားကြတော့မည်။

သည်မယ်ဆက်နေလို့ကတော့ အဓိကနှင့်နန်းကြော့ကိုတွဲ၍မြင်မြင်
နေရသော သားတော်မောင် စောစောဒင်အတွက်အဟောင်းသည် အသစ်
ပြန်ဖြစ်လာနိုင်၏။ သို့ဆိုလေလျှင်... ဖိုးခွားတစ်ယောက် မူရင်းပုံရင်း၊ ဘဝ
ပြန်ရောက်သွားနိုင်ချေ၏။

သို့ကြောင့် သူ... သားတော်မောင်ပြန်မရောက်လာမီ... စံနစ်
တကျစီစဉ်ထားလေမှဆိုလျှင် သူကြီးအားပိုလိုအိုက်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

သူကြီးနှင့်သူ ကြွေးမြီကိစ္စလေးတွေရှိသည်မဟုတ်ပါကလား...
မိုးဦးကာလကသူ သူကြီးထံတွင် သက်ကယ်ပျစ်များ အကြွေးယူထားသည်။

လက်တလောမပေးနိုင်သေးကြောင်း သူပြောထားရမည်။ နို့မှ
မဟုတ်... သက်ကယ်ပျစ်ဖိုး အကြွေးမပေးလို၍ ထွက်ပြေးသွားကြသည်
ထင်မည်စိုး၍ ဖြစ်သည်။ ရောက်လေရာအရပ်မှ အဆင်ပြေလျှင်ပြေ
သလို လာရောက်ပေးဆပ်ပါမည်ဟု သွားပြောလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် သူကြီးအိမ်သို့ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဖထီ... အားပိုလိုဘယ်သွားလဲ... နို့လား”

သူကြီးအိမ်ခြံဝင်ပေါက်ရောက်သည်နှင့် ခြံတွင်းမှ ထွက်လာ

သော သူကြီးသမီး နန်းကြောနှင့်သူမယောက်ျား အဓိကကို မြင်လိုက်သည်
ကြောင့် သို့မေးလိုက်သည်တွင် . . နန်းကြောသည် သူ့အားမျက်နှာသောင့်
နီကြီးဖြင့် စိမ်းစိမ်းကြည့်လာလေပြီ . . ဆတ်ခနဲ မျက်နှာကို လှဲလိုက်
လေပြီ "ထို့"ရယ်လို့ တံတွေးထွေးလိုက်သည်ကြောင့် သူ့ကောင်းခနဲဒေါသ
ထွက်ခဲ့ရပေမည် . . စိတ်ကို ထိန်းလိုက်လေ၏။

"ယောက္ခမကြီးမရှိဘူး . . မြောက်ပိုင်းကိုထွားတယ် . . "

သို့ဆိုလျက် အဓိကသည် သူ့အထဲဝင်မည်စိုး၍ ခြိတ်ခါးကို
ကယျာကသီပိတ်လိုက်ပြန်၏။

"ဘယ်လိုကလေးတွေပါလိမ့် . . "လို့ စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိ၏။

မင်းလေ . . သူ့သားက နန်းကြောကို အမွေခေါ်သွားခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

လူယုတ်မာရဲ့ အဖေဆိုတော့ ဘယ်ဆက်ဆံချင်ပါမလဲလေ . .

သို့သော်လည်း နားလည်မှုယူထားကာ . . နေရာမှလှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။

သို့ကောင်မှ . .

"အရှက်မစို့ . . ခြံထဲဝင်လာရဲတယ်လို့"

"မင်းလေ . . အပါးကလဲ အဆက်အသွယ်လုပ်ရတယ်လို့ . .

ကြွေးမြီးမေးရတယ်လို့ . . ကံ့ပါရဲ့ . . "

"ပါကတော့ နန်းကြောရယ် . . ညည်းအဖေက ရွာသူကြီး

ဆိုတော့ သူ့ခိုးကျဦးပဲဖြစ်ဖြစ် . . အနှုတ်အပဲပဲဖြစ်ဖြစ် မဆက်ဆံချင်လဲ

ဆက်ဆံရမှာပေါ့တယ် . . နင့်အပါးကိုနင် နားလည်စမ်းပါ . . "

သို့နယ်ပြောဆိုသံကို နားဖြင့်ဆက်ဆံကြားလိုက်ရလေသဖြင့်

အမျက်ဒေါသထွက်မိသည်ဆိုငြား . . သူကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် အချိန်

မီဒေါသကို ချွန်းအုပ်နိုင်ခဲ့ရတော့သည်။

သို့ပေမည် . . သူ တနံ့နံ့နားနေမိသည်။

တဆစ်ဆစ်နားကျင်ခဲ့ရသည်။

မင်းလေ . . သားတ ဧတ္တလိုလူသားဖြစ်ခဲ့သည်ကိုး သူတို့

အမြင်က သူ့သားကို ဧတ္တလိုသီလူးမျက်ခွက်ရယ်လို့သာမြင်ကြလေပြီ။

ဧတ္တဘီလူးနယ် နှလုံးသားရှိတာကိုတော့ မသိကြလေချေလား . .

ရန်လိုမာန်လိုခြင်းလည်း မရှိဘူးလေ . .

သူ ပူဆွေးမှုနှင့်သူရှိနေသည်ပဲ . . နေနေသည်ပဲ . .

ရှိနေတော့လေ . .

သို့ဖြင့် သူသည် စိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်တွင် . .

"ဖထီ . . ဘယ်ကပြန်လာတုန်း"

ပဲပြုတ်သည် . . ဝေါ်ဒေါင်းကြီးက မေးလေသဖြင့် . . သူ့အတွေးမ

တို့ ပြတ်သွားချေ၏။

"သူကြီးအိမ်က . . "

"ဘာကိစ္စတုန်း သူကြီးက မင်းထွန်းတို့အိမ်မှာ ရောက်နေတယ်"

"ဟေ . . ဟုတ်လား . . "

မင်းထွန်းတို့အိမ်က ရွှေလှိုက်တန်းလေးမှာပဲ . . ဝင်သွားတွေ့လို့

ရတာပဲ . .

"ဟေး . . ကျေးဇူးတင်တယ်ဟာ . . ငါသူကြီးကိုတွေ့ချင်နေတာ

နင်ကော . . ရောင်းကောင်းရဲ့လား . . "

သို့မေးလိုက်ပါမှ . .

"ငါ . . ပဲပြုတ်ရောင်းကောင်းမကောင်းထက် . . နင့်သား မေးပင်

စိတ်ကောင်းမကောင်းကို ငါသိချင်တယ်ဟာ . . "

“ဟင်”

ဝေါ်ဒေါင်းကြီးဘာကိုဆိုလိုတာပါလိမ့် . . နှင်းစောင်းမေးဦးပါမှ
တွေ့လိုက်ကာ . . ဝေါ်ဒေါင်းကြီးရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်နေလိုက်ပြီး . .

“နေပါဦး . . ဝေါ်ဒေါင်းကြီးရဲ့ . . ငါ့သားကဘာဖြစ်နေလို့လဲ . . မနေ့က
ပဲမြို့ကမှဆိုးတွေနဲ့ တောပစ်သွားကြတယ်လေ . . ”ဟုပြောလိုက်သည်တွင်
ဝေါ်ဒေါင်းကြီးက ဟုံဩစွာဟန်ဖြင့် . .

“ဟလိုလေးတော် . . တစ်နေ့က သူကြီးသားမတ် အဓိကနဲ့
တွေ့တယ် . . သူပြောတာပဲ . . နန်းကြော့ကိုမရလို့ နူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်
နေတယ်ဆို . . မဟုတ်ဘူးလား . . ”မေးလာလေ၏။

“တောက်”

မိုးခွားကိုဘာလို့များ သည်လောက်ထိုးနှက်နေပါလိမ့် . . ၊
အဓိက . . အဓိက . . သူများတွေအမြင်မှာတော့ . . မင်းက ရုပ်
မလှပေမင်း . . စိတ်ထားဖြူစင်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ . . ဘယ်ဟုတ်လို့လဲ”

“ဝေါ်ဒေါင်းကြီး နောင်ဆိုလျှင် သူများပြောတိုင်း မယုံလိုက်စမ်း
ပါနဲ့ . . လေးငါးရက်နေလျှင်ဖြင့် ငါ့သားပြန်လာလိမ့်မယ် . . သည်တော့
အိမ်လာကြည့်လှည့်ချေ . . ဟုတ်ပလား . . ကဲ . . ငါ သူကြီးသွားတွေဦး
မယ် . . ”ဆိုလျက် ဝေါ်ဒေါင်းကြီးကို လမ်းဖယ်၌ ထွက်ခဲ့ချေတော့သည်။
မင်းထွန်းအိမ်ခြံဝင်းတွင်ဘာတွေလုပ်နေကြပါလိမ့် . . လူတွေ
စုံလှချည်ကလား . . ၊

သုဝဏ္ဏသွားသည်နှင့် နို့လူအားလုံးက ဇူးစိုက်ကြည့်လာကြတော့
၏။ သူက မုဆိုးပေပဲ။ ထိုအကြည့်ထိုမျက်နှာတွေတို့ သူဖတ်တတ်သည်ပဲ။
သူကြီးစောအေးဖိုလိုအိမ်အကြည့်က သုဝဏ္ဏလာသည်ကို မလိုလား

သည်အကြည့် . . ကျန်လူအချို့က အမျိုးမျိုး . . ၊

ရွံရှာသောအကြည့် . . ၊

ဂရုဏာသက်သောအကြည့် . . ၊

ရန်လိုသောအကြည့် . . ၊

ကြောက်ရွံသောအကြည့် . . ၊

တရွာတည်းသားတွေချည်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့် . . ၊

“ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ . . ”

စပ်စပ်စုစု သူကမေးလိုက်သည်။

“ရပ်ရေးရွာဇနက်စွပေါ့ . . ”

သို့သာသူကြီးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၏။

“ဟင် . . ကျုပ်လဲမသိရပါကလား . . ”

“မင်းတစ်ယောက်မရှိလို့လည်း ပြစ်ပါတယ် . . ”

အလို . . ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့် . . သူလည်းဒီရွာသားပေပဲ . .

အလျှင် ရပ်ရေးရွာဇနက်စွဆိုပါလျှင် သူတို့ပြောကြသည်ချည်း။ သူသွား
သည်ချည်း။ ခုတော့ . . ဘယ်သူမှလည်းလာမပြောပါကလား . . ၊ ဘာလို့
များပါလိမ့် . . အေးလေ . . သည်ကိစ္စသူကြီးစိစဉ်တာပဲ . . သူ့သဘောပေါ့
ဘာတော်မောင်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အမြင်မကြည်ဖြစ်နေလေသည်ပဲ။
သူကြီးကတော့ထားပါတော့ . . အခြားလူတွေကဘာလို့ သူ့ကိုအဲလို
ဆတ်ဆတ်ကြပါလိမ့် . . ၊

ရှိစေတော့လိုတွတ်လိုက်ပြန်သည်။

သူသည်လည်း သည်ရွာမှာမနေဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပဲ။

သားအဖနှစ်ယောက် တရွာပြောင်းနေကြမည်။ သို့မှမဟုတ် . .

မုဆိုးတွေပဲလေ. . တောတောင်ထဲမှာ သွားနေလို့လဲရတာပဲ. . လာရင်း ကိစ္စပြတ်မှရယ်လို့ တွက်လိုက်ပြီး. .

“သူကြီးနဲ့ပြောစရာရှိတယ်. .”

“ငါတို့စည်းဝေးမပြီးသေးဘူး. . ညနေအိမ်လာခဲ့. .”

“ဟင်. .”

ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်. . ပြတ်သားလှချည်လား. . ၊

“ကောင်းပြီလေ. . ကျုပ်ညနေလာခဲ့မယ်. .”

သို့သော်လည်း သူသည်မင်းထွန်းအိမ်ခြံဝင်းမှ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“အတော်မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့ သူပဲဗျနော်. .”

သို့အသံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သာမည” ပါကလား. . ၊

အဓိကရဲ့ညီ သာမည. . သူ့လက်ထဲမတော့. . သူကြီး၏နှစ်လုံး

ပြုနေသောနတ်ကြီးရှိနေချေ၏။

ရယ်ရတယ်. . မသိမှတ်လို့. . မီးကူးမောင်းပျက်ကြီးရယ်. . ၊

သူကြီးသားမက်ရဲ့ညီက သူကြီးနောက်လိုက် သေနတ်ထမ်းဖြစ် နေပါကလား။ အဝကမထီ. . မထီဆိုပြီးတွေ့လေရာနေရာမှာ မျက်နှာ ချိုးသွေး သု၊မလည်ရာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ညီအစ်ကို က ခုတော့ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်. . ၊

ရည်စားလူလူ. . အူနုကွဲခတ်အဖြစ်မျိုးလည်း ရောက်သွားခဲ့တာ မဟုတ်. . ၊ သူ့ရည်းစားကိုသူ အဖို့ချည်မပျက်ပြန်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တာပဲ။ ရှိစေတော့. . ရယ်တွက်လိုက်ပြန်တာ. . သူသည်အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့ ချေတော့သည်။

“ဟင်”

သူ့ခြံဝင်းတံခါးကြီးပွင့်လို့နေပါကလား။

အိမ်ထဲလူဝင်နေပေပြီပေါ့. . သူ့သားအောင်နုနုပြီးပြီပေမုဆိုး

နှစ်ယောက်တော့ဖြင့် သည်လောက်မြန်မြန်ကြီး ပြန်လာကြလိမ့်မည်မဟုတ် သူ့ရွာမယ် သူ့နီးသူဝုတ်လဲရှိတာမဟုတ်. . ၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်. . ၊ သူသည် ခြံဝင်းမှသည် အိမ်ဘက်ဆီသို့ တိုးတိတ်ညှင်သာစွာ ချောင်း မြောင်းတိုးကပ်သွားလိုက်၏။

အောင်မယ်. . တယ်ဟုတ်တဲ့ကောင်ပါကလား. . ၊ မီးဖိုထဲမယ် အကျအနတိုင်ပြီး ထမင်းတောင်မားနေပါကလား။ အတော်အတင့်ရဲတဲ့ ကောင်. . ၊ သို့ကြောင့် သူသည် ပြတင်းတံခါးမင်းတုန်းကို အသာမယူ၍ ကျွန်းကျော်ဝင်ရောက်သူကို ခြေပိုက်လိုက်တော့၏။

“ဝုတ်”

“ဝှံ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား”

အလိုလေးဗျာ. . ကံသီပေလို့. . သည်ကောင် သိုင်းပြောင်းပြန် ကောင်းကောင်းတတ်ထားတာပဲ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ မျော့နေလောက်ပြီ။

“မထီ. . ကျွန်တော်ပါဗျ. .”

စောရီလန်ပါကလား. . ၊ ဒီကောင်သားအောင်ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပေပဲ. . ၊ သည်ကောင်ဘလောက သာယာဝတီထောင်ထဲမှာ လို့ကြားတယ်. . သားပြောတာ ဘာတဲ့. . လူသေမှုဆိုလားပဲ. . ၊ တရွာ သားနဲ့ သိုင်းပြိုင်ကြရင်း လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်သွားတာတဲ့. . ၊

လူသေမှုပေါ့. . ၊

သုံးနှစ်ဆိုလား . . လေးနှစ်ဆိုလားပဲ . . ။

သူသားနှစ်တံတူကိုယ်တူဖြစ်တာလည်းမပြောနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက် အလုံးအရပ် . . တူတူပေပဲ . . ။ ရုပ်သာကွဲသွားကြတာ . . ။ အမူ အကျင့်စရိုက်တူတူရှိကြတာရယ် . . သို့ကြောင့်လည်း . . သွေးသောက်ညီ အစ်ကိုဖွဲ့ထားကြတာဖြစ်မပေါ့ . . ။ သို့ကြောင့်လည်း သူတို့အိမ်တွင် . . တံခါးမရှိခါးမရှိ ဝင်ထွက်လေ့ရှိတာလေ . . ။

သူ့ကိုမေ့နေလေသည်ပဲ သို့ကြောင့် . . လူမှားရိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

သို့ သိုင်းပြောင်းပြန်ပညာသည် သားကိုသူသင်ပြရင်း သူ့ကိုသင် ပြထားတာဖြစ်သည်ကြောင့် သူသည်လည်း ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ အသုံးချ တတ်နေပြီပဲ . . ။

“ဟယ် . . ခွားစောကော . . ”ရယ်လို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင် ကို မေးလာခြင်းကြောင့် သူဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ . . ။ မှင်တက်သွား မိတော့သည်။

မပြောမပြီး မတီးမမြည် . . ဆိုသလို . . နန်းကြော့ကိုခိုးပြေးခဲ့ သည်နေ့မှစ၍ ယနေ့တိုင်အဖြစ်အပျက်ထိ ပြောပြလိုက်ရတော့သည်။

“အေး . . ငါ့သူငယ်ချင်းကို ခုကွပေးတဲ့ကောင်တွေ ငါနဲ့တွေ့မယ်”

“ဝုန်း”

သို့နှယ်ပြောလျက် . . စားပွဲကိုလက်သီးဆုတ်ဖြင့် ထုလိုက်လေ သဖြင့် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဘိုးခွက်ပန်းကန်များ မြောက်ကြွလွင့် ထွက်ကြတုန်တော့၏။

သူ့ဒေါသကိုမတားဆီးလိုပေ . . ။

စောရီလန်သည် အောင်လို လူကောင်ညှက်ညှက်ခန္ဓာရှိငြား

စိတ်ဆတ်ဒေါသထွက်ပြန်သူဖြစ်၏။

ဒေးပစ်သည် နန်းကြော့နှင့်ပတ်သတ်လာပြီးနောက် သို့အမူ အကျင့်များတော့ဖြင့် မရှိတော့ချေ။ ဒါကို . . စောရီလန်သိလျှင်ဘာပြော လေမည်မသိ။

“ဟယ် . . အောင် . . ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ . . ”

“လေးငါးရက်တစ်ပတ်တော့ ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ် . . ”

“ငါ . . ခွားစောပြန်လာလျှင်ဖြင့် ငါ့သူတို့နဲ့စာရင်းသွားရှင်းမယ်”

“ပြီးတဲ့ကိစ္စ . . ပြီးပါစေတော့ကွာ . . ဖိုးခွားလည်း . . လူသစ်စိတ် သစ်နဲ့ပြန်ရောက်လာမှာပါ . . သူနဲ့ပါသွားတဲ့မုဆိုးတွေက ပညာတတ်တွေ ကွ အသိဉာဏ်ရှိကြတယ် ဖိုးခွားကို ပြုပြင်လာကြမှာပါ ငါ့သူတို့ကိုယ့်တယ်”

“အဲဒါက တပိုင်းလေဟယ်ရဲ့ . . ခုဟာက . . ဟိုကောင်ဘာတဲ့ အဓိက . . အဲ . . အဓိက လူလည်ကျတာ . . ငါ့ခွားစောကို သက်သတ် အနိုင်ယူလိုက်တာ . . ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ငွေကြေးအရှိန်အဝါနဲ့ ခွားစော နှစ်သက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဘုံမရုပ်လေးကို အနိုင်ကျင့်ဝယ်သွားတယ် . . အဲဒါ အရုပ်မို့ထားပါတော့ . . ခုလည်းကြည့်လေ . . နန်းကြော့ကိုငါ့ခွားစောက အရမ်းနှစ်သက်တာ . . ချစ်တယ် . . ဒါကိုအဲဒီကောင်က သိသိကြီးနဲ့ သူ့မယ် ချီတဲ့ပျော့ညှပ်မလေးကို ဖိုးဂုဏ်လုပ်ပြီး လုလုသွားပြန်တယ် . . မိန်းမတွေ တလည်း ခက်တယ် . . အပြောအဆို အနေအထိုင်ကြမ်းတမ်းပေမင့် စိတ်ရင်းတောင်းတဲ့ ငါ့ခွားစောတို့တော့ ပြန်မချစ်ဘဲ . . လူပျော့ . . လူညှပ် ယိုးဒယားတယ်ထင်ပြီး လက်မလိုက်တယ် . . ပြီးတော့လဲ . . ငွေကြေးမက်ပုံ သည်းရပါတယ် . . ထားပါဟယ်ရယ် . . ငါ့သွားတော့မယ် . . ”ဆိုလျက် စောရီလန်သည် အပြစ်သို့ လှမ်းထွက်သွားမည်အပြုတွင် . .

“နေဦး.. စောရီလန် မင်းကဒီဆိုပြီး ဟိုရောက်တဲ့ကောင်..
မင်းသူငယ်ချင်းကလည်း မင်းကိုတွေ့ချင်နေမှာပဲ.. ဒီတော့ဒီလိုလုပ်တာ
မိမှာပဲခဏနေဦး.. ငါလည်းမာဖော်တာပေါ့.. ”လို့သူကပြောလိုက်သည်
တွင် စောရီလန်သည် ခေါင်းကိုဆတ်ပြလေပြီး..

“စေး.. နို့ဖြင့်.. ငါလဲ့ချေဦးမယ်.. ”ဆိုလျက်.. တဲခေါင်း
ရင်းဝါးကြမ်းခင်းပေါ်လှဲချလိုက်တော့သည်။

မာတန်ကြာတွင် တပ်ဖျော်လွှားတော့သည်။

စောရီလန်ကိုကြည့်နေရင်း သူသည်စောစောအင်ကို သတိရမြင်
ယောင်မိပြန်တော့၏။

မိုးခွားရုံနေပါလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မက်လွဲကောင်း ပွေဖက်
နပ်နီးလုံးနေကြပေလိမ့်ဦးမည်။

မာကုစားသန် ရန်ဖြစ်ကြခြင်းတော့ အလျဉ်းမရှိခဲ့ဖူးချေ၊ မည်မျှ
ပင်လက်ဆည်း သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ကြဦးတော့ အရယ်အပြီးမပျက်ကြပါချေ။

သားသူငယ်ချင်းဆိုတော့လဲ စိတ်ခိုးရအခက် ကြည့်စမ်း ဘယ်
ကလာလို့ ဘယ်လောက်လာလာ.. မောပမ်းနေလည်းမသိ.. ။ ညနေစာ
အလို့ငှာ မနက်က ပို့ချက်ထားသော ထမင်းဟင်းကို တက်တက်ကုန်စင်
ပြောင်လေပြီးဖြစ်သည်ပြင် အိုးခွက်ပန်းကန်တို့သည် မရှိမရဲ သို့ကြောင့်
သူသည်စုစည်းသိမ်းယူဆေးကြောလိုက်ရတော့၏။

အင်း.. နှစ်ယောက်တွက်ညစာချက်ရပေဦးမည်။

ထိုသည်ကကိစ္စမရှိ.. သားသတ်မုဆိုးပီ.. ကိုယ်တိုင်ချက်ပြတ်
စားခြင်းသည် ပို၍နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသေးတော့၏။

တောစပ်တွင် သုတ်ကိုင်းသုံးလေးခုကောင်ထားသည်ကို သွားဖြတ်

သဦးမှ သို့ကြောင့် သူသည်သေနတ်ကိုယူ၍တိမ်မှ ထွက်ခဲ့ချေတော့၏။
ညစာချက်ပြတ်စားသောက်ပြီးလေမှ.. သူကြီးထံသွားမည်စဉ်းစား
ထားလိုက်၏။ သို့ဖြင့် သူသည် တောစပ်သို့ရောက်ခဲ့သည်။

တောစပ်အလွန်ခန်းတောလေးတွင်မတော့ သုတ်ကိုင်းတွင်
ညီသည်ကြက်ငှက်ကောင်မျှ လာမမြဲသေးချေ။

ကိုင်းထောက်ကြက်ခြမ်းသီး နီနီလေးသည် ပုံမပျက်ရှိနေသေး
တော့၏။ သို့ကြောင့် သူသည်ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်တွင်
မျှော်လင့်ဘဲအဓိကကိုတွေ့လိုက်တော့သည်။ သူ့နံဘေးတရွာသားများ
မြန်တန်တူသူ အဖော်သုံးယောက်လည်းပါ၏။

အဓိကလက်ထဲတွင်မတော့ ရစ်ကောင်တွေ့လိုက်သည်ကြောင့်
အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။

သုတ်ကိုင်းမိထားသည့် ရစ်ကောင်သေချာသည်ပဲ.. ။

လည်ဆဲးမွေးတွေအတော်များများ ကျွတ်ထွက်နေ၏။ လည်ပင်း
ချင်လည်း ကြိုးကွင်းရာထင်းထင်းကြိုးရယ်.. ။

ဟုတ်ပါပြီလေ.. ရှေ့နားက လျှိုစပ်တွင်သူ သုတ်ကိုင်းတွေ
ကောင်ထားသည်ပဲ.. အဓိကယူလာတာ သူ့သုတ်ကိုင်းတွင် မိနေသည်
ရစ်ကောင်ဖြစ်ဖို့များပေသည်။

သည်နားတဝိုက် သူ့သုတ်ကိုင်းချည်းရှိသည်မဟုတ်ပါကလား။

သို့ပေမည်.. မသေချာဘဲနှင့်တော့ မပြောလိုသေး။ သို့ကြောင့်

သူသည် အဓိကနံဘေးမှဖြတ်၍ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားလိုက်သည်။
အဓိကနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လောက်ချိန်တွင်..

“မြန်မြန်သွားကြည့်ချေ.. ရစ်ကောင်သုတ်ကိုင်းမယ် ဒီနေ့

တယ်. . "လို့ အဓိကတ သရော်ပြီးလျက်ပြောလာချေတော့၏။ သူ့တာဝန်တုန့်မပြန်လေတော့ဘဲ လျှိုလေးရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားလိုက်သည်။

"ဟင်"

သိပ်သေချာတာပေါ့. . .

အဓိကလတ်ထဲက ရပ်ကောင်က သူ့သုတ်ကိုင်းမိနေတဲ့ အကောင်ကို ဖြုတ်ယူသွားတာပေ. . . မုဆိုးရင်မကြီးကို မလောက်လေး မလောက်စားအတောင်က သူကြီးသားမက်အရှိန်နဲ့ကြောသွားတာပဲ ဘယ်ရပါမလဲ

"ထောက်. . "

ဖြုတ်နေသော သုတ်ကိုင်းကိုယူ၍ အဓိကတို့နောက် အပြေးကလေးဆိုသကဲ့သို့ ခပ်သွက်သွက်ပြန်လိုက်သွားတော့၏။

သုတ်ကိုင်းတို့ သက်သေအဖြစ်ပြရပေမည်။

သုတ်ကိုင်းကြိုးလျော့ကွင်းတွင် သွေးစတို့စွန်းပေနေသလို ရပ်ကောင်၏ အမွှေးနုလေးများလည်း ကပ်ငြိန်နေသည်မဟုတ်ပါကလား တောစပ်အလွန်လေးတွင်. . သူတို့ကို လိုက်မိခဲ့တော့၏။

"ဟိတ်ကောင်. . အဓိက. . ငါ့ရပ်ကောင်ပြန်ပေးပါ. . "

သို့သုတ လှမ်းပြောလိုက်သည်ကြောင့် အဓိကနှင့်အဖော်ဆုံယောက်သည် ရပ်တန့်လိုက်ကြပြီး သူတို့လှည့်ကြည့်လာကြတော့၏။

သရော်ပြီး လှောင်ပြီး. . ပြီးနေကြလျက်မှ အဓိကသည်. .

"အေဖင်အဖေလို့ မပြောရပါဘလား. . သူများပစ္စည်းကို ကိုယ်ပစ္စည်းလို လုပ်ချင်တယ်. . ဒီရပ်ကောင်က ဖထိဟာပါလို့ ဘယ်လို သင်သေပြောပြနိုင်လဲ. . "လို့ ပြောလာချေတော့၏။

"သိပ်ပြောနိုင်တာပေါ့ကွ. . ဟောဒီမှာကြည့်" ဆိုလျက် သူသည် သုတ်ကိုင်းကြိုးကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

"ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . "

"ဟီး. . . ဟီး. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . "

"ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . "

"ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . "

သူလှမ်းပေးလိုက်သော သုတ်ကိုင်းကြိုးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး ဝိုင်းရယ်လာကြတော့၏။

"မင်းဘာငြင်းဦးမလဲ. . ကြိုးမယ်. . သွေးစတွေ တွေ့လား. .

ပြီးတော့. . အသေအချာကြည့်လိုက်ကြချေ. . ရပ်ရဲ့လည်ဆန်မွှေးနုလေးတွေလည်း ကပ်နေလေရဲ့. . "

"လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ဖထိရယ်. . စားစရ-မရှိလို့ လိုချင်လျင်ဖြင့် လိုချင်တယ်ပြော. . မရှိလို့ တောင်းစားလျင်ဖြင့် သနားပြီးပေးရချင်သေးရဲ့ ခုတော့ကလိမ်ကကျစ်လုပ်ပြီး ဖထိရပ်ပါဆိုပြီးလာတောင်းနေသေးတယ်"

သို့ သူ့အားကလိမ်ကကျစ်ရယ်လို့ပြောခြင်းအတွက် သူလွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်သွားတော့၏။

သို့ပေမယ့်. . သူသည် လူကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဓေါသကို အချိန်မီထိန်းလိုက်လေပြီး. . .

"မင်းတို့က သူဌေးတွေပါကွာ. . ဘာမဆိုဝယ်စားနိုင်ပါတယ်. .

ငါ့မယ်က ခုလိုပင်ပင်ပမ်းပမ်းဖြစ်ရုံတင်မက နောင်သံသရာမှာ ဝင်ကြွေးပါအောင် အကုသိုလ်အလုပ်လုပ်ပြီး ရှာစားနေရတာပါကွာ. . ငါ့ရပ်တော့ပြန်ပေးခဲ့ကြပါ. . ငါတောင်းပန်ပါတယ်. . "

လို့ လူကြီးတန်ခိုး အောက်ကျိုး ပြောလိုက်တော့သည်။

“ပြောပြီးမဟုတ်လား. . ဖထိရယ်. . နိုးနိုးသားသား တောင်းတောင်းပါ ပေးပါမယ်. . ”

သို့အခါက ပြောလာသည်ကြောင့် သူသည်သည်းမခံနိုင်ပေ.

“ဘာတွေ. . မင်းမိုက်ရိုင်းလွန်းလှချည်ကလား. . ” သို့ဆိုလျှင်လက်တွင်းရှိသေနတ်ခွက်ဖြင့်လွှဲရိုက်လိုက်တော့၏။

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

ကြိုတင်စဉ်းစားထားပုံရသည့် အခါကသည် သူ၏လွှဲရိုက်ချက်ကိုရှောင်တိမ်းလိုက်လေပြီ. . လက်တွင်းရှိရစ်ကောင်ဖြင့် သူ့ကိုလှမ်းဝံ့လေ၏။ သူ့မျက်နှာသို့ ဝါးလုံးတိုးဝင်လာသော ရစ်ကောင်ကိုသာ သတိမူရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်ပေမည်. . လေးဘက်လေးတန်မှ ဝင်လာသော သစ်ကိုင်းခြောက်မျှားကိုတော့ဖြင့် မရှောင်တိမ်းနိုင်ပါချေ။

“ဟား. . ”

“ဟား”

အလုံးခပ်ကြီးကြီး သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ချောင်းကသူ့ဂျိုစောင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခတ်လာတော့၏။

မူးမိုက်သွားတော့သည်။

သူသိလိုက်သမျှသည်. .

သူပြောပေါ်ရောက်သွား၏။ မျက်နှာ. . လက်မောင်း. . ဝမ်းဗိုက်ကျောပြင်တို့တွင် ခြေကန်ချက်များ. . တပြိုင်နက်လို ရောက်လာကြတော့၏။ ကြည့်စမ်း လူကြီးကိုစော်ကားမော်ကားလုပ်ရက်ကြသည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲလို့နေသည်။

အားပိတ်တရဆဲဆိုတန်ကျောက်သွားကြချေသည်။ သူသည်အားယူလူးလဲထကာ သေနတ်ကိုကောက်ယူ၍ အိမ်ဘက်သို့ပြန်ခဲ့တော့သည်။

မှောင်စဖျိုးလေပြီဖြစ်သည်ကြောင့် သူဖြစ်အင်ကိုဘယ်သူမှမသိကြချေ။ သို့လည်းတစ်ခုကောင်းသည်။

သို့အဖြစ်အပျက်. . ဘယ်သူမှမသိလေကောင်းလေပေါ့. . ။

သို့ပေမည်. .

“ဟင်. . ဖထိဘာဖြစ်တာလဲ. . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ. . အမြန်ပြောစမ်းပါဗျ. . ”

စောရိုလန်ကိုတော့ဖြင့် အဖြစ်မှန်ပြောပြလိုက်၏။

“ဝါသက်သက် လူကြီးကိုစော်ကားတာပဲ. . ငါသွားရှင်းမယ်”

သို့ဆိုလျှင် စောရိုလန်သည် ဝါးရင်းတုတ်ကိုယူ၍ အိမ်တွင်းမှ ထွက်သွားတော့သည်။

“မိုးခွား. . ဖိုးခွား. . ပြန်လာခဲ့. . ပြန်လာခဲ့. . ”

မည်သို့မျှတား၍မရချေပြီ။ သို့ကြောင့် အိမ်တွင်းပြန်ဝင်ကာ နားနေလဲလျောင်းလိုက်တော့သည်။

နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်ကြားမှ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။

“ဖထိ. . ဖထိ. . ဖထိ. . ”

သို့ခေါ်သံကြောင့် အိပ်ရာမှနိုးလာရသည်။ စောရိုလန်ကို သတိရလိုက်တော့သဖြင့် ကယာကသီ ကုန်းရုန်းထကာ. . အိမ်ပေါ်ကဝသို့ထွက်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူကြီးနဲ့ အဓိကတို့ပါကလား . .

“ဘာတို့စွန့်လဲ”

သူကမေးလိုက်သည်။

“သူမဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

သို့အဓိက . . က သူကြီးနားကပ်ပြောလိုက်သံကိုကြားလိုက်ရသည်
ဘာတွေများပါလိမ့် . .

“ပြောပါသူကြီး ဘာကိစ္စရှိတုန်း”

သို့ သူကပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာကိစ္စမှမရှိပါဘူး” ဆိုလျက် လှည့်၍ထွက်သွားကြတော့၏။
သူစောရီလန်ကိုမျှော်နေမိပြန်၏။

အတော်နှင့်ပြန်မလာ . . ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့် . . ၊ စောရီ
လန်ပြန်လာနိုး စောင့်ရင်းစောင့်ရင်း လွန်မင်းစွာ ကိုက်ခဲအိပ်ချင်လွန်းလာ
သည်ဖြစ်၍ အိပ်ယာထက်ပြန်လဲလိုက်သည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားလေပြီး . . မိုးစင်စင်လင်း
နိုးလာရတော့၏။

သို့တောင်မှ . . ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်ဒေါင်းကြီးရောက်လာနိုး၍
နိုးလာရခြင်းဖြစ်တော့၏။

“အမလေးတော် . . အိပ်ပျော်ကြီးလိုက်တာ . . ခါတိုင်းအိပ်ယာ
နိုးနေပြီး ခြံထဲမယ် . . တံမြက်စည်းလှည်းအဖွဲ့ကသန့်ကွေ့ မီးရှို့နေတတ်
တဲ့သူ ခုဘယ်လိုကြောင့် မထသေးတာတုန်း”

“အေးဗျာ . . ညကအမှူးလွန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်ဗျာ . .”

သို့သာပြောလိုက်ပြီး ပဲပြုတ်ထည့်ရန်လုပ်ကိုလှမ်းမေးလိုက်၏။
ပြီးနောက် . . ဟိုဟိုသည်သည်လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ စောရီလန်
ပြန်လာလေသည်လားရယ်လို့ သိလို၍ဖြစ်တော့၏။ စောရီလန်အနိပ်
အယောင်ပင်မတွေ့။

ဒေါ်ဒေါင်းကြီးသည် ပဲပြုတ်ကိုချိန်တွယ်နေရင်း . . “မနေ့ညဦး
ပိုင်းက သူကြီးသားမက်နဲ့အဖော်သုံးယောက်ကို မှောင်ထဲကနေ လူတစ်
ယောက်က တုတ်နဲ့ထွက်ခိုက်ပြီးပြေးသွားလို့တဲ့”

လို့ပြောလာသဖြင့် . .

“ဘယ်သူခိုက်တာတဲ့လဲ . . ဘာတွေဖြစ်သွားကြသေးလဲ . .” လို့
ကယျာကသိမေးလိုက်သည်။

“သူကြီးသားမက်တော့ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ထိပြီးသူ့သူငယ်ချင်း
စမ်းစွာသားတစ်ယောက်ကတော့ စကားမေးတောင်မရဘူးပြောတယ် . .
ညတွင်းချင်းပဲ ဥက္ကံဆေးရုံခေါ်သွားလေရဲ့”

“ဟော်”

သူသိလိုက်ချေပြီ . .

ညက . . အဓိကတို့အုပ်စုကို သူခိုက်တယ်ထင်ပြီး သူကြီးခေါ်
လာခဲ့ကြတာပဲ . . သူ့ဖြစ်အင်တွေ့တော့ မဟုတ်နိုင်မှန်းသိတော့ကာ
ပြန်သွားကြသည်ကို သူသိလိုက်သလို . . သူတို့ကိုထွက်ခိုက်သူသည် စောရီ
လန်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်ဆိုသည်ကိုတော့ သူတစ်ယောက်မှလွဲ၍
ခေါ်သူမှထင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ စောရီလန်သည် သား၏သူငယ်ချင်း
ကောင်းပီသပါပေသည်။

သည်ကလေး ဘယ်ထွက်ပြေးသွားလေသည်မသိ။

သူ့တွက်လည်း ဦးစိုက်ရသေးတော့၏။ သို့ကြောင့်သူသည် စောနိ
လန်ကိုလိုက်ရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

သို့မဟုတ်ပါမူ . . သူ့ဘက်က တာဝန်မကျေဖြစ်ချိမ့်မည်။

သို့ကြောင့် . . စောဒေးပစ်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် ရရှိထား
သော ဒဏ်ရာများသည်လည်း အတော်အတန်သက်သာ ချေပြီဖြစ်၍ ရွာမှ
ထွက်ခဲ့ချေတော့သည်။

သို့ဖြင့် တောစပ်သို့ရောက်သည်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အဓိကကို
တွေ့လိုက်တော့သည်။

အဓိကတစ်ယောက်တည်း . . သို့ဆိုတော့ . . သူ့အနာဟောင်းကို
သတိရလိုက်သည်။ ယောင်ယမ်း၍ ဒဏ်ရာတို့ကို ကိုင်တွယ်ဖိနှိပ်ကြည့်
လိုက်သည်။

“အလာလား”

နာကျင်မှုအသစ်ဖြစ်လာသည်။ လူဝှပ်နှင့် အင်အားသုံး အနိုင်
ကျင့်လာလေသွေ . . ခုတော့ တစ်ယောက်တည်း ဒဏ်ရာအနာတို့ နာကျင်
ခြင်းကိုခံနိုင်ရည်ရှိသကဲ့သို့ ယင်းအနာတစ်ခုစီလေနှင့်ပတ်သက်၍
ဖြေဖျောက်လို့ရခဲ့ပေမည် . . ရင်တွင်းမချိတ်က ဖြစ်ရသည့် ဝေဒနာကို
တော့မှ ဘယ်လိုမှဖြေသိမ့်၍မရဖျောက်ဖျက်လို၍လည်းမရ။ လူကြီးတစ်
ယောက်အနေဖြင့် ကြိတ်မှိတ်ခွင့်လွှတ်လိုပေမည် . .

“ဘယ်လိုလဲ ဖထိ . . မှတ်လောက်သားလောက်မရှိသေးဘူးထင်
တယ် . . မနေညနေက ကျုပ်သူငယ်ချင်းတွေကို ဆော်ထည့်တာ ဖထိ သား
အေးဒင်မဟုတ်လား . . ခု သူ့ဘယ်မှာလဲ . . ဖထိဘယ်မှာဖွက်ထားလဲလုပ်ရဲ
လုပ်ခဲရဲမှာပေါ့ဗျာ . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . အေးလေ ဖအေး

ဖြစ်တဲ့သူကတောင်မယှဉ်ဘဲ သားလုပ်တဲ့သူဆိုလျှင်ဖြင့် ပိုဆိုးတော့မပေါ့”

သို့ဆိုလျက် အဓိကသည် သူ့နားခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့
သောသူ့ကို သို့နှယ်လှမ်းပြောရုံဖြင့် မပြီးပြတ် တံတွေးဖြင့်ပင်လှမ်းထွေး
လာတော့၏။

“ထို့”

စောဒေးပစ်တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်သွားရလေ
တော့သည်။

စော်ကားရဲလိုက်တာ . . ၊

မိုက်ရိုင်းလွန်းလိုက်တာ . . ၊

သားအရွယ်လောက် လူငယ်တစ်ယောက်က သို့စော်ကားလာ
လေတော့သည်။ မခံနိုင်တော့ချေ။ သို့ကြောင့် ရှေ့သို့လှမ်းနေသော ခြေ
လှမ်းကိုရပ်တန့်လိုက်လေပြီ . . အဓိကကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“တောင်မယ် . . အဖိုးကြီးက မကျေနပ်ဘူးပေါ့ . .”

သို့ဆိုလျက် အဓိကသည် စောဒေးပစ်ထံသို့ ပြေးသွားလိုက်ကာ
လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်ချေတော့၏။

“အား . .”

“အွန်”

အဓိက၏ ထိုးချက်လွှဲချော်သွားပေမည် . . စောဒေးပစ်၏လျှပ်
တစ်ပြက် တုန်ပြန်ချက်က အဓိကကို အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားချေတော့၏။

“ဟင် . . ခင်ဗျားကြီးကျုပ်ကို ခါးနဲ့ထိုးတယ် . .”

သို့ဆိုလျက် အဓိက ရုတ်တရက်အောင့်တက်လာသော ဝမ်းဗိုက်
ကြီးတို့ လက်ဖြင့်ဖိကပ်လိုက်၏။

“ဟင်”

ပုဇွန်နွေးသွေးတို့ကို ဘယ်လိုမှတားဆီးပိတ်ဆို့၍မရ၊ ဒေလဟော
ယိုစီးကျလာတော့၏။

လက်ချောင်းလေးတို့ကြားမှ ထိုးထွက်လာကြ၏။

အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ နာကျင်မှုကြောင့် မျက်လုံးအစုံသည် ပြန့်
ကျယ်လာတော့၏။

ယင်းမျက်လုံးကြီးဖြင့် သူ့အားတံကြိတ်ကာ စိုက်ကြည့်နေသည့်
စောဒေးဗစ်ကိုကြည့်လိုက်. . ဝမ်းဗိုက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

အကြိမ်ကြိမ်အလီလီလုပ်ရင်းလျက်မှ. .

“ဝေါ့. .”

ပါးစပ်မှ သွေးတို့အံ့ကျလာတော့၏။ အမြင်သည်လည်း
မကြည်လင် ဝိုးတဝါးဖြစ်လာချေ၏။

ထို မကြည်လင်အမြင်ကြားမှပင် အားကိုးရာကို လှည့်ဖတ်ကြည့်
မိ၏။ မူးနောက်လာသည်ကြားမှ မခံရပ်နိုင်လောက်အောင် အောင့်တက်
လာပြီး ခွေလဲကျသွားတော့သည်။

မလှုပ်မယှက်ခွေခွေလေးဖြစ်နေသော အဓိကကို ငုံ့ကြည့်နေ
ရင်းမှ စောဒေးဗစ်သည် ခြေဖြင့်ထိုးကော်လိုက်သည်တွင် အဓိကတစ်
ယောက် ပက်လက်အနေအထားဖြစ်သွားချေတော့၏။

ပြုထွက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံသည် ဘာကိုမမြင်နိုင်စွမ်းမရှိ
တော့ပြီကို စောဒေးဗစ်သိလိုက်သည်။

ခွဲပြီးလေးတစ်ချက်ပြီးလိုက်လေပြီ. . သူ၏ခြေရာလက်ရာ
ထင်မကျန်ရစ်ရန် စေ့စပ်စွာရှာဖွေကြည့်ပြီး စိတ်ချလောက်ပြီဆိုသည်နှင့်

ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။

သူ တောထက်မညီမာစစ်စစ်ကို မျက်လိုက်ကာ အိမ်ဘတ်ဆီ
သို့ ပြန်လာခဲ့တော့၏။ •

ကံကောင်းချင်တော့. . ပြန်လမ်းတလျှောက် လူတစ်ယောက်
မပြောလေနှင့် ခွေးတစ်ကောင်ကြောင်တစ်မြီးတောင် မတွေ့ဆုံခဲ့ပါချေ။

အိမ်သို့ရောက်သည်တွင် အခြေအနေမပျက်. . အိပ်ယာတွင်
လဲလျောင်းနေလိုက်တော့၏။

မနာကျင်တော့သော ဝေဒနာတို့ကို နာကျင်လေဟန်ပြုလိုက်
တော့၏။ ဒဏ်ရာအနာတရ ရရှိထားသောလူတစ်ယောက်နှယ်နေလိုက်
တော့၏။ သည့်နောက် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ထားလိုက်လေပြီး အိပ်
ပျော်အောင် အိပ်လိုက်လေတော့သည်။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။

မာကျောသော အရာတစ်ခုဖြင့်သူ့ကို ထိခတ်လှုပ်နှိုးလာလေ
သဖြင့် အိပ်ရာမှနှိုးလာရတော့၏။

“အား. . အား. . အား. .”

သူကြိုးစောအားပိုလိုနှင့်အတူ ရဲသားနှစ်ယောက်အပြင် ရွာလူ
ကြီးသုံးယောက်ပါလာကြ၏။

သူကြီးက သူ၏နှစ်လုံးပြုနေသောနတ်ပြောင်းဖြင့် သူ့ကိုထိုးတော်
နှိုးလာလေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် နာကျင်မှုအနည်းငယ်ကို များများလှုပ်
၍ အော်လိုက်တော့၏။

“အောင်မလေးကွာ. . သည်လောက်လေး အသားကိုထိလိုက်
တာနဲ့ သည်လောက်တောင်အော်ရသလား”

သို့ဆိုသလို တစ်ယောက်သောရဲက ပြောလေသဖြင့် . .

“ကုန်မယ် ဒဏ်ရာရှိလို့ပေါ့ဗျ . . ”လို့ သူကပြောလိုက်သည်တွင်-

“ဘယ်လိုဖြစ်တဲ့ဒဏ်ရာလဲ တစ်စုံတစ်ဦးနဲ့ သူ့နိုင်ကိုယ်နိုင် ထိုးကြကြိတ်ကြရင်းရလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာလား . . ”

ရဲပီသစွာဖြင့် တစ်ယောက်သောရဲက မေးလာလေ၏၊

သူသိလိုက်ချေပြီ . . အဓိကသေဆုံးမှုဖြင့် သူ့ထံရောက်လာကြ ခြင်းဖြစ်မည်၊ သို့ကြောင့် သို့မေးလာခြင်းဖြစ်၏၊

သည်တွင်သူက အဓိကတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု သူ့အားဝိုင်းဝန်း ထိုးကြိတ်ကြသည့်ကိစ္စပြောလိုက်ချေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်တွင်

“ဟော် . . ရဲအုပ်ကြီးရယ် သုမနွေကသစ်ပင်ပေါ်ကလိမ့်ကျခဲ့လို့ပါ”

သို့ဆိုသလို . . သူကြီးစောအားပိုလိုက ကယျာကသီ ဝင်ပြော လိုက်လေသည်ကြောင့် သူပြုံးလိုက်မိ၏၊

သူသဘောပေါက်သွားပြီဆိုသလို . . အခြေအနေကို ခန့်မှန်းသိ လိုက်ပေပြီ . . အဓိကတို့ သူ့ကိုဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ကြသည်ကို သူကြီးသိပြီး ဖြစ်မည်၊ သူတို့ကို ပြန်အမှုပတ်မည်စိုး၍ သို့နယ်ဝင်ပြောလေခြင်းဖြစ် သည်၊ သည်တော့သူ စောအားပိုလိုကို နားလည်ပေးလိုက်သည်၊ အဓိက သတ်ခံရမှု သူ့အားလုံးလုံးလျားလျားကြီး မပတ်သက်နိုင်တော့သည်ကို သိလိုက်ပေပြီကိုး၊ သို့ကြောင့် မသိဟန်ဆောင်၍ . .

“သူကြီး . . ဘာကိစ္စရှိလို့တုန်း”လို့ လေသံဖျော့ဖျော့လေးဖြင့် မေးရင်းထထိုင်လိုက်၏၊ သို့လှုပ်ရှားမှုလေးတွင် “အား . . ကျွတ် . . ကျွတ် ကျွတ် . . ”လို့ပင် ညည်းမြဲလိုက်သေးတော့၏၊

“တောစပ်မှာ အဓိကအသတ်ခံလိုက်ရတယ် . . အဲဒါ . . မင်း

သားနဲ့များ ပတ်သက်နေမလားလို့ . . ”

စောအားပိုလိုက ပြောလေသည်တွင် သူသည်အံ့ဩတကြီးဖြစ် သွားဟန်လုပ်လိုက်လေပြီး “မဖြစ်နိုင်ဘူး သူကြီး . . ကျုပ်သားက မုဆိုး တိုပိုက် . . ကိုလင်းတို့နဲ့အမဲပစ်ဖို့ဆိုပြီး ကန့်ကွက်ချောင်း ဖျားတက်သွားကြ တယ် . . သုံးလေးရက်ရှိနေပြီ”လို့ ဆိုလိုက်သည်၊

“ဘယ်တော့ပြန်လာမှာတုန်း”

ရဲသားတစ်ယောက်က ဝင်မေးလာ၏၊

“ပြောတတ်ပေဘူးဗျ . . တစ်ပတ်ဆယ်ရက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်”

သို့ပြောလိုက်သည်တွင် သူကြီးနှင့် ရဲသားနှစ်ဦး ရွာသူကြီး သုံးဦး ဆို့သည်တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်နေလိုက်ကြပြီး . .

“သေချာလား . . ”လို့ရဲသားတစ်ဦးကမေးလာပြန်၏၊

သူသိလိုက်ချေပြီ၊ အဓိက သတ်မှု သူ့သား အေဒင်ကို စွတ်စွဲ လာကြခြင်းဖြစ်သည်၊

သူ့သားမသတ်ဘူးဆိုတာ သူ့အသိဆုံးပေါ့ . . ။ တရားခံအစစ်အမှန် ဆိုတာ သူ့အသိဆုံးမဟုတ်ပါကလား၊ ငြီးတော့သားတော်မောင် စောအေဒင် သည် လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကိုပိုက်တို့နှင့် အမှန်တကယ်လည်း ကန့်ကွက်ချောင်း ဖျားဘက် အမဲပစ်သွားနေသည်ပဲ၊

“ကျုပ်သားပြန်လာလျှင် . . သူကြီးဆီလွှတ်လိုက်ပါ့မယ် . . ”

“အေး . . မင်းသားချည်း တောတက်အမဲပစ်တယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ငါလုံးဝလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး . . ဆရာပိုက် . . ဆရာလင်းတို့နဲ့သွားပါတယ် ဆိုလို့ပေါ့ကွာ . . အေးလေ . . ဟုတ်မဟုတ် . . နောင်တော့သိရမှာပေါ့ . . ”

သို့နယ်ပြောပြီး သူကြီးအားပိုလိုသည် သူ့အိမ်တွင်းမှ လှည့်ထွက်

သွားသည်ကြောင့်ပါလာသူလူတစ်စုသည်လည်း လိုက်ပါသွားကြတော့၏။

စောစောပင်ကျေနပ်ပြီး ပြီးလိုက်လေပြီ. . . အိပ်ယာထက်မှထကာ ထမင်းစားတစ်လုံး ကောက်တည်လိုက်လေတော့သည်။

အဓိကအသတ်ခံရသူတွင် သတ်သူတစ်ဦးခံ လိုက်ရှာကြလေရာ တွေ့လိမ့်မယ်လို့မမြင်. . .

သူသတ်လိုက်တာ အသံသွင်းတာမှတ်လို့. . .

သေသွားသူတို့ ဗျာဒိတ်သက်သေဖြစ်ပေမည်. . . ဖော်ကောင် လုပ်. . . သက်သေထွက်ဆိုနိုင်လိမ့်မည်မှ မဟုတ်တာမျိုး။

ထိုနေ့တွင် သူသည်အိမ်တွင်းမှာပင် နေလိုက်တော့၏။

နောက်နေ့တွင် သူသည်ခပ်တည်တည်နှင့် သူကြီးအိမ်သွားလိုက် လေပြီ. . .

“ဖထိ. . . ကျုပ်တောတက်မလို့”ရယ် သွားပြောလိုက်သည်တွင်. . .

“ကဲဒါ. . . ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ. . .”

သို့ဆိုသလို သူကြီးက ဘုတောလေသဖြင့်. . .

“ဟော်ဗျာ. . . အဓိကသတ်ခံရမှုနဲ့ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သားကို မသတ် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မယ်ကျုပ်က သူကြီးကိုမပြောဘဲ ထွက်သွားခဲ့လျှင် တချို့ တမည်ထင်မှာစိုးလို့ပေါ့ဗျာ. . .”

“မင်းအနာတွေက ရှင်းရှင်းပျောက်သေးလို့လား. . .”

“ရှင်းရှင်းပျောက်တာရယ်လို့ မဟုတ်ပေမည်. . . စားစရာမှ မရှိတော့ တာပဲဗျာ. . . နို့ကြောင့်ပေါ့. . .”

“ကိုယ်စားဖို့ ကိုယ်ရှာရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ. . . ကျုပ်ကလည်း ဖထိဆီက လာတောင်းစားမ

တာမှမဟုတ်တာမျိုး ကျုပ်ပေါ်မှာအမြင်ရှင်းစောင့်လာအကြောင်း ကြားတာ”

သို့ပြောပြီးသူသည် သူကြီးအိမ်မှ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။

“ဖထိ ကျွန်တော်တော့ သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး. . .”

သို့အသံကြောင့် စောစောပင်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အဓိက ညီ သာမညဖြစ်သည်။ သူကြီးနားတွင် ကပ်၍ ပြော လေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် နားစွင့်ရင်းဖြည်းလေးသော ခြေလှမ်းဖြင့် လျှောက်နေလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သူ့အိမ်မယ် ဟိုနေ့ကလူတစ်ယောက်တွေ့မိသလားလို့”

လို့ သာမည ပြောစကားက သူ့ကိုအနည်းငယ်တော့ဖြင့် တုန်လှုပ် သွားစေသည်တော့အမှန်ပင်. . .

“မင်းသေချာလို့လားကွာ. . . မသေချာဘဲနဲ့ သွားမလုပ်နဲ့ကွာနော် ငါတို့ကို အမှုပြန်ပတ်လိမ့်မယ်. . . ဟိုနေ့ကမင်းအစ်ကိုနဲ့ အပေါင်းပါတွေ သူ့ကို ဝိုင်းတွယ်ကြတာ ငါသိတယ်. . . မနေ့က ခဲကိုသူပြောတော့မလို့. . . ငါဝင်ပြောပြန်ပေလို့. . . အေး. . . သူကလည်း ဘာမှမပြောရှာပါဘူး. . . မင်း တသွားပြီးမဝိုင်ဘဲနဲ့ သွားလုပ်လျှင်ဖြင့် သူဝိုင်းတွယ်ခံရတဲ့ကိစ္စ ပြောလာမှ ဖြင့် ခဲကိုရှင်းရခက်နေဦးမယ်”

သို့အသံကို သံသ့ကြားလိုက်သည်ကြောင့် သူကြီးတံ၍ပြီးမိသေး တော့၏။

ယခုအချိန်အထိ သူ့အသားစီးရနေပါကလား. . .

သို့ပေမည်လို့. . . သူ့အပေါ် သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေသော သာမည ကိုတော့ဖြင့် သည်အတိုင်းလွှတ်ထား၍ မဖြစ်မှန်းတွက်လိုက်ပြီးဖြစ်တော့၏။

အမှိုက်ကစလို့ ပြဿနာမီးလောင်ဆိုသလို သာမညဇာသကာ
မကင်းမူလေးကစလို့. . အဓိကအသတ်ခံရမှုကြီး ပေါ်ပေါက်လာနိုင်၏။
သူလုပ်ရဲလျှင် ခံရသူဖြစ်ငြား သူ့သားအေဒင်သိ၍မဖြစ်။

သူ့ကို စက်ဆုတ်ရွံရှာသွားပေတော့မည်။

သူ့သားအနေဖြင့် လူသတ်သမား၏သားရယ်လို့ အဖြစ်ခံနိုင်
ရည်ရှိပေမည်. . နန်းကြော့၏ယောက်ျားကိုသတ်လိုက်သူအဖြစ်တော့ဖြင့်
လက်ခံနိုင်လုံမည်မဟုတ်။

ဘယ်တွက်မူ သူ့သားသည်နန်းကြော့ကို သိပ်ချင်သူဖြစ်၏။
နန်းကြော့ကိုမပိုင်ဆိုင်ရပေမည်. . နန်းကြော့၏ အမုန်းကိုတော့ဖြင့် သူမခံ
လို။ အထင်အမြင်သေးခြင်း. . နာကျည်းနေခြင်း. . စက်ဆုတ်ရွံရှာနေခြင်း
ကိုတော့ဖြင့် လုံးဝလိုလားသူမဟုတ်မှန်း သူသိချေ၏။

“သား. . မင်း သူ့အချစ်ကို အနုနည်းနဲ့မရ. . အကြမ်းဖက်ယူ
ချေကွာ နို့မှမဟုတ် သူ့လင်ကိုသတ်ပြီး သူ့ကိုခေါ်သွားချေ”

သို့ဆိုသလို. . ဖခင်တစ်ယောက်မပီသစွာ ပြောခဲ့ဖူး၏။

သားကိုချစ်တာကိုး. . အမိမဲ့သားကိုး. . ။

“အပါးဘာလို့ အဲလိုပြောတာလဲဟင် . . ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာ
တုန်း. . သူ့ချစ်လင်ကို သတ်လိုက်တဲ့သူကို သူ့ဘယ်လိုလက်ခံနိုင်မှာတုန်း
ပြီးတော့လည်း မလုပ်ကောင်းတဲ့အလုပ်ပါဗျာ. . သူ့အချစ်ကို မရတဲ့
အပြင် သူ့ရဲ့စက်ဆုတ်ရွံရှာမှုကို မလိုလားဘူး အပါးရယ်. . သည်ဘဝ
သည်မျှနဲ့ရှိပါစေတော့. . အ. ပါးရယ်. . ”

“အေး. . ငါကမင်းခုလို ပူဆွေးသောကရောက်နေတာ မကြည့်
ရတ်လို့ဟေ့. . ”

သို့ဆိုသလို သူက အားမလိုအားမရ အော်ဟစ်လိုက်တော့၏။

“တစ်သက်မှာ တစ်ခါဆိုသလို . . တစ်ယောက်ကိုပဲချစ်မိ. .

အစ်ခါပဲဆွေးရတာ တန်ပါတယ်ဗျာ. . ”

သူ့သားရဲ့ဆန္ဒက အဲလိုဆိုတော့. . မခက်ပေဘူးလား. . ။

ခုလည်း မရည်ရွယ်ဘဲဖြစ်သွားရတာလေ။ ဘယ်တတ်နိုင်မှာ
သည်း. . ။ နာကျည်းမှုကြောင့် ဒေါသဖြစ်ပြီးလုပ်လိုက်မိခြင်းပင်။

သူသည် တွေးရင်းလျှောက်ခဲ့ရာမှ စဉ်းစားကျောက်ကုတင်းနား
သို့ပင်ရောက်လာချေပြီဖြစ်၏။

သားကောင်လည်းမတွေ့သေး. . ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ. . သူ့လာ
ရင်းကိစ္စသည် သားကောင်ရလို၍ လာခဲ့ခြင်းမဟုတ်လေသည်ကြောင့်
သားကောင်ကို ဂရုတစိုက်မကြည့်အား. . ။ သူ့ရှာဖွေနေမိသည်မှာ သား
ဆောင်ကိုမဟုတ် သားမောင်၏သူငယ်ချင်း စောဗိုလ်နီကိုဖြစ်ချေတော့၏။

မဆီမဆိုင် ကောင်လေး. . သူ့ခါးခုတ်ရာကို လက်ဝင်လျှိုလာ
မိမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်ချေ၏။

စောဗိုလ်နီဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်. . ။

လမ်းတွင် သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမားများတွေ့သည်တွင် မေးခမ်း
ကြည့်၏။

စောဗိုလ်နီကိုသိသူမရှိကြဆိုပေငြား. . တစ်ဦးတစ်ယောက်
လေမျှ ခန့်သွားအပြစ် မတွေ့ခဲ့ကြဟု ဆိုကြ၏။

သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် စဉ်းစားကျောက်ကုတင်ဘက် စောဗိုလ်နီ မရှိ
လောက် မိကျောင်းချောင်းဘက်တူးလေမှ. . ။

သို့ကြောင့်သူသည် စဉ်းစားချောင်းကို ပြန်စုန်ဆင်းလိုက်ကာ. .

စပါးကြီးမြောင်ဝရောက်သည်တွင် တောင်ကြောလေးပေါ် တက်လိုက်၏။
ထိုတောင်ကြောတဖက်ကို ဆင်းလိုက်လျှင် မိကျောင်းချောင်း
လက်တက်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားပေမည်။

သည်တောသည်တောင် သည်လမ်းသည်ခရီးကို သူကောင်းကောင်း
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်သွားလာတတ်သည်ပဲ။

အောက်ပေါင်းရှုတ်လှသော တောင်ကြောဖြစ်ခြင်းကြောင့်
တဖြည်းဖြည်းခြင်းတောတိုးတက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သို့ဖြင့်တောင်ကြောလေးပေါ် ရောက်လာသည်တွင်။

“ဟာ”

သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကိုမြင်လိုက်သည်ကြောင့် ကယု
ကသီပင် ထိုအပင်ပေါ်သို့လှမ်းတက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်တွက်မှ ထိုအပင်
အောက်ခြေပင်စည်တွင် သစ်ခေါက်တို့ မွစာကြနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သူ့အတွေးအကြံအရပြောရပါလျှင် ထိုအပင်ကို ဝက်ဝံကောင်
ဖက်တွယ်တက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါတက်ခြင်းမဟုတ်။ နိစ္စဝတက်လေခြင်းကြောင့်
သို့မှလျှင် ခြေသည်လက်သည်းရာဖြစ်နေခြင်းပင်။ သို့ဆိုပါလျှင် ထိုအပင်
ပေါ်တွင် ဝံကောင်အသိုက်ရှိနိုင်လောက်၏။

ဝက်ဝံကောင်တို့သည် သစ်ပင်ပေါ်တွင် အသိုက်လုပ်၍ တက်
ဖိပ်တတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တွေ့ပြီ။ အသိုက်က စိပ်ရိပ်ရှိလိုက်တာ။ အင်းလေ။ သို့မှ
လည်း သူတို့တွက် အန္တရာယ်မရှိနိုင်လောက်သည်ကိုး။ သို့ငြား လူသား
ဆိုသည် မှဆိုးတို့ကမူ စေ့စပ်သေချာလွန်းလှ၏။ သူလိုကျွမ်းကျင်သော

မှဆိုးဆိုတော့ ပိုဆိုးလေသည်ပေါ့။

သူသည် ဝံကောင်အသိုက်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်၏။ အသိုက်
တွင်း ဝံကောင်ရှိလေသည်လား။ မရှိလေသည်လား။

“ဖျောက်။ ချောက်။”

သို့ကြည့်နေဆဲ။ သူ့ရှေ့သို့ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခု ကျလာ၏။
သူပြေးလိုက်မိသည်။

အစိပ်မက်သော ဝံကောင်ဖြစ်ချိန်မည်။ ခုစာချိန်ထိ အသိုက်မှ
ဆင်းသွားပုံမရသေး။ ရှိနေသေးတော့၏။

ကျလာသော သစ်ကိုင်းခြောက်သည် ထိုဝံအသိုက်မှ ပဲ့ကျလာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

စိပ်စက်နေသော ဝံကောင်လှုပ်ရှားမိလာ၍ ဖြစ်မည်။ သို့တည်း
ဟော့ အပင်ခြေသို့ လူရောက်နေသည် သိသွားလေခြင်းကြောင့်များလေလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည်ဝံကောင်ကို ပစ်ခွင့်ရလိုက်ခြင်း
ကြောင့် ကျေနပ်နေမိ၏။

စောရိုလန်ကိုလိုက်ရှာရင်း။ ဝံကောင်တစ်ကောင်ရလိုက်ခြင်း
သည် သူ့အတွက် အမြတ်ပင်မဟုတ်ပါကလား။

သို့ကြောင့်သူသည် ထိုအပင်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်တစ်ပင်
နောက်ကွယ်သို့သွားလိုက်တာ။ ထိုဝံအသိုက်ကို မမှီတဲမသုန်ကြည့်နေ

လိုက်၏။ အတန်ကြာသည့်တိုင် ဝံကောင်ထွက်မလာ။ သူ့နှုမုန်းသိ
လိုက်၍ငြိမ်သက်နေလေခြင်းလား။ စိပ်ပျော်နေဆဲပေလား။ မသိချေ။

သူစိတ်မရွည်ချင်တော့။ ဝံကောင်ရှိမှန်းလည်းသိနေသည်။
အသိုက်ကိုသာလှမ်းပစ်လိုက်ချင်တော့၏။ ပစ်လွှတ်လိုက်သေး

ကျည်သည် အသိုက်ကိုဖောက်ထွင်း၍ ဝံကောင်တိုသေစေလောက်အောင် ခဲသီးကျည်လေးများ ဖောက်ထွင်းဝင်သွားနိုင်ပေမည်. . ဝံကောင်ပြ ကတော့ဖြင့် မြေပြင်သို့ပြုတ်ကျလာလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ၊ အပင်ပေါ်တစ် ဆွဲချမှီဆိုတာကလည်း လွယ်သည်အလုပ်မဟုတ်၊ သို့ကြောင့် စိတ်ရှည်ထားရပေမည်၊ တချိန်မဟုတ်တချိန်တော့ဖြင့် ဝံကြီးအသိုက် ထွက်ဆင်းလာပေလိမ့်မည်၊ သည်တော့မှ စောင့်ပစ်ရုံ၊

စိတ်ရှည်စွာ စောင့်တာပိုကောင်းပေလိမ့်မည်၊ အခြားသား ကောင်ရှာပစ်မှီဆိုတာကလည်း အချိန်ကစကားပြောသလို သားကောင်တို သေချာပေါက်တွေ့ပေဦးလေမှ. . .

ဟာ. . ဟုတ်ပြီ၊ ဝံကောင်လှုပ်ရှားလာချေပြီ. . .

အသိုက်မှသစ်ကိုင်းခြောက်တို့ တဖွဲဖွဲတဖြုတ်ဖြုတ် မြေပြင်သို့ ကျလာချေပြီဖြစ်သည်၊

“ချောက်”

သူ့သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်သည်၊ လှမ်းလှီးလည်း ချိန်ထား လိုက်သေး၏၊

ပစ်မှတ်သားကောင်ပေါ်လာလျှင်ဖြင့် မောင်းထိန်းခလုတ်လေး ဆွဲညှစ်လိုက်ရုံဖြစ်သည်၊ သည်အခါ. . အပင်ပေါ်သို့ တက်ယူရန်လည်း မလိုတော့ပြီ. . သူပစ်ချက် ချက်ကောင်းမှန်လို့တော့ ဝံကောင်မြေပြင် သို့ အရှုပ်ကြီးပြုတ်ပြုတ်ကျလာပေတော့မည်၊

ဟုတ်ပြီ. . .

အသိုက်မှ ဝံကောင်ထွက်လာချေပြီ၊

“ဇူး. . ဂဇူး. . ဇူး”

သူ့ချောင်းမြောင်းနေသည်ကို သိမ့်မပေါ်၊ တိပ်ယာထစ အကြော ဆန့်အော်လိုက်လေပြီး. . ပင်ကိုင်းကိုတွယ်ဖက်၍ ဆင်းလာချေတော့၏၊

သူ့ပစ်မှတ်ကို ဝံကောင်၏လက်ပြင်သို့ သတ်မှတ်လိုက်၏၊

သို့မှ ဝံကောင်တို့ ကုတ်တွယ်မထားနိုင်လေမှာဖြစ်သည်၊

ဝံကောင်ကြီးခင်ဗျားလုံးဝမသိရှာချေ၊ အခါတိုင်းလို့ အသိုက်မှဆင်းလာ. .

အစာရှာ စားပေမည်ပေါ့၊ သနားမှီတော့ အကောင်းသားရယ်လို့တော့ဖြင့်

သူ့ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သတ္တဝါကိုပစ်ပစ် မတွက်ခဲ့ဖူးချေ၊ အသည်းမာ

သောမုဆိုးလေ၊ မုဆိုးပါဆိုမှ. . ဘယ်သနားစိတ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ၊ သနားလျှင်

ငတ်ပေါ့. . . ဒါသဘာဝပေပဲလေ. . . တောတောင်နားနေတဲ့သူက

သစ်ခွတ် ဝါးခွတ်လုပ်လျှင်လုပ်. . သို့မဟုတ်. . ဖျားရှာဖျားဖွတ်. . သို့မှ

မဟုတ် မုဆိုးလုပ်ပေါ့. . သို့မှ စားဖို့ရမည်မဟုတ်ပါကလား၊ သူကတော့

ဝါးခွတ်သစ်ခွတ် ဖျားရှာဖျားဖွတ်မလုပ်တတ်၊ သူ ဝမ်းစာရှာဖို့တတ်ထား

သည့် အတတ်ပညာက မုဆိုးအတတ်ပညာပင်ဖြစ်၏၊ အမေကမုဆိုးလေ

သူတို့ကို အမေရှာကြွေးခဲ့တာပဲ. . ပြီးတော့ မုဆိုးပညာလက်ဆင့်ကမ်းလင့်

ခဲ့လေခြင်းကြောင့် သူသည်လည်း မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် ဝမ်းစာရှိနေသည့်ပြင်

သူ့မျိုးဆက်သားဖြစ်သူ စောအောင်ကိုလည်း မုဆိုးပညာပဲ လက်ဆင့်ကမ်း

သင်ပေးခဲ့သည်လေ၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်. . သားစဉ်မြေးဆက် မုဆိုးတွေ

ပဲဖြစ်တော့မပေါ့. . .

သို့ကြောင့် မဖြစ်မနေ ဝမ်းစာရှာရခြင်းကြောင့် ကြင်နာသနား

ခြင်းဆိုသည့် သူ့တွင်ဘယ်တုန်းကမှ ဖြစ်လောခဲ့ဘူးချေ၊

ကြည့်လေ. . သူ လူတစ်ယောက်ကိုပင် သတ်လိုက်ခဲ့သည်ပဲ၊

တုန်းလှုပ်ခြင်းမရှိ၊ သနားခြင်းမရှိ၊ ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိ၊

သို့ပေမည်လို့ လူသိခံဉ်တော့မဖြစ်၊

ပြဿနာတက်သွားနိုင်သည်။ အဝပျက်သွားနိုင်သည်။

သားကောင်တွေသတ်ဖြတ်နေတော့ ပြဿနာမရှိဆိုသည်

ကလည်း သူ့တွင်မုဆိုးစည်းဆိုတာရှိလေသည်။

သူ့ အဖေကသင်ယူခဲ့တာလေ. . . သူသည်လည်း သားတော်
မောင်ကို သင်ပေးခဲ့သည်။ . .

ပြီးတော့ သစ်တော သားငှက်တိရစ္ဆာန်ဥပဒေနှင့် မပြီစွန်း
တောင် အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်၍ ဝမ်းစာရှာခဲ့သည်။

အဲ. . . လူသားတစ်ယောက်ကိုတော့ဖြင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ
သတ်၍မဖြစ်၊ ကံကြမ္မာကြောင့်ပေးလားတော့မသိ၊ သတ်လိုက်မိချေပြီ၊
“ဟာ”

သူသည် သို့တော့နေမိခြင်းကြောင့် ဝံကောင်အောက်ခြေသို့
ရောက်လှဖြစ်လေတော့မှ အသိပြန်ဝင်လာရတော့၏။ သို့ကြောင့် သေနတ်
မောင်းထိန်းလေ့တော်ပေါ် ဖွဖွတင်ထားသည့် ညာလက်ညှိုးလေးကို ပိကျွေး
လိုက်တော့သည်။

“ဒိန်း”

“ဂါး. . . ဂရား. . .”

“ဘုတ်. . .”

“ဒိန်း. . . ဒိန်း. . .”

ပထတစ်ချက်ပစ်လိုက်သည်။ ဝံကောင်မြေပေါ်ပြုတ်ကျလာ၏။

မြေပေါ်မှ ကုန်းရုန်းထနေသည့် ဝံကောင်ထံသို့ နောက်ထပ်
ကျည်နှစ်တောင့်ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်၏။

ကျည်သုံးတောင့်. . . ဝံကောင်ကောင် တန်ပါပေသည်။

တောကောင်အသား တစ်ပိဿာဖိုးသာရှိ၏။ သူတို့အရပ်ဒေသ
တွင် မည်သည့်အသားမဆို. . . တစ်ပိဿာ ၁၅/-နှုန်းသာလျှင် ရောင်း
ချရန် သတ်မှတ်ပေးထားသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ. . . သူတို့ကျေကိုက်
ပေသည်။

သည်ဝံကောင်အချိန် အစိတ်သုံးဆယ်ပြေးမလွတ်ချေပြီ။

သူ့အားရဝမ်းသာ ဝံကောင်သေနားသွားလိုက်သည်။

ရွာသို့ တနင်္ဂနွေ. . . ထမ်း၍ပြန်ရလေမည်လားမသိ၊ သို့တောင်
မှ ဝိုင်းကူထမ်းမည့်သူရှာရမည်။ သည်နားတိုက် သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမား
ရှာရပေဦးမည်။

သို့ကြောင့် သူသည် ဝံကောင်သေကြီးကို အပင်ခြေရင်းသို့ ဆွဲ
တပ်လိုက်လေပြီး ထိုနေရာလေးမှလှည့်အထွက်တွင်. . .

“ဖထီ”ဆိုသည့်အသံကြောင့် အသံလာရာ တောင်ကြောတစ်
ဘက်စွန်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ဝမ်းသာလုံးဆို့မတက်ဖြစ်သွားရတော့သည်။ သူ့တွက် စုတ်ကော
လာဘ်ကောပါ ဝင်ပြီဟုပြောရပေမည်။

သူတွေ့ချင်လိုသော စောရီလန်ဖြစ်ချေတော့သည်။

“မင်းဘယ်တွေသွားနေတာတုန်း. . . ငါမင်းကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ကျွန်တော် အဓိကနဲ့ သူတောင်တွေကို စိတ်မှိုလက်မှို နှိုက်ခဲ့

တယ်. . သူတို့တို ဘယ်သူလုပ်သွားမှန်းတောင် သိကြမှာမဟုတ်ဘူး. . ကျွန်တော်ဖထိဆိပ်ပြန်လာလျှင် ဖထိကိုပါ စာမူပတ်မှာရိုးလို့ တောထဲမှာလာ ရှောင်နေတာ. . သေနတ်သံကြားလို့ လာကြည့်တာ ဖထိဖြစ်နေတယ်လေ"

"အေးကွ. . ငါမင်းကို ပြောစရာတွေလည်းရှိတယ်. . ဂေရာနားနေ ထိုင်ပြီးပြောပြမယ်ကွာ. . ပြီးလျှင်ဖြင့် ငါ့အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ချေ. . ဒီကောင် ကြီးကို ငါတစ်ယောက်တည်းလည်း မသယ်နိုင်ပေဘူးကွ. . "

သို့ဆိုလျက်. . သူသည်ဝံကောင်ကြီးနားတွင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက်. . ခါးပိုက်ထောင်တွင်းမှ ကွမ်းတစ်ယာနှိုက်ယူဝါးရင်း စောဇွန်လန်က အဓိကတို့တုပ်စုကို နှိုက်ပြေးသွားပြီးနောက်ပိုင်း သူထဲသူကြီး တို့သားအဖ ရောက်လာပုံတစ်ခုလို့ အဓိကကိုသူသတ်လိုက်သည်ကိုစု စောဇွန်လန်ကိုလိုက်ရှာသည့်ကိစ္စတို့ကို စိကာပတ်ကုံးပြောပြလေတော့သည်။

"ဟင်. . နို့ဖြင့် အဓိကသေပြီပေါ့. . နာလိုက်တာဖထိရယ်. . သူတို့ ငါသတ်ချင်တာကွ. . ငါ့ခွားစောကို ဂုဏ္ဍပေးတဲ့ကောင် နို့နေပါဦး သူညီ သာမညဆိုတဲ့ကောင်က ဖထိကိုသင်္ကာမတင်းဖြစ်နေတယ်ဟုတ်လား"

"အေးကွ. . သူတစ်ယောက်ကတော့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ငါ့ကိုဂုဏ္ဍကောင်းကောင်းကြီးပေးလာနိုင်တယ်. . "

သည်တွင် စောဇွန်လန်က နှုတ်ခမ်းကိုစု ရွဲပြီးပြီးလိုက်လေပြီး. .

"အေး. . ဖထိ. . ငါ ဒီတောင်ကိစ္စတာဝန်ယူမယ်. . "

"မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . "

"လက်ဦးမှုယူပြီး သတ်ပစ်ရမှာပေါ့. . "

"ဟေ"

စောအေးပစ်မျက်လုံးမျက်ဆံပြုးသွားတော့သည်။

"ဝိပိနီနီနေလျှင်ဖြင့်ရပါတယ်ကွာ. . သတ်စရာမလိုပါဘူး" စောဇွန်လန်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေပြီး. .

"လျော့မထွက်နဲ့ဖထိ. . ဒီကောင် ဖထိကို မျက်စိခေါက်ထောက် ကြည့်နေမှာသေချာတယ်. . "

သည်တွင် စောအေးပစ်သည် တစ်မျက်တွေဝေသွားတာ. . စဉ်းစားလိုက်လေပြီး. .

"ငါတော့သဘောမတူချင်ဘူးကွာ. . ပြဿနာတစ်ခုက နှစ်ခု ဖြစ်လာလျှင် မကောင်းဘူးနော်. . "လို့ပြောလိုက်သည်။

"ဟို. . ဖထိကလည်း. . ဝါ ငါ့ပြဿနာလို့ထားပါ. . "

"မင်းစဉ်းစားဦးနော်. . ကမ္မရွှေထိုးမလုပ်နဲ့ ခုလည်းမင်းရဲ့ တမ္မ ရှေးထိုးနိုင်မှုကြောင့် တောထဲမယ်လာရှောင်ပုန်းနေရတာမဟုတ်လား"

"ဝါက မရှောင်လည်းရပါတယ်. . ဖထိရယ်. . သူတို့ကိုနှိုက် လိုက်တာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမသိကြပါဘူး. . ငါရယ်လို့ ပိုတောင်မသိသေး တယ်. . ငါမရှောင်ပုန်းပဲ ဖထိအိမ်မှာပဲနေလျှင်ရပါတယ်. . အဲ. . ဖထိတို့ ငါ့အတွက်နဲ့ ဝန်ပိမယ်စိုးရိမ်လို့ပါ. . "

"ကဲ. . ငါတို့သွားကြစို့. . မင်းအိမ်မှာပဲ လိုက်နေချေတော့"

"အစတော့. . လိုက်မလို့ပဲ ဖထိရဲ့. . သာမညကိစ္စရှင်းစရာပေါ် လာတော့. . ငါမလိုက်တော့ပါဘူး. . နို့ပေမမင့်လို့ အိမ်အထိ ဒီတောင် ကြီးကို ဝိုင်းကူသယ်ပေးမယ်. . "

သို့ဆိုလျက် စောဇွန်လန်သည် ဝံကောင်သေကြီးကို နှစ်ယောက် တုတ်လျှံထမ်းပို့ရန် မျှင်ဝါးတောင့်တောင့်တစ်လုံးကို သွားခုတ်ယူလာချေ တော့၏။

သည်သို့ဖြင့် စောအေးပစ်နှင့်နီလန်သည် ဝံကောင်ကြီးကို တုတ် လျှိုထမ်းခဲ့ကြတော့သည်။

ကံအားလျော်စွာပင်သူတို့သည် မှောင်စပျိုးစာချိန်တွင် ရွာသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြင့် စောအေးပစ်နှင့်အတူ စောနီလန်လိုက်ပါလာခြင်း တို့ မည်သူမျှ မတွေ့မြင်ကြချေ။

“ဖထီ. . ငါ. . သွားတော့မယ်. . ”ဆိုလျှင် စောနီလန်သည် ဖထီစောအေးပစ်စိမ့်ခြံတွင်းမှ တဖျာကသီ ပြန်ထွက်သွားချေတော့၏။

“မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

စောအေးပစ်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မေးမနေနဲ့ဖထီ. . ငါလာလာတွေ့မယ်. . အခြေအနေပေး လျှင်ပေါ့. . ”

“ဟူး”

စောအေးပစ်တစ်ယောက် စောနီလန်မှောင်ခိုပ်သို့ တိုးဝင်ပျောက် သွားသည်တွင်မှ သက်ပြင်းချလိုက်ချေတော့သည်။

တော်ပါသေးရဲ့. . စောနီလန်ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့လိုက်ပေလို့။

စောအေးပစ်သည် ခွေကုန်းနေကွမ်းယာစားလိုက်လေပြီးနောက် ဝံကောင်သေကြီးကို အသားဖျက်နေလေတော့၏။

“ဟာ. . ဖထီ. . ခြံထဲကထွက်သွားတာဘယ်သူလဲ. . ”

သို့အသံကြောင့် သူလန့်သွားမိတော့သည်။ ဘယ်သူပါလိမ့်. . လှည့်ကြည့်လိုက်သည် သာမညပါကလား. . ။ ရော. . ခတ်ချေပြီ. . စောနီလန်ကိုမြင်သွားလေသည်လား။

“ဖထီမြို့ရှေ့မယ် လုစိမ်းတစ်ယောက်တွေ့လိုက်တယ်. . ဖထီနဲ့

ပါလာတဲ့သူလား”

သို့မေးလာခြင်းကြောင့် အနည်းငယ်တော့ဖြင့် စိတ်အေးသွားမိ ၏။ သာမညသည် သူ့ခြံရှေ့တွင် လူတစ်ယောက်လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်သည် သာဖြစ်မယ်. . ။ တိတိကျကျတော့ဖြင့် သူ့ခြံမှထွက်သွားသည်ကို မြင် လိုက်ပုံတော့မပေါ့. . သို့ကြောင့်. .

“ငါနဲ့ဘယ်သူမှ မပါဘူးကွ. . အဲဒီလူဘယ်သူလဲ. . မင်းမြင် လိုက်လား. . ” လို့ခပ်တည်တည်ပြန်မေးလိုက်၏။

သည်တွင် သာမညသည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ စောအေးပစ်ကို ဗူးစိုက်စိုက်ကြည့်လေပြီး. .

“နို့ဖြင့် ဝီကောင်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်းထမ်းလာတာပေါ့”

“အေးလေကွာ. . နို့ကြောင့် နိုးချုပ်မှပြန်ရောက်တာပေါ့. . တံဆိုးတာပါကွာ. . လမ်းတလျှောက်ဘယ်သစ်ခတ် ဝါးခတ်သမားမှ မတွေ့ ဘူး. . နားနားနေနေထမ်းလာရတာ. . နို့နေပါဦး. . မင်း ဘယ်ကလှည့် လာတာလဲ. . ” လို့မေးလိုက်ပြီး ဝံကောင်ကို အသားဆက်ဖျက်နေလိုက် တော့၏။

“သူကြီးက ဖထီ အမဲပစ်သွားတာ ပြန်လာပေးလာကြည့်ဦးတာ”

“ဟော်. . အေး. . ငါမနက်က သူကြီးဆီမယ် ခွင့်တောင်းပြီး အမဲပစ်ထွက်ခဲ့တာ မင်းတောင်သူကြီးနားရှိနေသေးတယ်မဟုတ်လားကွ” သို့နယ်ပြောပြီး စောအေးပစ်သည် ဝံကောင်၏ အတွင်းကလီစာ အချို့ကိုလှီးဖြတ်ထုတ်လိုက်လေပြီး. .

“ရောကွာ. . သူကြီးတိုင်းလိုက်စမ်းပါ. . ဝံကောင်အသားဝာ ပွ မိမိရယ်ဆိုပေမိမ့်. . သူ့အတွင်းကလီစာတွေက စားကောင်းသလွှ. . ” ဆို

လျက်. . သာမညကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ်. . အဲ. . သူကြီးကမှာလိုက်တယ်. . ဖထိကိုတွေ့လျှင်ပြောလိုက်တဲ့”

“ဘာတဲ့တုန်း. . .”

“နိက္ခာရလာလျှင်ဖြင့် ဘယ်မှမသွားပါနဲ့တော့တဲ့ ဖထိကို ရဲတွေကမကြာခဏဆိုသလို လာစစ်မှာမို့လို့တဲ့. . ”

“အေးပါကွာ. . ငါ့ဘယ်မှ မသွားပါဘူး. . ”

သို့ပြောကာ စောစောပင်သည် သာမညကို ကျောခိုင်း၍ သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေလိုက်ပြန်တော့၏။

သည်တော့မှ သာမညသည်လည်း သူ့အပါးမှ မခွာချင့်ခွာချင့်ဖြင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

သာမည ကျောခိုင်းထွက်သွားအဝေးသို့ ရောက်သွားလေမှ စောစောပင်သည် လှည့်ကြည့်ချေတော့၏။

“ဟင်”

သာမညနောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လူတစ်ယောက် မှောင်ရိပ်ခိုခိုကြောင်ခိုဝှက်လိုက်သွားသည်ကို တွေ့လေသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားမိတော့သည်။

ဒုက္ခပါပဲ စောရိလန်ဖြစ်မည်. . . အခွင့်သာလို့သာမညကို လုပ်လိုက်လျှင်ဖြင့် ဒုက္ခဖြစ်တော့မည်။

သူ့အိမ်မှပြန်ရင်းဖြစ်ရသည်ဆိုပါလျှင် သူကြီးကသူ့ကိုလုံးလုံးလျားလျားကြီး သံသယဖြစ်သွားနိုင်တော့၏။ သည်တစ်ကြိမ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သူ့ကို သူကြီးကလုံးဝအလွတ်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ထိုသံသယကိုပင်

သုံးလုံးလျားလျား အခိုင်အမာပြုစွပ်စွဲလာပေရောမည်။

ထိုနေ့တွင် စောစောပင်သည် ခရီးပမ်းလာသည်တစ်ကြောင်း၊ အားကောင်းကိုအားချင်းဖျက်လိုက်ရသည်တစ်ကြောင်းကြောင့် ပို၍ပင်ပန်းခြင်းသည် သူ့တွက် မပြောပလောက်ပေပြေး. . စောရိလန်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ခဲ့ရခြင်းက ပိုပင်ပန်းတော့သည်။

ဘုရားသခင်ကယ်မတော်မူပါ. . စောရိလန်. . သာမညကို သုတ်ကြံခွင့်မရပါစေနှင့်. .

ရင်လှိုက်ဖိုမောစွာ တညတာအချိန်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်မှာ နားစွာပင်ပန်းလွန်းလှချေတော့၏။

နောက်နေ့မနက် စောစော သူ့သံသာမညတစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာလေတော့မှ သူ၏စိုးရိမ်စိတ်သည် လွင့်ပြယ်သွားရတော့သည်။

“သူကြီးက ခဏလာခဲ့ပါဦးတဲ့. . ”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ. . ”

“ဝါတော့. . ကျွန်တော်ဘယ်သိပါ့မလဲ. . သူကြီးပြောခိုင်းလို့သာပြောရတာ. . ”

“ပြီးတာပဲကွာ. . သူကြီးကိုပြောလိုက်. . ငါထမင်းကြမ်းစားပြီးသာခဲ့မယ်လို့”

သည်တွင်မှ သာမညလှည့်ပြန်သွားတော့၏။

အတော်လည်တဲ့ကောင်တွေ သူကြီးအခေါ်လွှတ်တယ်ဆိုတာ နယ်မယ်ရရအကြောင်းရှိလိမ့်မည်မဟုတ်. . သူ့အိမ်တွင်ရှိနေ မရှိနေလာချောင်းခိုင်းတာဖြစ်ပေမည်။

သူသည် ညတချက်ထားသော ဝံတင်သားနှင့် ထမင်းကြော်

စားလိုက်လေပြီ အသားတွဲအချို့ကိုယူ၍ သူကြီးအိမ်ဘက်ထွက်ခဲ့တော့သည်။
 “သူကြီးအခေါ်သွက်တယ်ဆိုလို့ ဘာကိစ္စအထွေအထူးရှိလို့လဲ”
 မေးလိုက်သည်တွင် သူထင်ထားလေသည့်အတိုင်း မယ်မယ်ရရ
 ကိစ္စမဟုတ်ပါချေ။

“မင်းသယ်မှလျှောက်သွားမနေနဲ့တော့ကွ. . ဟုတ်လား. .”

“ညတလည်း သာမညကို ပြောခိုင်းပြီးမဟုတ်လား. .”

သို့ သူက မကျေမနပ်လေသဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“စောလေကွာ. . ငါတို့ယံတိုင် ခေါ်ပြောတော့ပိုပြီး တရားဝင်
 ဖြစ်တာပေါ့ကွာ”

“ရပါတယ်သူကြီးရယ်. . ကျုပ်လည်း သူကြီးအတွက် ဧည့်သည်
 ဆောင်သည်လာလျှင် ကျွေးမွေးဖို့ ပေးစရာတွေရှိတာရယ် အသားတွဲတွေ
 ရောင်းဖို့ရှိတာရယ်ကြောင့် အတော်ပေပေပါ”

ဆိုလျက် သူယူလာသည့် အသားတွဲအချို့မှ. . အနည်းငယ်မျှ
 ကို ပေးလိုက်တော့သည်။

“နို့ဖြင့်လည်း သွားတော့မယ်. . ရွာထဲမယ်. . အသားတွဲတွေ
 လိုက်ရောင်းချေဦးမယ်. .” ဆိုလျက် သူကြီးအိမ်မှထွက်ခဲ့တော့သည်။

ရွာတွင်းရောက်သည်နှင့် စောရီလန်ကို တွေ့လေမလား. .
 ကြည့်မိသေး၏။ သည်တောင်ညကရွာမှာပဲရှိတာ. . ဘယ်ချောင်းမယ်နီ
 ကပ်နေပါလိမ့်. . ၊ စောရီလန်နှင့် ခင်မင်ရင်နှီးသိကျွမ်းသော ရွာသား
 အချို့ကိုမေးစမ်းကြည့်လေ၏။

မည်သူကမျှ မတွေ့ကြ. . မလာဟုဖြေကြသည်။

သို့ဆိုလျှင်. . စောရီလန်ရွာပြင်အနားတဝိုက်တွင် ရှိချိန်မည်။

သာမညကို ချောင်းနေပေရောမည်။

စောစေးဗစ်သည် သူ့ခြေဝှမ်းများငြိမ်ငြိမ်နေလျှင် သူ့တွက်
 အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်တွက်လျက် ဘယ်မှမသွား အိမ်မှာပင်နေလိုက်တော့
 ၏။ သို့ဆိုပေမည်. . သာမည၏သတင်းဆိုးကိုတော့ဖြင့် နားစွင့်နေမိ၏။

သာမညတစ်ယောက် တဖယ်နေပေသည်များလား. . ၊

ရွာတွင်သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို နိစ္စစူးမြင်နေရ၏။
 စောရီလန်တစ်ယောက် သယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

သို့ဖြင့် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသွားသည်တွင် သာမည၏သတင်း
 ဆိုးတော့ဖြင့် သူထင်ရောက်မလာ. . သားဖြစ်သူ စောစောဗစ်၏သတင်းဆိုး
 ကိုသာလျှင် ကြားရချေတော့သည်။

ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်. . ၊

မုဆိုးလင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကိုပိုက်ပြန်လာကြသည်။ စောစောဗစ်
 တော့ဖြင့်ပြန်ပါမလာချေ။

“ကျားကိုက်ခဲရ၍ သေသွားပြီကွ”။

တံကြမ္မာဖန်လာပုံများကြည့်စမ်း. . ၊ သာမညသေပြီဆိုသည့်
 သတင်းရောက်လာမည့်တစ်နေ့ကို မျှော်လင့်နေရင်းကြားမှ. . စောစောဗစ်
 ဆုံးပြီဆိုသည့်သတင်းဆိုးတ ကြားဖြစ်ဝင်လာချေတော့သည်။

ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလည်းလေ. . ၊

ဖြစ်ပြီးသွားပြီပဲ. . ၊

ဖိုးခွားသေသွားပြီဆိုတော့ ပြဿနာတစ်ခုတော့ဖြင့် နောက်
 ဆက်တွဲ အေးသွားပြီပြောရပေလိမ့်မည်။

ဘယ်တွက်မူသူကြီးက ဖိုးခွားကို အဓိကအသက်ခံရမှုနှင့်သက်ာ

မကင်းဖြစ်နေတာကို. . ခုတော့. . ဖိုးခွားလေးသေပြီဆိုတော့ အဓိကကိစ္စ
အလိုလိုနေရင်းပြီးသွားလောက်ပေပြီပေါ့. . .

သို့ငြား ကိစ္စက မပြီးပြတ်သေး. . ဖိုးခွားသေတာမယ့်ဘူးတဲ့။

လိုက်သွားကြည့်မယ်ဆိုတော့. .

မုဆိုးလင်းမြင့်လှိုင်. . ကိုပိုက်. . သူနှင့်အတူ သူကြီးရယ် သာမည
ရယ် သက်သေပြုချက်ယူရန် တန်ဖိုးနီရောင်းဖူးသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

သူ့သား၏အလောင်းသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော်
လည်း ခန္ဓာကိုယ်အဆက်အပေါက်နှင့် ညှာလက်ခံပေါ်မှ ကျားခေါင်းရုပ်
ဆေးမင်ကြောင်သည် သူ့သားစောစောစင်ဖြစ်ကြောင်း နိပ်လုံသည်
သက်သေဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သူကြီးသည်လုံးလုံးလျှားလျှားကြီး လက်ခံ
သွားတော့သည်။

ထိုနေ့ ညနေစောင့်တွင်သူသည် မုဆိုးကိုပိုက်နှင့် အမဲပစ်ထွက်
ခဲ့ကြသည်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ခန်းတောတွင် စောရိုလန်ကို တွေ့လိုက်
တော့၏။

မုဆိုးတိုပိုက်က စောရိုလန်ကို မြစ်ဖူးသီးခြင်းမရှိခဲ့လေခြင်း
ကြောင့် စောစောစင်နှင့်တိုယ်လုံးတိုယ်သည် တပုံစံတည်းဖြစ်တည်လျက်
ရှိသည့် စောရိုလန်ကို သူ့သားစောစောစင်ရယ်လို့ ထင်သွားလေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး. . ”ဟု သူတပြောလိုက်ရပေမည်. . စောရိုလန်ကို
သူ လုံးလုံးလျှားလျှားကြီး မသိသည့်ပုံလုပ်နေလိုက်ချေတော့၏။

စောရိုလန်သည် ထိုသည်မှ နောက်ပိုင်းတချိန်လုံးသူတို့နှစ်ဦးတွင်
သာရှိနေချေတော့၏။

သာမညတို့ ချောင်းမြောင်းနေပုံရ၏။

သူသည် မသိလိုက်တာသာနေလေတော့သည်။

မုဆိုးကျော် နှစ်ယောက်သည်လည်း သူနှင့်စောရိုလန် ဆက်စပ်မှု
ရှိသည်ကို နည်းနည်းလေးမှ ချိပ်မိပုံမပေါ်ချေ။ ကောင်းသေးတော့၏။

မုဆိုးတိုပိုက် တောထဲတွင် စောရိုလန်ကို မကြာခဏတွေ့လိုက်
လေခြင်းကြောင့် စောစောစင်နာနာဘာဝဖြစ်ပြီး ကိုယ်ထင်လာပြခြင်းဟု
ထင်လေခြင်းဟု ပြောလာသည်တွင် သာမညနှင့် သူကြီးအားလိုလိုသည်
လည်း ယုံမှတ်နေကြတော့၏။

ထိုညဘက်တွင် သူသည် စောရိုလန်နှင့်တွေ့ဆုံရန် ဆန္ဒရှိလေ
ခြင်းကြောင့် တစ်ညလုံးမအိပ်လေဘဲ. . မီးပုံနှားတွင်ထိုင်နေလိုက်၏။

သာမညနှင့် သူကြီးသည် ခရီးလမ်းကြောင်းကြောင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်
အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ မုဆိုးနှစ်ယောက်သည် အရက်သောက်နေကြ
တော့၏။ သူကိုလှည့်၍ပင်မကြည့်။ အတော်ကလေးလည်း မူးနေကြပုံရ
၏။ သို့ကြောင့်သူသည် စခန်းမှလွန်ထွက်ခဲ့ချေတော့၏။

သူတို့လည်း စောရိုလန်တစ်ယောက် တွေ့ချင်နေပေလိမ့်မည်။
“ရှိပ်. . ရှိပ်. . ရှိပ်. . ရှိပ်. . ”

သို့နှယ်သူသည် မြွေတစ်ကောင်အသံပြု၍ စောရိုလန်ကို မှောင်
မည်းမည်းကြား လိုက်ရှာခဲ့၏။

သူ့သားနှင့်စောရိုလန်တို့သည် တဦးနှင့်တစ်ဦးတွေ့လိုလျှင်
သို့နှယ် မြွေသံကဲ့သို့ အသံပြုအချိန်အဆက်လုပ်တက်ကြသည်မဟုတ်ပါ
ဘဲလား။

သို့ကြောင့်လည်း. . .

“ဖထိ. . ငါ. . ဒီမယ်. .”

ဆိုလေသည် အသံပေါ်ထွက်ရာ ကျွန်းပင်ကြီးအောက်သွားလိုက်သည်။ သူ ကျွန်းပင်ကြီးရောက်သည်တွင် ကျွန်းပင်နောက်ကွယ်မှ စောရီလန်ထွက်လာချေတော့၏။

“မင်း. . ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်နေတာလဲ. . လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေတစ်လလုံးမှာ ဘာလုပ်ခဲ့လဲ၊ သာမညကို ချောင်းမြောင်းနေလိမ့်မယ်ထင်ထားတာ” သို့ သူကပြောလိုက်သည်တွင် စောရီလန်သည် သူ့နားဝင်ထိုင်လေပြီး

“ပထမတော့ သာမညတို့ ရွာထဲမှာတင်ပဲ လုပ်ကြမလို့. . နောင်မှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ် အဓိကသေတာလည်းမကြာသေးဘူး. . ပြီးတော့ ရွာထဲမှာပဲ အသတ်ခံရတယ်ဆိုတော့. . ဖထိတို့သားအဖအပေါ်မှာ လူတွေ ပိုပြီး သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာနိုင်တယ်. . နို့ကြောင့် ငါ အချိန်လည်း ဆွဲထားချင်တာရယ်. . ပြီးတော့ စောအောင်ကိုလည်း တွေ့ချင်လွန်းတာရယ် ကြောင့် တောထဲပြန်ဝင်လာတာ. .”

သို့ စောရီလန်ကပြောသည်တိုင် သူသည် စောအောင်ကို သတ်ရလိုက်လေသည်ကြောင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေပြီး. .

“မင်းရဲ့ ခွားစော. . အောင်ဆုံးပြီလေ. .” လို့ ဝမ်းနည်းလွှဲက်မောစွာပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်. . ဖက်. . မသေခင် ငါနဲ့ဆုံလိုက်သေးတယ်. .”

“ဟေ”

သို့ စောရီလန်ကဆိုလာတော့ သူတုံ့ကြမိသေးတော့၏။ အော်. . သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မသေခင်တွေ့လိုက်ကြသေးသည်ပဲ. .

“ကဲ. . ဆိုခမ်းပါဦးကွာ. . မင်းနဲ့တွေ့တယ်. . ဆိုတာ ဘယ်တုန်းတလည်း ဘယ်မှာလဲ. . မသေခင်ဘယ်လောက်အကြာလောက်ကလဲ. .”

သို့ဆိုသလို သူက မေးခွန်းမြောက်များစွာ မေးလိုက်တော့၏။

“ဖထိပြောလို့ ခွားစောတန်ကျီနီဘက် သွားတယ်သိတော့တာ ငါ ကန်ကျွန်းချောင်းဖျားတက်သွားလိုက်တာ. . နှိမ့်တလည်းရွာဆိုတော့တာ တန်ကျီနီချောင်းနေရာလေး ဆင်းလာတော့ငါလည်း တောင်ကြောမြင့်မြင့်ပေါ်တက်လိုက်တယ်. . အဲဒီအချိန်မှာ ကန်ကျွန်းချောင်းကမ်းမှာ ဝါးတံတစ်လုံးတွေ့လိုက်တယ်. . စောအောင်တို့ပဲဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ငါစားရဝမ်းသွားတွေ့မယ်လုပ်ပြီးမှ. . သူနဲ့အတူတူ လူစိမ်းနှစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်သွား တွေ့လို့မကောင်းဘူးဟုတ်လား. . ငါ့မှာတော့အကြံရှိတာကိုး. . နို့ကြောင့် သူ့ကို မြွေသံပေးပြီးခေါ်လိုက်တယ်. . သည်တော့သူထွက်လာတယ်. . ငါ့ကိုတွေ့တော့ အတော်ကလေးဝမ်းသာသွားစွာတယ်. .”

“မင်း. . ငါ့အကြောင်းသိပြီလားလို့ တွေ့တွေ့ချင်းမေးလေတော့ “မင်းအပါးကို အဓိကတို့ ဝိုင်းရိုက်တဲ့ကိစ္စရယ် ငါကသူ့ကို ချောင်းရိုက်ခဲ့ပြီး ပြေးထွက်လာတဲ့အကြောင်းရဲ့ ပြောပြလိုက်တယ်. . . ရွာနားတတောစပ်မှာပဲ ပုန်းနေလိုက်ရင်း. . တစ်နေ့ မင်းအပါးကငါ့အတွတ် နှိပ်မိပြီး တောထဲထွက်ခဲ့တော့ ငါနဲ့ဆုံကြပြန်တယ်. . ပြန်ဆုံတဲ့အခါ မင်းအပါးက အဓိကကိုသတ်လိုက်မိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပြောပြလိုက်တော့ အပါးရယ်. . ဘာလို့များ. . အဲလိုလုပ်လိုက်ရပါလိမ့်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ် ပြောလာတယ်. .”

“အဲဒီညတစ်ညလုံး သူငိုနေတော့တယ်. . က. . မင်းပြန်သွား
 ချေတော့. . ပြောတော့ သူမသွားချင်တော့ဘူးတဲ့. . ဓါနဲ့ငါနဲ့သူ ညတက်
 ကြီး ရွာဘတ်ပြန်ကြမယ်ဆိုပြီး မှောင်မည်းမည်းကြား ပြန်လာကြရင်း
 ချုံခိုတိုက်ခိုက်တဲ့ ကျားကောင်နဲ့တိုးတော့တာပဲလေ. . သူ့မယ်သေနတ်
 ရှိတယ်. . ဆိုတော့ ကျားကောင်ကိုသေနတ်နဲ့ ပစ်ချိန်မရလေတော့. .
 သေနတ်ဒင်နဲ့ဝင်ရိုက်တယ်လေ. . ငါ့ကိုလဲ လွှတ်စောင်ပြေး. . လွှတ်
 စောင်ပြေးလို့အော်ပြောတယ်. . ငါတယ်ပြေးပါမလဲ. . ကျားကောင်ကို
 တိုက်ခိုက်ဖို့ ငါ့မယ် ဘာလက်နက်မှ မရှိလေတော့. . စားနားရှိတဲ့ ချောင်း
 လေးထဲပြေးဆင်းလိုက်တယ်. . ချောင်းလေးထဲမယ်. . ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ
 တွေရှိနိုင်တယ်လေ. . ငါလဲ ကျောက်တုံးကြီးကြီးတစ်လုံးယူပြီး ပြန်ပြေး
 တက်သွားတော့ကာ ကျားကောင်မရှိတော့ဘူး. . စားနားရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်မယ်. .
 ရွာစောရဲ့သေနတ်ကိုလဲ တွေ့လိုက်ရတော့တယ်. . ဓါနဲ့ငါလည်း သေနတ်
 ကိုယူပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး မှောင်နဲ့မည်းမည်းမယ် လိုက်ရှာပါသေးတယ်. . ကျား
 ကောင်ဆွဲသွားတာဖြစ်မှာပေါ့. . ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး. . သေ
 လောက်ပြီဆိုတာလဲ သိလိုက်တယ်. . ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး. . ဖထိတို့
 သူ့အလောင်းလာကောက်မှ ငါလဲသူ့အလောင်းကိုတွေ့ရတာပါ. . နီကြောင့်. .
 ငါသိပ်ဝမ်းနည်းရပါတယ်. . အေးလေ. . ဝမ်းနည်းလို့လည်း မဖြစ်သေး
 ဘူး. . သူ့ကိုခုကုသေးဖူးတဲ့သာမညကို သတ်ရဦးမယ်ဆိုတော့ ငါ. . ရွာနား
 စောစပ်ပြန်လာပြီး ချောင်းနေတာ. . ဖထိတို့တောထဲထွက်လာကြတော့
 ငါလည်း တကောက်ကောက် ချောင်းမြောင်းလိုက်လာခဲ့တာပဲ. . ဟင်. .
 ခုသည်မယ်ကြည့်” ဆိုလျက်. . စောရိုလန်သည် ဝါးခြင်းလေးတစ်ခုကို

ပြုလာချေသဖြင့်. . သူကြည့်လိုက်သည် အာပါလိန့်. .
 ဟင်. . တောကြီးမြွေဟောက်တောင်ကို ထည့်ထားပါကလား. .
 “ဘာလုပ်ဖို့လဲ. .”
 “သာမညကို လက်အောင်ပေးမလို့. . က. . ဖထိ. . နောက်နေ
 တွေ တွေ့ကြသေးတာပေါ့. . ဆိုလျက် စောရိုလန်သည် သူ့အနားမှပြေးထွက်
 သွားတော့၏။ သို့ကြောင့်သူသည်လည်း စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ချေတော့၏။
 “ဟာ”
 စခန်းသို့ ရောက်သည်တွင် သူ့တွက် ဖုံဖွယ်မကောင်းသော
 အဖြစ်အပျက်နှင့်ကြုံရလေတော့၏။
 သာမညနှင့်စောအားပိုလိုတို့တပ်နေသည့်နား တောကြီးမြွေ
 ဟောက်ကောင် ပြုတ်ကျလာ၏။
 သို့သိလိုက်သည် စောရိုလန်လက်ချက်ဖြစ်မည်။
 သာမညနှင့် သူကြီးအားပိုလို တကောင်းသည်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
 တပ်ပျော်မနေကြခြင်းဖြစ်သည်။
 သူပြန်ရောက်လာသည့်အချိန် မုဆိုးလင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကိုပိုက်တို့
 ကလည်း သူ့ကိုရှာနေကြချိန် တိုက်ဆိုင်လေသည်ကြောင့် သူသည် ထိုမြွေ
 ဆိုးကောင်ကို ရွတ်တရက်ပစ်လိုက်ချေတော့၏။
 မုဆိုးနှစ်ယောက်၏ယုံကြည်မှုကိုလည်း ရယူလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့
 သည်။ စောရိုလန်၏ ပထမတိုက်တွက် အစီအစဉ်လွှဲချော်ခဲ့ရချေဖြစ်၏။
 ကိစ္စမရှိချေပြီ. . သူတို့ရွာမပြန်မီ အခွင့်အခါရနိုင်ကောင်း၏။ သို့ရနိုင်
 ရန်အတွက်လည်း တောထဲမှ မပြန်ဖြစ်အောင် အချိန်ဆွဲထားရမည်

သို့ကြောင့် သူသည်ထိုညမှာပင် စီစဉ်လိုက်၏။

ထမလုံရွာသား ငခွေးကိုအကြောင်းပြု၍ နှပ်ကြောင်းပေးလိုက်၏။ ကျည်သုံးတောင့် အသားလွတ်ပြုန်းတီးပစ်လိုက်သည်။

သည်တွင် မုဆိုးနှစ်ယောက်က ထမလုံရွာသားငခွေးကို အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်တွက်လိုက်ကာ . . . ရွာပြန်သွားမည့် ခရီးစဉ်ကိုဖုတ်၍ ထမလုံရွာသားငခွေးတို့ရှိမည့် ဝါးတောဘက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။

ထိုသူကလည်း သူ၏လုပ်ကြံဖန်တီးမှုဖြစ်သည်။

ထမလုံရွာသားငခွေးတို့ တောတောင်ထဲရောက်လာကြခြင်းမလျဉ်းမရှိပါချေ။

ဝါးခုတ်ဝါးတဲကိုတော့ဖြင့် စောရီလန်ကိုလုပ်ခိုင်းထားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေရာလေးကို ပစ်မှတ်ထားရန်ဖြစ်၏။

သူတို့ကကိန်း တွက်ချက်မှု . . . သူဆင်ကွက်တွင်း မုဆိုးနှစ်ယောက်အသာတကြည် ဝင်လာခြင်းကြောင့် သူကြိုက်ဝမ်းသာမိသည်။

သို့ဖြစ်ရန်အတွက်လည်း သူသည် သူတို့သူပေါ် ယုံကြည်မှုတွေ ဖန်တီးခဲ့၏။ သူနှင့်စောရီလန်လုံးဝပတ်သက်မှုမရှိကြောင်းကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ဖန်တီးပြခဲ့၏။

စောရီလန်ကလည်း မုဆိုးနှစ်ယောက်ကို အမျိုးမျိုးလှည့်ရှာခဲ့သည်။

ထိုစခန်းတွင်နေစဉ် သုတ်ကိုင်းထွက်ထောင်ရင်း . . . စောရီလန်

နှင့်အချိတ်အဆက်လုပ်ခဲ့ချေ၏။ တီးတိုးတိုင်ပင်ကြ၏။

မုဆိုးလင်းမြင့်လှိုင်နှင့် တိုပိုက်သည် လုံးဝရိပ်မိပုံပေါ်ချေ။

သည်ကြား စောရီလန်သည် မုဆိုးနှစ်ယောက်အား လှည့်ဖျား

ရင်းမှ သူ့အခက်အခဲတစ်ခုနှင့် ကြုံရလေတော့၏။

သို့ကြောင့် မုဆိုးနှစ်ယောက်မရှိခဲ့တော့ . . . သူ့အားမြေသံဖြူအချိန်းအဆက်ပြုခဲ့လေခြင်းကြောင့် လှစ်ခနဲဆိုလို စခန်းမှထွက်ခဲ့တော့၏။

“တာတုန်းကွာ . . . ဘာကိစ္စလည်း မင်းအတော်ညံ့တဲ့တောင် မုဆိုးနှစ်ယောက်စခန်းမှာမရှိကြဘူး ရေသွားချိုးနေကြတယ် အကြာကြီးပဲ မင်းသည်နားရောက်နေမှတော့ ချောင်းမြောင်းပစ်လိုက်ပါတော့လားဟွာ”

သို့ဆိုသလို စောပေးပစ်သည် စောရီလန်ကိုတွေ့သည်နှင့်ပြောလေတော့၏။

“ငါလဲသိတာပေါ့ ဖထီရယ် . . . အပိုင်ပဲဆိုပြီးပစ်လိုက်တာ ‘ချောက်’ခနဲပဲ သေနတ်တအသံထွက်လာတယ် . . . ငါအတော်လေး စိတ်ပျက်သွားတယ် . . . ငါ့မယ် ကျည်ကုန်နေပြီလေ . . .”

“ဟေ”

“ရှိပြီ ဝီလိုလုပ်ချေကွာ ငါ့သေနတ်ထဲမယ် ကျည်တွေရှိသေးတယ်”

“ရှိပြီလည်း သွားယူချေဗျာ . . . ဟိုမုဆိုးနှစ်ယောက် မရှိတုန်း ဆော်လိုက်တော့မယ် . . .”

သို့ အလောတကြီးပြောလာသည့် စောရီလန်ကိုကြည့်ပြီး စောပေးပစ်မျက်လုံးပြု သွားမိတော့၏။

မလွယ်ပါကလား . . . စဉ်းစဉ်းစားစားမပြောချေဘူး . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲကွာ . . . မုဆိုးနှစ်ယောက်မရှိပေမည် . . . သာမညနဲ့စောအားပိုလို ငါထွက်လာတာကိုသိတယ် . . . တစုတစည်းကြည့်နေကြတယ် . . . မင်းလုပ်ကြံမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် မုဆိုးနှစ်ယောက်ပါရှိတဲ့

အချိန်. . ငါလဲရှိနေတဲ့အချိန်ကို လုပ်ကြနိုင်မှ ဖြစ်တော့မပေါ့ကွ. . "

"နို့ဖြင့် ကျည်မြန်မြန်လာပေးချေဗျာ. . "

"အေးလေ. . ငါအခွင့်သာဟာနဲ့ မင်းကိုလာပေးမယ်. . မင်း ဘယ်မှာရှိနေမလဲ. . "

"ငါ. . ဟိုအောက်ဘက်မြောင် ကျွန်းပင်တောလေးမယ်ရှိနေမယ် အဲဒီမယ်. . ဝါးခုတ်တံတစ်လုံးရှိတယ်. . မိုးလုံလေလုံအဲဒီမယ် ငါနေနေတယ်. . ဖထိလာပေးချေ. . "ဆိုလျက် ထွက်သွားချေတော့သည်။

သူသည်လည်း စခန်းသို့ကုန်လာသီ ပြန်လာခဲ့တော့၏။ တော်သေးရဲ့. . မုဆိုးနှစ်ယောက် ပြန်မရောက်ကြသေး။

သို့ရှိစဉ် သေနတ်သံကြားလိုက်ရ၏။

မုဆိုးနှစ်ယောက်ရေချိုးသွားရင်း သားကောင်လိုက်ပစ်နေကြပြီ ထင်ရဲ့. . ။

သို့ပေမင် မုဆိုးနှစ်ယောက်ပြန်လာသည်တွင် မည်သည့်သားကောင်မျှ ပါမလာလေသဖြင့် မေးကြည့်သည်တွင်. . .

သူတို့ စောရီလန်နှင့် ဆုံခဲ့ရသည့်အကြောင်း ပြောလာကြလေသဖြင့် အံ့သြမှုမဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

သူ့ထံမှထွက်သွားသော စောရီလန်သည် လမ်းတွင်တွေ့ရသည့် မုဆိုးနှစ်ယောက်ကို ပြောင်လှောင်သွားသေးသည်သိရလေသဖြင့် ကြိတ်၍ ရယ်မိသေးတော့သည်။

သို့ပေမင်. . သာမညနှင့် သူကြီးသည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကိုပိုက် စကားအရ သူ့ကိုမယုံသက်ာဖြစ်နေကြတော့သည်။

မုဆိုးကိုပိုက်က သူ့အပေါ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိခဲ့ရ၏။ သူကြီးဘုံပင် စိတ်ဆိုးသွားသေးတော့၏။

သို့ကြောင့်သူသည် သာမညနှင့်သူကြီးအားပိုလိုက် သူ့တွေး၍ စားနေသော ဖွတ်သားကင်တွင် အဆိပ်လူးထားသည် နောက်ပြောင်လိုက်လေခြင်းကြောင့် သာမညနှင့် သူကြီးတို့မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးထိတ်လန့်သွားသည် မြင့်လိုက်ရသဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ချင်မိသေးတော့သည်။

သို့ နောက်ပြောင်တို့ဝယ်လိုက်လေခြင်းကြောင့် သူကြီးကနက်ဖြန်စောစောပြန်မည် ပြောလာလေသဖြင့် သူ့စောရီလန်ကိုသတ်ရလိုက်တော့၏။ သူ့တွင်ကျည်မရှိတော့ဘူးဆိုပါကလား. . . အချိန်မီသူသွားပေးထားမှ ဖြစ်ပေမည်။ သို့မှသာ စောရီလန်တစ်ယောက် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် လုပ်ကြံနိုင်တော့မပေါ့. . . သို့ကြောင့်သူသည် ထွက်ပေါက်မှာ နေမိတော့၏။

မုဆိုးလင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကိုပိုက်. . အရက်သောက်နေကြလေသည်တွင် သူ့တွက် အပြင်ထွက်ခရာ အကောင်းဆုံး အခွင့်အခါဖြစ်လေသည်ကြောင့် ကျန်ရှိနေသေးသော သုတ်ကိုင်တစ်ခုသွားဖြုတ်ချေမည်ဟု အကြောင်းပြကာ စောရီလန်ရှိနေမည်ဆိုသည့် ကွန်းတောလေးဘတ်ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာလိုက်တော့သည်။

သို့ လျှောက်ခဲ့စဉ် နောက်ဘက်မှ တရှုပ်ရှုပ်ခြေသံကြားလေသဖြင့် မလုံမလဲ နောက်သို့လှည့်လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဘယ်သူများလဲ. . သားကောင်များလား. . ။

သို့ခြေသံသည်နောက်မှပင်မဟုတ် နံဘေးချုံ့နွယ်တို့ ဘက်မှ

လည်း ကြားရပြန်လေသည်ကြောင့် သူလွန်မင်းစွာ စိုးရိမ်သွားမိသည်။
သားရဲကောင်ဖြစ်စေ လူဖြစ်စေသူ တွတ်မကောင်းသော အလား
အလာဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ကျွန်းခင်းတောင်ကြောလေးကို လှမ်းမြင်ရချေ
ပြီကြောင့် သူတို့စခန်းချရာ တောင်ကြောစွယ်ထိပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။
သူတို့က အဆင်ပြေလှသည်မှာ ထိုတောင်ကြောစွယ်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ
ကရှိ၏။ အောက်ပေါင်းရှင်းသည်။

ကိုက်ငါးဆယ်တိုက် မည်သည့်ချုံ့နွယ်ပင်မျှ ရှိမနေခြင်းသည်
သူတို့က အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

သူသည်နောက်သို့လှည့် လှမ်းကဲဝေဝိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

ခြေသံရှင်ကို ရှာမိခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ကြည့်နေစဉ် . . . ချုံနွယ်တစ်ခုနောက်တက်မှ သားကောင်
တစ်ကောင်ရှိနေဟန်သိလိုက်သည်ကြောင့် သေချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ချုံနွယ်သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့ တလွပ်လွပ်ပါကလား။

သို့ကြောင့် သူသည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ဖမ်းချိန်လိုက်
သည်။ လူလား သားကောင်လားဝေခွဲမရသေးလေခြင်းကြောင့် ချိန်ရုံသာ
ချိန်ထားလိုက်သည်။ ထိုနေရာလေးတွင် အတန်ကြာသည်တိုင် တလွပ်လွပ်
သို့ဆိုပါလျှင် လူမဖြစ်နိုင်တော့ပြီ . . . တွက်ရလိုက်သလို . . . သားကောင်ကြီး
မဖြစ်နိုင်မှန်းလည်း သိလိုက်တော့၏။

သူ့ကိုလိုက်လံချောင်းမြောင်းနေသော ခြေသံရှင်သည် လူဖြစ်ခဲ့
ပါက သူသေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်ကနည်းတူ ငြိမ်သတ်စွာ နေလိုက်ပေ

တော့မည်။ သို့တည်းမဟုတ် တိတ်တဆိတ်ပြန်လှည့်ထွက်သွားပေရောမည်။

သို့တည်းမဟုတ် ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်လာပေလိမ့်မည်။ သား
ရဲကောင်ဆိုပါကလည်း သူရပ်လိုက်သည်နှင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ချောင်းမြောင်း
နေပေလိမ့်မည်။ ခုတော့ဖြင့် တလွပ်လွပ်ဖြစ်တော့၏။

သူနားကုန်လှလိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ . . . ဟူ၍ပျော်သောကြားလိုက်ရင်း သို့ကြောင့် သူသိ
လိုက်ပေတော့၏။ သူ့ကိုလိုက်လံချောင်းမြောင်းနေသော ခြေသံရှင်မဟုတ်
လောက်ပေပြီ။ သို့ကြောင့်သူသည် ဂဝံမြေခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူကာ
ထိုချုံနွယ်ပင်ရှိရာသို့ . . . လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။

“ဖလပ် . . . ဖလပ် . . . ဖလပ် . . .”

“ဖျတ် . . . ဖျတ် . . .”

သူပြုံးလိုက်မိသည်။ တောကြက်ကောင်ဖြစ်နေတော့သည်။
သည့်နောက်တဖန် ဝေဝိုက်အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်ပြန်သည်။

မည်သူမျှမရှိသလောက် စိတ်ချလောက်ပေပြီတွက်၍ သုတ်ကိုင်း
တွင်မိနေသော တောကြက်ကောင်ကိုဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်းခင်းတောင်
ကြောလေးသို့ ခပ်သွက်သွက်သွားလိုက်သည်။

ကျွန်းခင်းတောင်ကြောပြေပြေလေးတွင် ဝါးတံတစ်လုံးတွေ
လိုက်သည်ကြောင့် သူကျေနပ်သွားမိသည်။

စောရုံလန်နေသည်ဖြစ်မည်။

သို့ကြောင့်သူသည် တစ်ခုရာသို့ ချင်းကပ်သွားလိုက်သည်။
တံပေါ်တွင်မည်သူမျှမရှိ . . . တံပတ်ဝန်းကျင် လှည့်ပတ်ကြည့်

လိုက်ရင်း . .

“စောရီလန် . . စောရီလန်” လို့ ခပ်အုပ်အုပ်လေသံဖြင့် အသံ
ယေလိုက်သည်။

စုကွပါပဲ . . ရှိမနေပါကလေး . . ဘယ်များသွားနေပါလိမ့် . . သူ
ကလည်းအချိန်သိပ်ရသည်မဟုတ် . . မုဆိုးနှစ်ယောက်ရေချိန်ကိုက်နေ
ချိန် အလျဉ်အမီပြန်ရပေဦးမည်။

တဲပေါ်ကျည်ထားခဲဖို့ရာကလည်း မဖြစ်နိုင် . . သူနှင့်တွေ့မှ
ကျည်ပေးခွင့်ရပေမည်။

သူ အတော်ကလေးစိတ်ပျက်သွားရသည်။

“ဟင်း . .”

သို့နယ်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး တံခံဘေးမှပြန်လှည့်အထွက်တွင်
“ဟင်”

ရိပ်ခဲလူတစ်ယောက် ကျွန်းပင်တစ်ပင်နောက်ကွယ် လှစ်ခဲ
ဝင်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

လာ . . လာ . . သူ့ကိုခြေရာခံလိုက်နေသည့်သူ ဖြစ်ချိန်မည်။
ဘယ်သူများပါလိမ့် . .

သူသည် လက်တွင်းမှီသေနတ်ဖြင့် ထိုကျွန်းပင်ကြီးရှိရာသို့
လှမ်းထိုးချိန်လိုက်လေပြီ . .

“ဘယ်သူလဲ . . ဟွတ်ခဲ . . ဘာလို့ ငါ့နောက်တကောက်ကောက်
လိုက်ချောင်းနေတာတုန်း” လို့ လှမ်းစောပြောလိုက်ပေမင့် . . မည်သည့်
အသံမျှ ခွန်းတုံ့ပြန်လာခြင်းမရှိ တိတ်ဆိတ်လို့နေ၏။

လူစိမ်းသူစိမ်းဆိုလျှင် ထွက်လာရပေမင့် . . ခုတော့ သူသိနေ
သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ဆိုပါလျှင် . . သူ့ကို မသင်္ကာ၍
လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေသည့် သာမညနှင့် စောအားလိုလိုတစ်ယောက်
ယောက်ဖြစ်နိုင်၏။

“ကဲ . . ငါးမေးတာ ဘာပြန်ပြောမလဲ ဆွတ်ပလာလျှင်ဖြင့်
ငါအဆိုးမဆိုလေနှင့်” ဆိုလျက် ခြောက်လှန့်ပစ်ရန် စည်စည်လိုက်ပြီး . .
သေနတ်မောင်းထိန်းလေ့ကို ဆွဲညှစ်လိုက်မည်အလုပ်တွင် . .

ထိုသူထွက်လာချေတော့၏။

“ဟာ . .”

“မင်းကွာဘာလို့ . . ငါ့ကို အလန့်တကြားဖြစ်စေောင်လုပ်
ရတာတုန်း . . မင်းဘယ်တွေသွားနေတာလဲ . . ရော . . သည်မယ် . . မင်းကို
ကျည်လာပေးတာ . .”

စောရီလန်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သို့နယ်ပြောလိုက်သည်။

စောရီလန်သည် ပြုံးစေဖြင့် သူ့နားရောက်လာလေပြီ။

“မထီ ထိုရှေ့တောင်ကြောထိပ်မှာ ရပ်နေကတည်းက ငါသည်
တနေ့မြင်နေရတယ် . . ဘာလို့ ရပ်ပြီးနောက်လှည့်ကြည့်နေရတာလဲ”

သို့ စောရီလန်ကမေးလေသဖြင့် သူ့နောက်မှ ကပ်ပါလာသည့်
ခြေသံကိစ္စတုံ့ပြောလိုက်၏။

စောရီလန်သည် တစ်ချက်တွေဝေစဉ်းစားလိုက်လေပြီးပြီးလိုက်
တာ . .

“အဲဒီလမ်းကြော ငါသွားလေတိုင်းလဲ အဲဒီခြေသံကြား ကြားနေ

ရတယ်. . ငါလဲ အစက သားရဲတောင်တစ်ကောင် နို့မှမကုတ်. . လူတစ်ယောက်လိုက်ချောင်းနေတယ်လို့ ထင်တာ ငါ့အထင်ပြောရလျှင်ဖြင့် စါတော့ခြောက်တာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်. . "

သို့ စောရီလန်ပြောလာသဖြင့် သူ မျက်မှောင်ကျွတ်လိုက်လေပြီ
"အဲလိုဖြင့် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး. . ငါထင်တာ သာမညနဲ့ စောအားပိုလို လိုက်ချောင်းခြောင်းနေကြတယ်လို့ ထင်ထားတာ. . မင်းပြောသလို ဆိုလျှင်ဖြင့် . . ပြဿနာမရှိလောက်ပါဘူး. . ကဲ. . ကဲ. . အချိန်မရှိဘူး ရော ငါ့ရှိတဲ့ကျည်တွေယူထားချေ. . "ဆိုလျက် သူ့သေနတ်ကျည်အိမ်အတွင်းမှ ကျည်များကို ထုတ်ပေးလိုက်ချေတော့၏။

များများတော့မဟုတ်. . သုံးတောင့်ရယ်. . ၊

"ငါ့မယ် ဒီသုံးတောင့်ပဲရှိတယ်ဖြစ်မလား. . "

"ဖြစ်ပါတယ်. . "

"မဖြစ်လည်း ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပဲ. . နက်ဖြန်ဆို သည်စမန်းကထွက်ကြမယ်ပြောတယ်. . ထမလုံကိုပြန်ကြတော့မှာပေါ့. . နို့ကြောင့်ဖြစ်နိုင်လျှင် ညကျလာဖြစ်အောင်လား. . ဖြစ်အောင်လုပ်ကွာ. . ခနာက်ဆိုလျှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်အခွင့်အရေး ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး. . သာမညမရှိတော့လျှင်ဖြင့် စိတ်စော့ချပြီပဲ. . "

"စိတ်ချစမ်းပါ. . ဖထီရယ်. . သည်ညဖြစ်အောင်ကို လာလုပ်ပါမယ် ငါ့သူငယ်ချင်းအတွက်ငါ နည်းနည်းလေးမှကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး"

"ကဲ. . ကဲ. . ဟိုမုဆိုးနှစ်ယောက် ရေချိန်ကိုက်နေတုန်း ပြန်မှဖြစ်မယ်. . "

သို့ပြောလျက် သူသည် စကားပြောရင်းအမွှေးနှုတ်ပြီးသွားသည့်ကြက်ကောင်ကို ကျွန်းဖက်နှင့်ထုပ်လိုက်လေပြီး စခန်းသို့ ခပ်သွတ်သွတ်ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

စခန်းသို့ပြန်ရောက်သည်တွင် မှောင်စဖိုးနေပြီဖြစ်သည်။ မုဆိုးနှစ်ယောက်အရက်သောက်တောင်းနေတုန်းဖြစ်၏။

ရေချိန်ကိုက်၍ လွန်နေကြသည်ပဲဖြစ်၏. .
သူသည် မယောင်မလည်ဖြင့် မုဆိုးနှစ်ယောက်အနီးခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး တဲပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သာမညနှင့် အားပိုလို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြချေပြီဖြစ်သည်။

ခုနေခါ. . စောရီလန်ရောက်လာလျှင် ဘယ်လောက်တောင်းလိမ့်လေမလဲ တွက်မိ၏။

မုဆိုးနှစ်ယောက် အရက်သောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ အရက်သောက်ပြီးတဲပေါ်တက်ကြလျှင်ဖြင့် စောရီလန်တစ်ယောက် သာမညတို့လုပ်ကြံဖို့ရာ လွယ်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

ခုနေ စောရီလန်ရောက်လာဦးတော့. . အဝေးမှလှမ်းပစ်လိုက်လို့ လွဲချော်သွားလျှင် စောရီလန်အတွက် အခြေအနေကောင်းမည်ပုံမပေါ် ဘယ်တွက်မှ မုဆိုးလင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကိုက်သည် မည်မျှပင် မှုနေကြစေ သေနတ်ပစ်ကျွမ်းကြသူများဖြစ်သည်ကို သိထားပြီးဖြစ်၏. .

သွက်လက်ဖျတ်လတ်ခြင်းကိုလည်း သိထားပြီးဖြစ်သည့်ကြောင့် သူ့ဘက်က တစ်ခုခုကြိုတင်လုပ်ထားပေးရန် စဉ်းစားလိုလိမ့်မည်ညတွင်

သူ့သေနတ်ကို တစချင်းဖြတ်၍ ဆေးညှော်တိုက်ချွတ်နေလိုက်ပြီး ကိုပိုက် နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်တို့၏ သေနတ်များကိုလည်း တောင်းယူ၍ ဖြုတ်ဆေးပေး နေလိုက်တော့၏။ တစစဖြုတ်ထွက်ဆေးညှော်တိုက်ချွတ်ခြင်းကို အချိန်ဆွဲ လုပ်နေလိုက်တော့၏။

စောဇိလန်အတွက် အေးအေးလူတစ်ချက်ဖြင့် မအောင်မြင် နှစ်ချက်သုံးချက်ဆင့်ကဲ ပစ်ခွင့်ရရန်ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ဖြင့် မုဆိုးနှစ်ယောက် အရက်သောက်ပြီးကြ၍ ကိုပိုက်သည် သူ့နားလာထိုင်လေပြီး.. သေနတ်တိုက်ချွတ်နေသည်ကို ကြည့်နေသလို လင်းမြင့်လှိုင်သည် မှောင်ရိပ်သို့ အပေါ်အလေးသွားလေတော့၏။

သူ ပုလင်နေရချေပြီ။ စောဇိလန်ဘာလို့ ရောက်မလာသေးပါလိမ့်။

သို့တွေးလိုက်မိဆဲမှာပင်.. ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲ သံထွက်ပေါ်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် သာမညတစ်ယောက် လူလောကြီး မှ ထွက်ခွာသွားချေတော့သည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေတုန်းမို့ မည်သည့်ဝေဒနာမျှ ခံစားရ လိုက်သည်မပေါ့။

သည်တော့မှ သူစိတ်အေးသွားရသည်ဆိုပေမင့်.. လွန်စွာမျှ ပါးနပ်သော မုဆိုးကိုပိုက်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့အဖြစ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင် ခဲ့ကြသည်ပဲ။

“ဖထီရယ်.. ခင်ဗျားက မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ပါ သားကို ချစ်တဲ့ဇောနဲ့ မိုက်လုံးကြီးလိုက်တာဗျာ.. ကာယကံရှိဖြစ်တဲ့ သားဖြစ်သူ အောင်တတောင်မှ ဝေဒနာကို ကြိုက်မှိတ်ခံစားနိုင်သေးတာပဲဗျာ..

ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း သူငယ်ချင်းတို့ချစ်တဲ့ အချစ်ကမုက်ကန်းအဆွေ ပေပဲဗျ.. ဘာထူးလဲ နှစ်ယောက်လုံး မျက်တန်းတစ္ဆေတွေ..”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူသတ်တရားခံ နှစ်ယောက် ကို ဖမ်း၍ ထမလုံသို့ပြန်ခဲ့ကြသည်တွင် ကန့်ကွက်ချောင်းနှင့်မယူရာ ချောင်းနေကျ ဥက္ကံချောင်းမကြီးသို့ ရောက်ကြသည်တွင်..

“နားနေဦးမယ်ဗျာ”ဆိုလျှင် ဥက္ကံချောင်းဝ တောင်ကြောမြေပြန့် လေးပေါ်ရှိ သစ်ပင်ပင်ကြီးအောက်ခြေတွင် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

သို့နှယ် နားလိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော် သည် ထုံးစံအတိုင်း ဝီဇက်ပြားလေးကို ထုတ်သောက်လိုက်ကြတော့၏။

သို့ရှိစဉ် သူကြီးစောအားပိုလိုသည် ချောင်းတွင်းသို့ ဆင်းသွား လာ သည်ကိုတွေ့လိုက်၏။

“သူကြီးဘယ်သွားမလို့လဲ.. မသိဘူး”

သို့ ကျွန်တော်က သူကြီးကိုလှမ်းကြည့်ပြောကာ လင်းမြင့်လှိုင် ဘက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ချောင်းထဲခြေလက်ဆင်းဆေးတာဖြစ်မှာပေါ့..”ဆိုလျှင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အရက်တစ်ခွက်မောသောက်လိုက်လေပြီး ကျွန်တော်တို့ ပုလင်းပြားလေးအား လှမ်းယူပေးလာသဖြင့်.. ဆွဲယူမောသောက်မည် အလုပ်တွင်..

“အား..”

သူကြီးအားပိုလို၏အသံဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ချောင်းတွင်းသို့ ခြေလှမ်းလိုက်၏။

“ဟင်”

ချောင်းထဲတွင် သူကြီးအားပိုလိုမနေတော့ပါကလား . .
ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း တက်သွားချေပြီဖြစ်မည်။

ထိုကမ်းတွင်ချုံ့နွယ်သစ်ပင်တို့ပေါများလွန်းလှသဖြင့် အောက်
ပေါင်းရှုတ်တာဟု ပြောရမည်ဖြစ်သည်။

ဘယ်တွက်သူကြီး ထိုတောအတွင်းဝင်သွားရပါလိမ့် . . ။

“ကိုပိုက်ရေ . . သူကြီးတော့ ဂုဏ်တွေ့ပြီထင်မဲ့ လိုက်သွားကြ
ရအောင် . . ”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သေနတ်ကို ဆွဲယူထသွားလေ
သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်နောက် ကပ္ပာကသီ
လိုက်သွားတော့၏။

အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာပင် ချောင်းတဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ခဲ့
ကြသည်။

“သူကြီး . . သူကြီး . . သူကြီး”

သို့ အသံပြုလျက် ချုံ့နွယ်ပင်တို့ကြား တိုးဝှေ့ရှာလိုက်ကြသည်။

“အလိုလေးဗျာ . . ”

မြေပြင်တွင် မောက်ခုံကြီးလဲနေသည့် သူကြီးအားပိုလိုကို
မြင်လိုက်သည်နှင့် ထိတ်လန့်သွားမိတော့သည်။

“သူကြီး . . သူကြီး”

စိုးရိမ်တကြီးအော်ခေါ်ရင်း သူကြီးကို မှောက်ခုံ အနောက်ထောင့်မှ
ပက်လက်ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မျက်လုံးအပြန့်သွားနှင့် ပြုံးလို့နေပါကလား . . ။

“သူကြီးဘာဖြစ်တာတုန်း . . အလန့်တကြားဗျာ . . ”

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်။

ချောင်းထဲခြေလက်ဆင်းဆေးရင်း ကမ်းပေါ်မှာဖွတ်တောင်တွေ
တာနဲ့ ပြေးလိုက်ဖမ်းတာလေ . . သည်နားရောက်တော့ . . မြေလျှောက်
နွယ်ခုံငြိပြီး မှောက်ခုံကြီးလဲသွားတာလေ . . ဖွတ်ကောင်တော့ ဘယ်ရောက်
သွားမှန်းမသိပါဘူးကွာ . . ငါလည်း ညောင်းညာနေတာတဲ့ မှောက်ခုံကြီး
အတိုင်းပဲ မှိန်းနေလိုက်တော့တယ် . . ”

“သူကြီးတော့ လုပ်ပြီဗျာ . . ကျွန်တော်တို့တ စိုးရိမ်တကြီး
ပြေးလိုက်ခဲ့ကြတာ . . ကဲ . . လာဗျာ . . ထမ်းပါ . . တဘက်ကမ်း အပြန်
ပြန်သွားမှ . . ”

“ဘာလဲ . . ဆရာလေးတို့ အရက်သောက်နေတုန်း ဝိမ်ဖျတ်သွား
ရပြီပေါ့ . . ”

“ဟုတ်ဘူး . . သူကြီးကို စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပြောလာခဲ့ကြတာ . . တိုသော်
လူသတ်တရားခံနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ် . . သတ်လက်လွတ် ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက်ပြေးလာကြရတာ . . လူသတ်တရားခံနှစ်ယောက် ထွတ်ပြေး
သွားလျှင်ဖြင့်ဒုက္ခ . . ”

သို့နွယ်ပြောလဲပြော ကပ္ပာကသီလည်း ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခွာ
ကြတော့၏။

ချောင်းစပ်သို့ရောက်သည်တွင် တဘက်ကမ်းရှိ တောသစ်နှင့်

စောဇိလန်တို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

ဇုကပါပဲ . . မရှိကြတော့ချေ။ အခွင့်အရေးရခိုက် ထွက်ပြေးသွား ကြပြီထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းကိုဖြတ်ခဲ့ကြပြီး မူလနားနေသည့် နေရာလေးတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြန်ထိုင်လိုက်ကြတော့သည်။

“ကျွန်ုပ်ကြောင့်ဖြစ်သွားရတာ . . တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ လူသတ် တရားခံဘယ်သူဆိုတာ သိနေပြီပဲကွာ . . ဣပြန်ရောက်မှ ရဲအကြောင်း ကြားပြီးသည်တောတောင်ထဲ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြန်လာရှာကြတာပေါ့ . . ”

သို့ပြောလာသည့် သူကြီးအားပိုလိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်တွင် “ဘယ်ရဲ အဖမ်းတိုမှ မခံဘူးဗျ . . ကိုလင်းနဲ့ကိုပိုက်တို့ရဲ့ အဖမ်း ခံလိုက်ရတဲ့ ငါတို့ကုဏ်ယူပြီးသားပါကွာ . . အဖမ်းခံရကျိုးနပ်ပါ တယ် . . ”

သို့အသံကြောင့် နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စောဇေးပစ်နှင့် စောဇိလန်ပါကလား . . ရှေ့မှာရှိနေသေးသည့် စောဇေးပစ်လက်တွင်းမတော့ လွန်စွန့်မှုကြီးမားသော ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင် ရှိနေလေ၏။

“ဒီဖွတ်ကိုတွေ့လို့ ငါတို့နှစ်ယောက်လိုက်ဖမ်းနေကြတာ . . ”

ကျွန်တော်သည် စောဇေးပစ်ကို ကျေနပ်ပြီးပြီးပြလိုက်လေပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ဘတ်ပြန်လှည့်ကာ အဓိပ္ပါယ်ပါပြုံးပြုံးပြလိုက်သည်။

သူကြီးစောအားပိုလိုသည် စောဇေးပစ်ကို အံ့သြတကြီးငေး ကြည့်မှင်တက်နေလေသည်။

သည်လိုလူမျိုး နှမော့ဖို့ကောင်းသေးတော့၏။

ယောက်ျားဆန်သော လူသားတစ်ယောက်ပါကလား။ လုပ်ရဲ လျင်ခံရဲသည့် သူပါကလား . . .

“ကုန်သွယ်သူကြီးကိုင်းမလိ . . မွေးဖွားခြင်းနှင့်အတူပါလာကြ တာတော့ . . အတိတ်ကနဲ့ အတိတ်ဝင်ကြွေးပေပဲကွ . . ”

သို့ အသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသည့် တောင်ကြော လေးပေါ်မှ တစ်ဦးတစ်ယောက်တောတိုးသွားသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက် ကြသည်။

မည်သူရယ်မသိ . . လူတစ်ရပ်နီးနီးရှိသည့် ဝါးသုန်းပင်တို့သည် သာ လှုပ်ခါယမ်းနေတော့၏။

သို့ကြောင့် လူလုံးမြင်ရရိုး ငေးမောစိုက်ကြည့်နေကြစဉ် . .

“နောင် . . ဝေ . . ဝေ . . ဝေ . . ” ရယ်လို့ ကြေးစည်သံလေးကြား ရလေမှ ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီးဓမ္မပါလရသေကြီးဖြစ်မှန်း ခိုင်မိကြ တော့သည်။

ကြေးစည်သံလေးဆုံးသည်တွင် . . လှုပ်ယမ်းနေသော ဝါးသုန်း ပင်တို့ ဖြစ်သွားတော့၏။ သို့မှတစ်ပန်း . .

ဗုဒ္ဓသရဏ် ဝစ္ဆာမိ . .

ဓမ္မသရဏ် ဝစ္ဆာမိ . .

သံဃသရဏ် ဝစ္ဆာမိ . .

ရယ်လို့ ရတနာသုံးပါး ဦးခိုက်၍ သရဏဂုံတင်လိုက်သံထွက်
ပေါ် လာပြီးနောက်. . "နောင်. . ဝေ. . ဝေ. . ဝေ. . ဝေ. . "ရယ်လို့
ကြေးစည်သံသွင်သွင်လေး ထွက်ပေါ်လာလေပြီးနောက် ထိုနေရာလေးမှ
လှည့်ထွက်သွားဟန်တူ၏။

ဝါးသုန်းပင်တို့ ပြန်လည်လှုပ်ရှားယိမ်းခါသွားကြတော့သည်
ကြောင့် . . .

ကျွန်တော် စောဖေဗစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။
မျက်ရည်တို့ တွဲလွဲနေသည့် မျက်ဝန်းသည် ဝင်းလက်တောက်ပနေလေ
တော့၏။

သု၏နှုတ်ဖျားမှလည်း "ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စာတွက် သရဏဂုံ
တင်ပေးသွားတဲ့ ရသေ့ကြီးတို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . "လို့ တိုးညှင်းစွာ
ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက်. . ရသေ့ကြီးသွားနေသည့် လမ်းကြော
ရှေ့ဘက်မှ တောတန်းတန်းတစ်ဖျာသည် သစ်ပင်ကိုင်းဖျားတို့ထက်မှ ရုတ်
ခြည်းဆိုလို. . ဆူညံစွာအသံပြု ထပ်သွားလေတော့သည်။

စာဖတ်ပရိတ်သတ်အား လေးစား

ကြိုးစားလျက်

ကိုပိုက်

17 - 6 - 2005 (2:45 PM)

